Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Beckstein, Ludvig.; [Ludvig Beckstein].
Titel | Title:	Becksteins Eventyr: Med mange Billeder
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	8. Udg.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. ; Kristiania: Jespersen, [1919]
Fysiske størrelse | Physical extent:	127 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Becksteins Eventyr.

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN ◇ KRISTIANIA

57. - 386

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130001749200

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BECKSTEINS EVENTYR

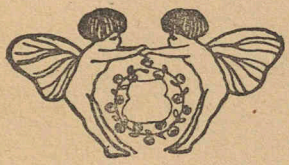

BECKSTEINS EVENTYR

MED MANGE BILLEDER

8. UDGAVE - 24.-34. TUSINDE

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN □ KRISTIANIA

INDHOLD:

	Side
Den fortryllede Prinsesse	5
Fanden er løs eller Historien om hvorledes Fanden opfandt Brændevinen	11
Hans og Grethe	16
Den gamle Troldmand og hans Børn	25
Den gyldne Raabuk	28
Manden uden Hjerte	33
Dømmeren og Djævlen	41
Den lykkelige Hans	45
Historien om Maanen	52
De tre Bryllupsgæster	53
Taarnhuset	55
Haren og Ræven	56
Katten og Strikkepindene	58
Den modige Fløjtespiller	60
De syv Svaner	65
Harevogteren og Kongedatteren	71
De tre Musikanter	78
Mølleren og Havfruen	86
Den lille Hyrdes Lykkedrøm	91
Kongens Kirke	98
De syv Gedekid	100
Historien om Slaraffenland	103
Musen og Ravnen	108
Væddeløbet mellem Haren og Pindsvinet	114
De tre Gaver	120
Munken og Fuglen	124
Katten og Musen	126

A. Rosenbergs Bogtrykkeri - City - Passagen.

Den fortryllede Prinsesse.

Der var engang en fattig Haandværksmand, som havde to Sønner, hvoraf den ene var god og hed Hans, den anden var ond og hed Helmerik. Men som det saa ofte gaar i denne Verden, Faderen holdt mere af den onde end af den gode.

Nu traf det sig engang, at der kom Dyrtid i Landet, og Mesterens Pung blev tom. „Aa," tænkte han, „man maa se til at kunne leve. Er Kunderne saa ofte kommet til dig, saa maa du nu være kønt høflig og ulejlige dig hen til dem." Som sagt, saa gjort. Tidlig om Morgenen drog han af Sted og bankede paa mangen en stadselig Dør; men da det ofte gaar saaledes, at de stadseligste Herrer ikke just er de bedste Betalere, saa havde ingen Lyst til at betale Regningen. Saa kom da Haandværksmanden træt og udmattet om Aftenen til sit Hjem, og sørgmodig satte han sig ganske alene udenfor Døren til Værtshuset; thi han følte ingen Lyst til at sladre med Svirebrødrene, og han glædede sig heller ikke synderligt til at se sin Kones lange Ansigt. Men, som han nu saadan sad hensunken i Tanker, kunde han dog ikke lade være med at lytte efter Samtalen, som blev ført indenfor. En fremmed, der just var kommen lige fra Hovedstaden, fortalte, at den smukke Kongedatter holdtes fangen af en ond Troldmand og maatte blive i Fængsel hele sin Levetid, hvis der ikke fandtes en, som løste de tre Prøver, Troldmanden havde fastsat. Men kom der en saadan, saa var Prinsessen hans og hele hendes

herlige Slot med alle dets Skatte. Mesteren hørte først kun efter med et halvt Øre, derpaa med et helt, og til sidst var han lutter Øre; thi han tænkte: „Min Søn, Helmerik, er et opvakt Hoved, der nok kunde barbere en Gedebuk, hvis det saa skulde være; jeg vædder, han løser Prøverne og bliver den smukke Prinsesses Gemal og Herre over Land og Folk.“ Thi saadan havde jo Kongen, hendes Fader, ladet forkynde. — Hurtigt vendte han hjem og forglemte sin Gæld

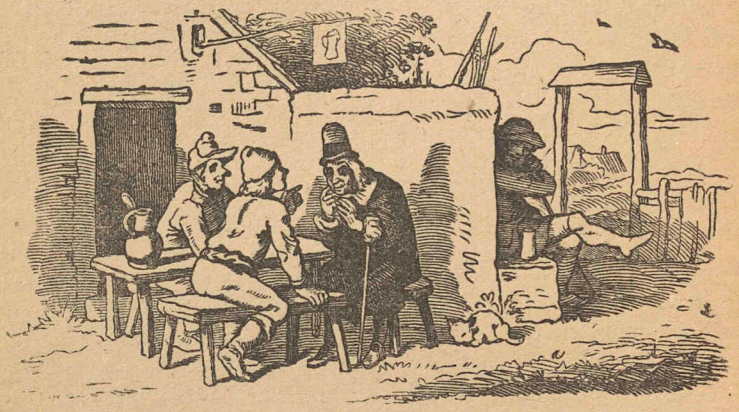

og sine Kunder over den ny Historie, som han skyndsomst meddelte sin Kone. Den næste Morgen allerede sagde han til Helmerik, at han vilde udruste ham til Rejsen med Hest og Vaaben, og hurtigt begav denne sig af Sted. Da han tog Afsked, lovede han sine Forældre, at han straks vilde lade dem hente tillige med den dumme Broder Hans i en Vogn med seks Heste for; thi han mente, han allerede var Konge. Overmodig, som han drog af Sted, lod han sin Kaadhed gaa ud over alt, hvad der kom ham i Vejen. De smaa Fugle, der sad paa Træernes Grene og priste den kære Gud med

deres Sange, saa godt de formaaede, skræmmede han bort med en Kæp, og der var intet Dyr, som han traf paa sin Vej, uden at han jo skulde have sine kaade Løjer med det. Først traf han paa en Myretue, som han lod sine Heste træde sønder og sammen, og Myrerne, som forbitrede krøb op ad nans Hest og op paa ham selv og bed baade Hest og Mand, slog han ihjel og knuste. Længere frem kom han til en klar Dam, hvori der svømmede tolv Ænder. Helmerik lokkede dem ned til Bredden og dræbte de elleve af dem, kun den tolvte undslap. Endelig traf han ogsaa et smukt Bistade; der gjorde han ved Bierne, ligesom han havde gjort ved Myrerne. Og saadan var det hans Glæde at plage og ødelægge de uskyldige Skabninger, uden nogen Gavn for sig selv, men af den pure Ondskab.

Da Helmerik nu ved Solens Nedgang havde naaet det prægtige Slot, hvor Prinsessen var fortryllet, bankede han voldsomt paa den lukkede Port. Alt var stille; bestandig heftigere bankede Rytteren. Endelig aabnedes en Skodde, og en gammel Morlille med et Ansigt, der saa ud som Spindelvæv, saa ud og spurgte fortrædeligt, hvad han vilde. „Jeg vil befri Prinsessen," raabte Helmerik, „hurtig, luk mig op!" „Far i Mag, min Søn," sagde den gamle, „i Morgen er atter en Dag, Klokken ni vil jeg vente dig her." Dermed skød hun Skodden fra. Den næste Morgen Klokken ni, da Helmerik kom igen, stod den gamle Morlille allerede og ventede paa ham med et Kar fuldt af Linser, som hun strøede ud paa en smuk Eng. „Saml Kornene sammen," sagde hun til Rytteren, „om en Time kommer jeg igen, saa maa Arbejdet være gjort." — Men Helmerik tænkte, at det var en dum Spøg, og det lønnede sig ikke at bukke sig derfor; han gik imidlertid ud at spadsere, og da den gamle kom igen, var Karret lige saa tomt som før. „Det er ikke godt," sagde hun. Derpaa tog hun tolv smaa Guldnøgler op af Lommen

og kastede dem enkeltvis ud i den dybe, mørke Slotsdam. „Hent Nøglerne op," sagde hun, „om en Time kommer jeg igen, saa maa Arbejdet være gjort." Helmerik lo og bar sig ad som forrige Gang. — Da den gamle kom igen, og heller ikke denne Opgave var løst, raabte hun to Gange: „Ikke godt, ikke godt!" Dog tog hun ham ved Haanden og førte ham op ad Trappen ind i Slottets store Sal; der sad tre Kvindeskikkelser, alle tre indhyllede i tætte Slør. „Vælg, min Søn," sagde den gamle, „men se dig for, at du vælger rigtigt. Om en Time kommer jeg igen." Helmerik var ikke klogere, da hun kom igen, end da hun gik bort; men overmodig raabte han paa Lykke og Fromme: „Hende til højre vælger jeg." — Da kastede alle tre Slørene til Side; i Midten sad den dejlige Prinsesse, til højre og til venstre to afskyelige Drager, og den til højre greb Helmerik med sine Kløer og kastede ham gennem Vinduet ud i den dybe Afgrund.

Et Aar var forløbet, siden Helmerik drog ud for at befri Prinsessen, men endnu var der ikke kommet nogen Vogn med seks Heste for til hans Forældre. „Ak," sagde Faderen, „bare den dumme Hans var draget ud i Stedet for vor bedste Søn, saa havde dog Ulykken været mindre!" — „Fader," sagde Hans, „lad mig drage ud, jeg vil ogsaa prøve det." Men Faderen vilde ikke have det, thi hvad der mislykkes for den kloge, hvorledes skulde det lykkes for den dumme? Da Faderen ikke vilde give ham Hest og Vaaben, begav Hans sig hemmeligt paa Vej og vandrede vel tre Dage den samme Vej til Fods, som hans Broder havde redet paa en Dag. Men han var ikke bange og sov om Natten paa det bløde Mos under de grønne Grene lige saa godt som under Forældrenes Tag. Skovens Fugle var ikke bange for ham, men sang ham i Søvn efter bedste Evne. Da han nu kom til Myrerne, der var i Færd med at fuldføre deres nye Tue, forstyrrede han dem ikke, men vilde hjælpe dem, og de smaa Dyr,

der krøb op paa ham, tog han af uden at dræbe dem, om de ogsaa bed ham. Ænderne lokkede han ogsaa hen til Bredden, men for at fodre dem med Brødsmuler; til Bierne kastede han friske Blomster, som han havde plukket paa Vejen. Saaledes kom han munter og glad til Kongeslottet og bankede beskedent paa Skodden. Straks aabnedes Døren,

og den gamle spurgte ham, hvad han vilde. „Hvis jeg ikke er altfor ringe, vilde jeg gerne prøve paa at befri den smukke Prinsesse," sagde han. „Prøv det kun, min Søn," sagde den gamle, „men hvis Du ikke bestaar de tre Prøver, koster det dit Liv." „Velan, Morlille," sagde Hans, „sig mig, hvad jeg skal gøre." Nu gav den gamle ham Prøven med Linserne. Hans var ikke sen til at bukke sig, men dog var Klokken tre Kvarter, og Karret var endnu ikke halvt fuldt.

Da var han nær ved at tabe Modet; men saa engang kom der sorte Myrer, fler end nok, og i faa Minutter laa der ikke et eneste Korn mere paa Egnen. Da den gamle kom, sagde hun: „Det er godt!“ og kastede de tolv Nøgler ud i Dammen; dem skulde han hente op igen inden en Time. Men Hans bragte ingen Nøgler op fra Dybet; hvor dybt han ogsaa dykkede ned, han naaede dog ikke Bunden. Fortvivlet satte han sig paa Bredden; da kom de tolv Ænder svømmende, hver med en Guldnøgle i Næbet, og kastede dem op paa det vaade Græs. Saaledes var ogsaa denne Prøve løst, da den gamle kom igen for at føre ham ind i Salen, hvor den tredie og sværeste Prøve ventede ham. Forsagt saa hans paa de tre tilslørede Skikkelser, der saa ganske ens ud; hvem skulde hjælpe ham her? Da kom der en Bisværm flyvende ind ad det aabne Vindue, de sværmede rundt i Salen og summede omkring Munden af de tre tilhyllede. Men fra højre og venstre fløj de straks igen bort, thi Dragerne lugtede af Beg og Svovl, hvoraf de lever; Skikkelsen i Midten omsværmede de alle og surrede og brummede sagte: „Den mellemste, den mellemste.“ Thi der duftede dem Luften af deres egen Honning i Møde, som Kongedatteren holdt meget af. Altsaa, da den gamle kom igen, sagde Hans trøstig: „Jeg vælger den mellemste.“ Da fo'r de onde Drager ud ad Vinduet, men den skønne Kongedatter kastede Sløret af og glædede sig over sin Befrielse, og over sin smukke Brudgom. Og Hans sendte hurtigt Bud til Prinsessens Fader om en Guldvogn med seks Heste for til sine Forældre, og de levede alle herligt og i Glæde, og de lever endnu den Dag i Dag, hvis de ellers ikke er døde.

Fanden er løs
eller
Historien om, hvorledes Fanden opfandt Brændevinen.

To Landsherrer havde en Gang en Grænsestrid; der var Vidner paa begge Sider, der paastod, at hver havde Ret, og deriblandt var der to, der havde lært den sorte Kunst af Fanden og derfor havde forskrevet deres Sjæle til ham.

Begge disse havde en Gang, hver for sig, om Natten villet sætte falske Grænsestene, alt eftersom enhver af dem paastod, at Grænsen skulde være, og de havde villet gøre Stenene saaledes ved deres Sortekunster, at de saa ud, som om de alt havde staaet der i mange, mange Aar. Saa steg de begge to, som Ildmænd, op paa Bjerget. Og da den ene kommer derop, saa er den anden der allerede. Men den ene havde ikke vidst, at den anden havde de samme Tanker.

Da spurgte den ene den anden: „Hvad bestiller du her?"

„Hvad kommer det dig ved? Sig mig først, hvad du har at bestille!"

„Grænsestenene vil jeg sætte og trække Grænsen dér, hvor den egentlig bør være."

„Det har jeg allerede bestilt, og der staar Stenene, og saadan gaar nu Grænsen."

„Det er ikke rigtigt, nej, s a a d a n gaar Grænsen. Min Herre har sagt, at jeg har Ret, og at jeg ikke skal give efter."

„Hvem er din Herre? Det maa være en net Fyr!"

„Fanden er min Herre! Har du nu Respekt!"

„Det er ikke sandt, han er m i n Herre, og min Herre har sagt mig, at jeg havde Ret og skulde ikke give efter. Pak dig paa Øjeblikket bort, eller du faar en Ulykke!"

Og saadån kom nu de to i Klammeri, og til sidst gav den ene Ildmand den anden en Ørefigen, saa Hovedet fløj af ham og rullede af Sted ned ad Bjerget. Og Ildmanden uden Hoved løb bag efter sit Ildhoved og vilde gribe det og igen sætte det paa; men han kunde ikke indhente det før helt nede i Dybet.

Da nu den ene gav den anden denne Ørefigen, og dene løb bagefter sit Hoved, kom der paa engang en tredie Ildmand til og spurgte ham, som blev staaende ovenpaa: „Hvad har du gjort?"

„Hvad kommer det dig ved, og hvad har du at befale over mig? Pak dig af Sted paa Øjeblikket, eller jeg skal gøre det samme ved dig, som jeg gjorde ved ham."

„Hallunk! Har du ikke mere Respekt for mig? Ved du ikke, at jeg er Fanden, din Herre?"

„Og om du ogsaa ti Gange er Fanden selv, saa bryder jeg mig ikke derom; du kan for mig gerne vadske mig, om du ellers har Lyst?"

„Ja! jeg skal vadske dig, saa du skal tænke derpaa hele dit Liv?"

Og saa begyndte Fanden at vadske ham, saa Gnisterne fløj over hele Bjerget.

Men som det nu gik allerbedst, saa Ildmanden sit Snit, greb til og fik Fanden i Nakken, holdt ham fast og sagde til ham:

„Nu er du i min Magt; nu skal du se, at du er i Menneskehænder! Du har i hele dit Liv tit nok drejet Halsen om paa Folk, nu skal du engang selv mærke, hvordan det er, naar man drejer Halsen om paa en."

Og saa begyndte han at dreje Halsen om paa Fanden. Da denne nu saa, at det var Ildmandens Alvor, begyndte han at bede for sig og gav mange gode Ord, at han dog vilde lade ham gaa og lade være at dreje Halsen om paa ham, saa vilde han ogsaa gøre alt, hvad han forlangte af ham. Saa

sagde Ildmanden: „Ja, siden du beder saa ynkeligt for dig, vil jeg lade dig gaa; men først maa du give mig det Papir tilbage, hvori jeg har forskrevet min Sjæl til dig, og saa maa du ogsaa love mig, ja, du maa sværge mig til det ved din Oldemoder, at du ikke mere vil have nogen Del i mig, at du aldrig mere i dit Liv vil lade nogen Menneskesjæl forskrive sig til dig."

Hvad enten det smagte Fanden eller ikke, han var nu engang i Klemme, og hvis han igen vilde slippe løs og redde sin Hals, maatte han bide i det sure Æble, og han gav ham hans Forskrivning tilbage og tilsvor ham ved sin Oldemoder, at han ikke mere vilde have nogen Del i ham, og at han aldrig mere i sit Liv vilde lade nogen Menneskesjæl forskrive sig til ham. Da alt dette var sket, slap han Fanden løs.

Men da Fanden igen var bleven fri, gjorde han et Spring tilbage, for at den anden ikke endnu engang skulde gribe ham, og sagde: „Saa! nu er jeg fri igen; men om jeg nu endogsaa har givet dig, Tossehoved, din Forskrivning tilbage og har lovet og tilsvoret dig, at jeg ikke mere vil have nogen Del i dig, saa har jeg dog ikke lovet dig, at jeg ikke vilde dreje Halsen om paa dig, naar jeg igen blev fri. Og nu skal du ogsaa straks paa Stedet dø, fordi du har klemt mig og villet dreje Halsen om paa mig!"

Med disse Ord for Fanden løs paa ham og vilde gøre det af med ham, men han slap fra ham og løb ind i Skoven; Fanden efter ham, lige i Hælene paa ham. Endelig fandt han paa et Middel til at redde sig, da han kom til et gammelt Bøgetræ, som var hult og havde et Hul forneden. Der krøb han hurtigt ind og vilde skjule sig for Fanden. Men da han fra øverst til nederst var af Ild, saa lyste Træerne i den mørke Nat, og Fanden saa, hvor han havde skjult sig, og kom og vilde gribe ham i Taaspidsen.

Men han, som sad i Træet, hørte hvordan Fanden kom trampende og vilde gribe ham; han krøb helt ind og bestandig højere og højere op i Træet. Saa krøb Fanden ogsaa ind, og hin kravlede stedse højere og højere og Fanden stadig bagefter. Endelig var der foroven i Træet et stort Hul, og da Ildmanden kom hertil, krøb han ud. Og da han var kommen ud, tog han noget og stoppede Hullet med, hvoraf han var krøben ud, steg hurtigt ned og tilstoppede ogsaa Hullet forneden, og gjorde det saa fast ved sin Sortekunst, at Satan selv og hans Oldemoder og hele Helvede ikke igen kunde lukke det op. Saa gik han sin Vej.

Og der sad saa Fanden i det gamle Bøgetræ og kunde ikke komme ud, og det hjalp nu altsammen ikke, han maatte blive siddende der. Og saadan sad han længe der, og mange Gange i den Tid hørte Folk, som gik over det Bjerg, hvordan han brølede og gryntede i sit Bøgetræ. Men endelig begyndte man at skove deroppe paa Bjerget, og Bøgetræet blev da ogsaa fældet. Saa kom han endelig ud igen og blev fri, den Satan. Da han nu igen var fri, begav han sig paa Vej og gik hjem til Helvede for at se, hvordan der saa ud. Men der var alting ligesaa tomt, som der om Hverdagen er i Kirken, og der var ikke en Sjæl mere hverken at høre eller se. Siden Fanden var gaaet bort og ikke kommen igen, og heller intet Menneske vidste, hvor han var bleven af, var der ikke kommet en eneste Sjæl mere til Helvede. Og saa var hans Oldemoder død af Sorg, og da hun var død, saa pakkede de stakkels Sjæle, som dengang var i Helvede, sammen og begav sig bort derfra og gik alle med hverandre ind i Himlen. Og der stod han nu ganske, ganske alene i Helvede og vidste ikke sine levende Raad, hvordan han nu skulde finde paa igen at fange de stakkels Sjæle, fordi han ikke længer turde gøre som før, da han jo dengang havde maattet sværge ved sin Olde-

moder, at han ikke mere vilde lade nogen Menneskesjæl forskrive sig til ham, og paa anden Maade fik han dengang ikke noget Menneske til Helvede. Og der stod han og vidste hverken ud eller ind af Sorg og vilde rende Hornene af sig af lutter Smerte og Jammer. —

Da faldt der ham paa engang noget ind.

Da han havde siddet i den gamle Bøg og ikke kunnet komme ud, saa var Tiden til sidst bleven ham lang, og saa havde han udspekuleret og udtænkt og opfundet Brændevinen. Det faldt ham nu saadan atter ind midt i hans Hjertesorg, at det maatte dog være et Slags Middel til atter at bringe arme Sjæle til Helvede.

Og saa pakkede han paa Stedet sammen og lod Helvede være Helvede, og gik til Nordhausen og blev Brændevinsbrænder og lavede Brændevin paa Kraft og skænkede den ud i Verden. Og han viste ogsaa alle Nordhauserne, hvordan man skal lave en Snaps, og han lovede dem Guld og Gods, naar de lærte at lave Brændevin. Og alle Nordhauserne lod sig det ikke sige to Gange, de blev alle Brændevinsbrændere og lavede Brændevin og skænkede den ud i Verden. Fra den Tid af skriver det sig, at der indtil den Dag i Dag bliver brændt saa megen Brændevin i Nordhausen, som paa intet andet Sted i Verden.

Men som Fanden havde tænkt, saadan gik det ogsaa. Naar Folk først havde faaet en Smule Brændevin i Livet, saa begyndte de at bande og sværge og bandede og svor deres Sjæle Fanden i Vold, saa at Fanden fik dem, naar de var døde, og behøvede ikke at tjene dem derfor, som han ellers havde maattet gøre, naar han vilde have en stakkels Sjæl. Og naar de havde drukket rigtig tæt og var blevet fortumlede i Hovedet af Brændevinen, begyndte de at kives og slaas og knækkede Halsen paa hverandre, saa Fanden ikke behøvede at gøre sig den Ulejlighed at dreje

den om paa dem. Og naar Fanden tidligere med Nød og næppe en Gang om Ugen havde kunnet faa een stakkels Sjæl til Helvede, saa kom de nu derhen hver Dag i dusin- og flokkevis, og det varede ikke et Aar, saa var Helvede

blevet for lille, og Fanden kunde ikke bringe flere derind og maatte derfor lade et helt nyt Stykke bygge til Helvede.

Og kort og godt, siden Fanden dengang slap ud igen af det gamle Bøgetræ, siden den Tid er Brændevinen opkommen, og siden Brændevinen er kommen ind i Verden, kan man først ret egentlig sige: „Fanden er løs!"

Hans og Grethe.

Der var engang en fattig Brændehugger, der levede med sin Kone og to Børn i en ussel Hytte i Skoven. Børnene hed Hans og Grethe, og da de saadan begyndte at vokse til, saa manglede de stakkels Folk altid mere og mere Brød. Desuden blev Tiderne værre og Føden dyrere. Det gav begge Forældrene mange Sorger. Da de en Aften havde begivet sig

til deres haarde Leje, sukkede Manden og sagde: „Ak, Kone, hvordan skal vi dog komme ud af det med Børnene, nu da Vinteren staar for Døren, og vi ikke engang har noget til os selv!“ Og da svarede Moderen: „Jeg ved intet andet Raad, end at du jo før jo hellere fører dem ud i Skoven, giver enhver af dem endnu et lille Stykke Brød, antænder en Ild for dem, befaler dem Vorherre i Vold og gaar bort.“

„Men du kære Gud! hvordan skal jeg dog gøre det ved mine egne Børn, Kone?“ spurgte Brændehuggeren bekymret. „Nu vel, saa lad det være,“ raabte Konen i Vrede, „saa kan du lade tømre en Ligkiste for os alle fire og lade Børnene dø af Sult!“

De to Børn, som Sulten endnu holdt vaagne i deres smaa Senge af Mos, hørte paa, hvad Moderen og Faderen talte med hinanden om, og den lille Søster begyndte at græde, men Hans trøstede hende og sagde: „Græd ikke, min lille Grethe, jeg skal nok hjælpe os;“ han ventede, indtil de gamle sov, smuttede saa ud af Hytten, søgte efter hvide Smaasten i det dejlige Maaneskin, skjulte dem godt og sneg sig atter ind, hvorpaa han og Søsteren snart faldt i Søvn.

Om Morgenen skete nu det, som Forældrene havde aftalt. Moderen gav ethvert af Børnene et Stykke Brød og sagde: „Det er alt, hvad I faar i Dag; hold nu godt Hus dermed.“ Grethe bar Brødet, Hans bar hemmeligt sine Smaasten, Faderen havde sin Brændeøkse paa Armen, Moderen lukkede Huset til og fulgte efter med en Vandkrukke. Hans gik hen bag ved Moderen, saa at han var den sidste paa Vejen, kiggede ofte tilbage til Hytten, og da han ikke saa den mere, lod han straks en hvid Sten falde, og efter et Par Skridt igen een og saadan bestandig.

Nu var de alle midt i den dybe Skov, og der antændte Faderen en Ild, hvortil Børnene bar en Mængde Pindebrænde

sammen, og Moderen sagde til Børnene: „I er vel trætte; læg Jer nu her ved Ilden og sov, imens vi hugger Brænde, siden kommer vi igen og henter Jer.“

Børnene slumrede saa en Smule, og da de vaagnede, stod Solen højt paa Himlen, og da de var sultne, fortærede de deres Stykke Brød. Hvem der ikke kom, det var Forældrene. Og siden efter sov Børnene atter ind, til det blev mørkt; de var endnu bestandig alene, og Grethe begyndte at græde og blive bange. Men Hans trøstede hende og sagde: „Vær ikke bange, Søster, den kære Gud er jo hos os, og snart staar Maanen op, saa gaar vi hjem.“

Og virkelig stod Maanen snart op i sin fulde Glans og lyste for Børnene paa Hjemvejen og glimrede paa de sølver-

hvide Kiselstene. Hans tog Grethe ved Haanden, og saadan vandrede Børnene af Sted med hinanden uden Frygt og uden Uheld, og da det gryede ad Dag, saa kunde de skimte Faderens Hus gennem Buskene; de kom til Skovhuset og bankede paa. Da Moderen aabnede Døren, blev hun ordentlig bange ved at se Børnene, og vidste ikke, om hun skulde skænde eller glæde sig, men Faderen glædede sig, og saa blev de to Børn igen lukkede ind i Huset med et Gudsfred og Goddag.

Men det varede ikke synderlig længe, saa blev der stor Nød igen, og hin Samtale og den Beslutning at føre Børnene ud i Skoven og lade dem der alene og overgive dem til Himlens Omsorg, gentog sig. Atter hørte Børnene med bekymrede Hjerter paa den sørgelige Samtale, og den kloge Hans stod op fra sit Leje og vilde igen ud for at søge blanke Stene, men da var Husets Dør lukket. Dog trøstede Hans atter den grædende Søster og sagde: „Græd ikke, kære Grethe, den kære Gud kender alle Veje, han skal nok føre os paa den rette."

Tidlig næste Morgen maatte alle staa op og igen gaa ud i Skoven, og saa fik Børnene igen et Stykke Brød, men endnu mindre end før, og Vejen gik endnu dybere ind i Skoven; men Hans smuldrede hemmeligt sit Brød i Lommen og strøede det paa Vejen i Stedet for Sten og mente saa, at han nok siden efter vilde kunne finde hjem igen. Og nu gik det som tidligere; en stor Ild blev antændt, og Børnene maatte igen til at sove, og da de vaagnede, var de alene, og Forældrene kom slet ikke igen. Og det blev Middag, og Grethe delte sit Stykke Brød med Hans, fordi han havde strøet sit paa Vejen i lutter Smuler; saa sov de atter ind og vaagnede først om Aftenen, ensomme og forladte. Grethe græd, men Hans var trøstig og mente, han skulde nok finde Vej ved Brødsmulerne; han ventede, til Maanen

var staaet op, tog saa Grethe ved Haanden og sagde til hende: „Kom, Søster, nu gaar vi hjem.“

Men da Hans søgte efter Brødsmulerne, var der slet ingen mere, for de smaa Skovfugle havde taget dem allesammen, og ladet sig dem smage godt. Og saa vandrede Børnene den hele Nat igennem Skoven, men kom snart paa Afvej, blev vildfarende og var meget bedrøvede. Endelig sov de ind paa det bløde Mos og vaagnede sultne op, da det gryede ad Dag, for de havde ikke en Bid Brød mere og maatte stille deres Sult og Tørst med de dejlige Skovbær, som stod hist og her. Og medens de saadan vankede om i Skoven, uden at kunne finde Vej eller Sti, se, da kom der en snehvid, lille Fugl flyvende og blev ved at flyve foran dem, som vilde den vise Børnene Vej, og de fulgte glade efter Fuglen. Paa engang saa de et lille Hus, paa hvis Tag, Fuglen satte sig; den pillede deraf, og da Børnene kom helt derhen, var de ude af sig selv af Glæde og Forundring, for Huset var ganske af Brød, ligeledes Væggene, Taget var tækket med Pandekager, og Vinduerne var af gennemsigtigt Kandissukker. Det kunde Børnene lide, de spiste af Taget og af en itubrækket Vinduesrude. Da lod der sig pludselig indenfra en Stemme høre, som raabte:

„Smage, smage, smage!
Hvem smager paa mit Tag?“

Og Børnene svarede:

„Det er Blæsten, det er Blæsten,
fra Østen og Vesten!“

og spiste roligt videre, for de var meget sultne, og det smagte dem ganske fortræffeligt.

Da gik Husets Dør op, og ud traadte der en ældgammel, krogrygget Morlille med rindende Øjne og frygtelig grim, Ansigt og Pande var fulde af Rynker, og midt i sad der en stor, stor Næse. Hendes Øjne var ogsaa lige saa grønne som Græs. Børnene blev ikke saa lidt bange, da de saa hende, men den gamle lo ganske venlig og sagde: „Ej, I kære Børn smaa, kom dog ind i mit Hus, kom indenfor! Der vanker endnu meget bedre Kager!“

Børnene gik gerne med den gamle, og da de var kommet indenfor, saa vartede hun dem op, saa det var en Lyst. Der gaves alt, hvad Hjertet kunde forlange; Tvebakker og Chokolade, Sukker og Mælk, Æbler og Nødder og de dejligste Kager. Og medens Børnene blev ved at spise og var vel til Mode, redte den gamle to Smaasenge med bløde Puder og snehvide Lagener; saa bragte hun Børnene til Sengs, de troede at være i Himlen, bad fromt deres Aftenbøn og sov snart efter ind.

Men det var ikke rigtigt fat med den gamle. Hun var en

ond og slem Heks, der spiste de Børn, som hun lokkede til sig ved sit Brød- og Kagehus, naar hun først havde fodret dem rigtig fede.

Dette havde hun nu ogsaa i Sinde med Hans og Grethe. Ganske tidligt stod den gamle foran Sengene, hvor Børnene endnu sov saa sødt, og glædede sig over sin Fangst, rev Hans ud af Sengen og bar ham hen til den tilgitrede Gaasesti og bandt ham, ogsaa for Munden, at han ikke skulde skrige. Saa vækkede hun den stakkels Grethe med Heftighed og raabte til hende med raa Stemme: „Staa op, dovne Tøs! Din Broder er puttet i Gaasestien, nu maa vi koge ham nogen god Mad, at han kan blive rigtig fed og give mig en god Steg!“

Grethe var nær ved at dø af Skræk, græd og skreg, men det hjalp intet, hun maatte adlyde, staa op og hjælpe med at koge Mad, men kunde dog selv bære den hen til Gaasestien og græde med sin indespærrede Broder. Hun selv havde det slet ikke godt hos Heksen. Saadan gik det en Tid lang, imedens den gamle ofte listede sig hen til Gaasestien og befalede Hans at stikke en Finger ud imellem Tremmerne, for at hun kunde føle, om han blev fed. Men Hans rakte hende altid et lille, tørt Ben, og hun undrede sig over, at Drengen vedblev at være saa mager trods den gode Mad. Endelig var hun ked deraf og sagde til Grethe: „Kort og godt, i Dag skal han steges,“ og gjorde et mægtigt Baal i Bagerovnen, der stod ved Siden af Hytten; og saa skød hun nogle Brød ind, for at hun kunde have friskbagt Brød til Stegen. Grethe vidste ikke sine levende Raad, og endelig bød den gamle hende at sætte sig paa Skydeskovlen og kigge ind i Bagerovnen, den gamle vilde kun skyde hende en ganske lille Smule ind i Ovnen, for at Grethe kunde se, om Brødene var brune, men egentlig vilde hun med det samme først stege den stakkels, lille Pige derinde.

Men da kom en lille, snehvid Fugl flyvende og sang: „Vogt dig, vogt dig, se dig for!“ Og saa fik Grethe Øjnene op, saa hun gennemskuede den gamles List og sagde: „Vis mig først, hvordan jeg skal bære mig ad, saa skal jeg nok gøre det.“ Straks satte den gamle sig paa Ovnbrættet, og Grethe tog fat i Skaftet og skød hende saa langt ind i Bagerovnen, som Skaftet var langt, og saa klip, klap, slog hun Jerndøren til for Ovnen, skød Slaaen for, og da Ovnen var frygtelig hed, maatte den gamle Heks stege og brase derinde og elendig omkomme til Løn for sine onde Gerninger. Men Grethe løb ud til Hans, lukkede ham ud af Gaasestien, og da han kom ud, faldt han sin lille, trofaste Søster om Halsen, kyssede hende, og de græd af Glæde og takkede Gud.

Og derpaa kom den hvide Fugl igen, og ogsaa mange andre Skovfugle; de fløj op paa Husets Kagetag, hvor der var en lille Rede, og deraf tog enhver Fugl en broget Sten eller en Perle og bar den hen til Børnene, og Grethe holdt sit Forklæde op for at modtage alle de smaa Sten. Den snehvide Fugl sang:

„Ædelstene og Perler graa
for alle de mange Smuler smaa!“

Nu mærkede Børnene, at Fuglene vare taknemmelige, fordi Hans havde strøet Brødsmuler paa Vejen, og saa fløj den hvide Fugl igen foran dem for at vise dem Vej ud af Skoven. Snart kom de til et stort Vand, og der stod de raadvilde og kunde ikke komme videre. Men pludselig kom der en stor, dejlig Svane svømmende, til den raabte Børnene: „Svane, Svane kære, vor lille Baad du være!“ Og Svanen bøjede sit Hoved og roede hen til Strandbredden og bar Børnene, den ene efter den anden, over til den anden

Side. Men den lille, hvide Fugl var allerede fløjet derover og fløj nu stedse foran Børnene, til de endelig kom ud af Skoven og atter til Forældrenes Hus.

Den gamle Brændehugger og hans Kone sad sørgmodige og stille i den snævre, lille Stue og havde stor Sorg for Børnene, ja, fortrød mange Tusinde Gange, at de havde

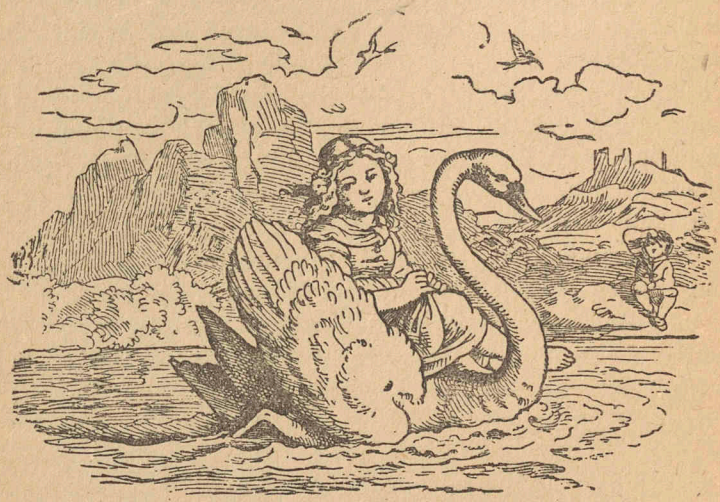

sendt dem bort, og sukkede: „Ak, naar dog bare Hans og Grethe blot en eneste Gang vilde komme igen, saa skulde vi aldrig mere lade dem ene i Skoven.“ — Da gik just Døren op, uden at der først var banket paa, og Hans og Grethe traadte ind! Naa, det var en Glæde! og da nu endelig først de kostbare Perler og Ædelstene, som Børnene bragte med, kom for en Dag, saa blev der Glæde i alle Hjørner og Kanter, og al Nød og Sorg var fra nu af forbi.

Den gamle Troldmand og hans Børn.

Der levede engang en ond Troldmand, som for lang Tid siden havde røvet to spæde Børn, en Dreng og en Pige, med hvem han levede ganske ensomt og alene i en Hule. Disse Børn havde han (Gud forbarme sig over dem) tilsvoret den Onde, og sin slemme Kunst øvede han af en Troldbog, som han gemte som sin bedste Skat.

Men naar det nu hændte sig, at den gamle Troldmand gik bort fra Hulen, og Børnene blev alene tilbage, saa læste Drengen, der havde udspejdet Stedet, hvor den gamle gemte Troldbogen, i Bogen og lærte deraf mangt et Trylleord og mangen en Trylleformular og lærte selv ganske fortræffeligt at hekse. Fordi nu den gamle kun sjældent lod Børnene komme ud af Hulen, og vilde holde dem fangne indtil den Dag, de skulde tilfalde den Onde, saa længtes de saa meget mere efter at komme bort og raadslog med hinanden om, hvordan de hemmeligt vilde flygte, og en skøn Dag, da Troldmanden meget tidligt havde forladt Hulen, sagde Drengen til Søsteren: „Nu er det Tid, Søster! Den slemme Mand, der holder os i saa haardt Fængsel, er borte; lad os nu begive os paa Vej og gaa herfra, saa langt vore Fødder kan bære os!“ Det gjorde Børnene, gik bort og vandrede den hele Dag.

Da det nu lakkede hen ad Eftermiddagen, vendte Troldmanden hjem og savnede straks Børnene. Straks slog han sin Troldbog op og læste deri, ad hvad Kant de var gaaet, og han var næsten lige ved at indhente dem; Børnene mærkede allerede hans vrede, brølende Stemme, og Søsteren var fuld af Angst og Forfærdelse og raabte: „Broder, Broder! Nu er vi fortabte! den slemme Mand er allerede ganske nær!“ Da anvendte Drengen sin Tryllekunst, som han havde lært

af Bogen; han sagde et Trylleord, og straks blev hans Søster til en Fisk, og han selv blev en stor Dam, hvori den lille Fisk lystig svømmede omkring.

Da den gamle kom til Dammen, mærkede han vel, at han var bedragen, og brummede ærgerlig: „Ja bi kun, bi kun, jeg fanger Jer dog!“ og løb sporenstrengs hjem til

sin Hule for at hente et Garn til at fange Fisken i. Men da han var borte, blev Dammen og Fisken atter til Broder og Søster; de skjulte sig nu godt og sov ud, og næste Morgen vandrede de videre og gik atter en hel Dag.

Da den onde Troldmand kom med sit Garn til Stedet, som han havde mærket sig vel, var der ingen Dam at se, men der laa en grøn Eng, hvor man vel kunde fange

Frøer, men ingen Fisk; da blev han endnu mere vred end før, kastede Garnet fra sig og forfulgte videre Børnenes Spor, der ikke undgik ham, for han bar en Tryllekæp i Haanden, og den viste ham den rigtige Vej.

Og da det var blevet Aften, havde han igen næsten indhentet de vandrende Børn; de hørte ham allerede snøfte og brøle, og Søsteren raabte atter: „Broder, kære Broder! Nu er vi fortabte, den onde Fjende er lige bag ved os.“

Da sagde Drengen atter et Trylleord, han havde lært af Bogen, og han blev til et Kapel ved Vejen og den lille Pige til et dejligt Alterbillede i Kapellet.

Da nu Troldmanden kom til Kapellet, mærkede han vel, at han anden Gang var narret og løb frygteligt brølende rundt omkring det; men han turde ikke betræde det, fordi det altid stod i Troldmændenes Pagt med den Onde, at de aldrig maatte træde ind i en Kirke eller et Kapel.

„Tør jeg end ikke betræde dig, saa vil jeg dog antænde dig, og brænde dig til Aske,“ skreg Troldmanden og løb for at hente Ild fra sin Hule.

Medens han nu løb næsten hele Natten igennem, blev Kapellet og det smukke Alterbillede igen til Broder og Søster; de skjulte sig og sov, og den tredie Morgen gik de videre og gik hele Dagen, medens Troldmanden, der havde en lang Vej at gaa, paany satte efter dem. Da han kom med sin Ild derhen, hvor Kapellet havde staaet, løb han med Næsen mod en stor Klippe, der ikke lod sig antænde og brænde til Aske, og saa løb han da videre med rasende Spring efter Børnenes Spor.

Hen imod Aften var han dem nu ganske nær, og for tredie Gang tabte Søsteren Modet og gav sig fortabt; men Drengen sagde atter et Trylleord, som han havde lært af Bogen, da blev han til det haarde Gulv i en Lo, hvor Folkene stod og tærskede, og hans Søster var forvandlet til et lille Korn, der laa som tabt paa Gulvet.

Da den onde Troldmand kom derhen, saa han vel, at han for tredie Gang var narret, men denne Gang betænkte han sig ikke længe, løb heller ikke først hjem, men sagde ogsaa et Trylleord, som han havde lært af Troldbogen; da

blev han forvandlet til en sort Hane, der hurtig løb hen til Bygkornet for at pikke det op; men Drengen sagde endnu engang et Trylleord, som han havde lært af Bogen, da blev han hurtig til en Ræv, greb fat i den sorte Hane, før den havde snappet Bygkornet, og bed Hovedet af den, og saadan var det straks forbi med Troldmanden, ligesom med dette Eventyr.

Den gyldne Raabuk.

Der var engang to stakkels Søskende, en Dreng og en Pige, Pigen hed Margrethe, Drengen hed Hans. Deres Forældre var døde og havde slet ikke efterladt dem noget, derfor maatte de gaa om og tigge. Til at arbejde vare begge endnu altfor svage og smaa, for Hans var først tolv Aar gammel, og Grethe var endnu yngre. Om Aftenen gik de hen til det første det bedste Hus, bankede paa og bad om

Nattely, og mangen Gang blev de ogsaa modtaget af gode, velgørende Mennesker, der gav dem at spise og drikke; desuden var der ogsaa mange barmhjertige Folk, der gav dem et eller andet Klædningsstykke.

Saaledes kom de engang om Aftenen til et lille Hus, der laa ganske ene; de bankede paa Ruden, og straks efter

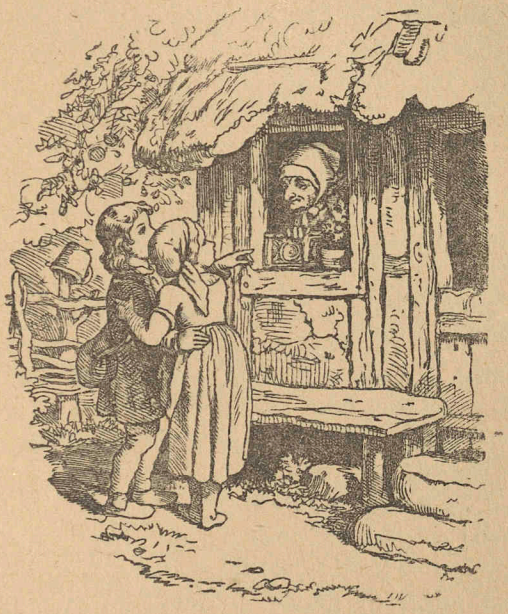

saa en gammel Kone ud, og hende spurgte de, om de ikke maatte blive Natten over der. Svaret lød: „For mig gerne, kom kun ind!“ Men da de traadte ind, sagde Konen: „Jeg vil nok beholde Jer Natten over, men naar min Mand mærker det, saa er I fortabte; for han spiser gerne en ung Menneskesteg, hvorfor han slagter alle Børn, der falder ham i Hænderne.“ Da blev Børnene meget bange; dog kunde

de nu engang ikke gaa videre, det var allerede blevet ganske mørk Nat. Saa lod de sig godvillig putte ind i en Tønde og forholdt sig ganske stille. Men de kunde i lang Tid ikke falde i Søvn, især da de en Time efter hørte en Mand komme med tunge Skridt, det var sandsynligvis Menneskeæderen. Det blev de snart overtydede om; thi nu begyndte han med brølende Stemme at skænde paa sin Kone, fordi hun ikke havde nogen Menneskesteg til ham. Om Morgenen forlod han atter Huset og trampede saa haardt, at Børnene, der dog endelig vare slumrede ind, vaagnede derved.

Da de nu havde faaet noget at spise af Konen, sagde denne: „I Børn maa nu ogsaa bestille noget, der har I to Koste, gaa ovenpaa og fej mig mine Stuer; der er tolv, men I skal kun feje de elleve, den tolvte maa I for Himlens Skyld ikke lukke op. Jeg vil imidlertid gaa et Ærinde. Vær nu flittige, saa I kan være færdige, naar jeg kommer igen.“ Børnene fejede meget flittigt, og snart var de færdige. Nu gad Grethe dog nok vide, hvad der var i den tolvte Stue, som de ikke maatte se, da det var dem forbudt at aabne Døren. Hun kiggede en Smule gennem Nøglehullet, og saa da en yndig, lille Guldvogn, der var forspændt med en gylden Raabuk. Hurtig kaldte hun paa Hans, for at han ogsaa skulde kigge derind. Og da de først havde set rigtig efter, om Konen ikke var vendt hjem, og da de ikke saa noget til hende, lukkede de hurtigt Døren op, trak Vognen ud tillige med Raabukken, satte sig saa ind i Vognen og kørte af Sted. Men det varede ikke længe, saa saa' de Konen og tillige Menneskeæderen komme dem i Møde langt borte, just paa den Vej, de kørte med den røvede Vogn. Hans sagde: „Ak, Søster, hvad skal vi gøre? Naar de to gamle opdager os, er vi fortabte.“ „Stille!“ sagde Grethe, „jeg kender et kraftigt Trylleord, som jeg har lært af Bedstemoder:

„Røde Rose, Du maa stikke.
Ser Du mig, saa se mig ikke!“

og straks var de forvandlede til en Rosenbusk, Grethe blev til en Rose, Hans til Tornene, Raabukken til Stilkene og Vognen til Bladene.

Nu kom baade Menneskeæderen og hans Kone gaaende der forbi, og den sidste vilde plukke sig den smukke Rose, men stak sig saa slemt, at hendes Finger blødte, og hun gik fortrædelig bort. Da nu de gamle var borte, begav Børnene sig skyndsomst paa Vej og kørte videre og kom snart til en Bagerovn, der stod fuld af Brød. Da hørte de en hul Stemme raabe ud derfra: „Flyt mig mit Brød, flyt mig mit Brød!“ Hurtigt flyttede Grethe Brødet og lagde det i deres Vogn, hvorpaa de kørte videre. Da kom de til et stort Pæretræ, der hang fuldt af dejlige, modne Frugter, og herfra lød det igen: „Ryst mig mine Pærer, ryst mig mine Pærer!“ Grethe rystede straks, og Hans hjalp flittigt med at opsamle dem og rystede Pærerne ud i Guldvognen. Og atter kom de til en Vinstok, der raabte med yndig Stemme: „Pluk mig mine Druer, pluk mig mine Druer!“ Grethe plukkede ogsaa disse og pakkede dem paa deres Vogn.

Men imidlertid var Menneskeæderen og hans Kone kommet hjem og havde med Forbitrelse set, at Børnene havde stjaalet deres Guldvogn tillige med Raabukken, netop paa samme Maade, som de selv for mange Aar siden havde stjaalet Vogn og Raabuk og oven i Købet endnu begaaet et Mord ved Tyveriet, de havde nemlig dræbt den retmæssige Ejer. Vognen med Raabukken for var ikke blot i og for sig af stor Værdi, men den besad desuden den fortræffelige Egenskab, at hvor den kom hen, fik den Gaver fra alle Kanter, af Træ og Busk, af Bagerovn og Vinstok.

Saadan havde Folkene, Menneskeæderen og hans Kone i mange Aar ved Vognen, om end paa uretmæssig Maade, ladet sig give gode Fødevarer og derved levet i Herrens Fryd og Glæde. Da de nu saa, at deres Vogn var taget fra dem, begav de sig straks paa Vej for at løbe efter Børnene og atter fratage dem det kostelige Bytte. Tillige løb Munder i Vand paa Menneskeæderen ved Tanken om Menneskestegen, for Børnene vilde han straks fange og slagte. Med lange Skridt løb de to gamle efter Børnene og fik snart Øje paa dem i det fjerne, fordi de kørte foran dem. Børnene kom nu til en stor Dam og kunde ikke komme videre, for der var hverken nogen Færge der, eller nogen Bro til at komme over paa. Kun var der en hel Del Ænder at se, der lystigt svømmede omkring derude. Grethe lokkede dem hen til Bredden, tilkastede dem Føde og sagde:

„I Ænder, I Ænder, svømmer tilsammen,
lav mig en Bro, til at gaa over Dammen!"

Da svømmede Ænderne alle tæt sammen, dannede en Bro, og Børnene kom lykkeligt over til den anden Side tillige med Raabukken og Vognen. Men lige bagefter kom ogsaa Menneskeæderen og brummede med afskyelig Stemme:

„I Ænder, I Ænder, svømmer tilsammen,
lav mig en Bro, til at gaa over Dammen!"

Hurtigt svømmede Ænderne sammen og bar begge de gamle over — mener I? nej! midt i Dammen, hvor Vandet var dybest, svømmede Ænderne fra hverandre, og den slemme Menneskeæder plumpede ned paa Bunden tillige med sin gamle og druknede. Og Hans og Grethe blev meget velhavende Folk, men de gav ogsaa rigeligt af deres Velsignelse til de fattige og gjorde meget godt, fordi de altid tænkte paa, hvor tungt det havde været, da de selv vare fattige og maatte gaa om og tigge.

Den gyldne Raabuk.

Manden uden Hjerte.

Der var engang syv Brødre, der hverken havde Fader eller Moder eller Søster, de maatte selv forrette alt i Huset, og det behagede dem ikke, derfor besluttede de indbyrdes, at de vilde gifte sig. Men nu var der ingen Piger for dem der, hvor de boede, da sagde de ældre, at de vilde drage ud i Verden for at søge sig hver en Brud, og den yngste skulde imidlertid passe paa Huset, og til ham vilde de saa medbringe en rigtig køn Brud. Dermed var den yngste vel fornøjet, og de seks begav sig glade og vel til Mode paa Vej. Undervejs kom de til et lille Hus, der laa ganske ensomt i en Skov, og foran Huset stod der en gammel, gammel Mand, der kaldte paa Brødrene og spurgte: „Hejda! I unge Fyre! Hvorhen gælder Rejsen saa lystig og rask?“ — „Ej, vi vil hver hente os en smuk Brud og ogsaa en til vor yngste Broder derhjemme,“ svarede Brødrene.

„Aa, kære, unge Venner,“ sagde den gamle, „jeg lever her saa ganske ene, bring dog ogsaa en Brud med til mig, men en ung og køn maa det være!“

Brødrene gik saa videre og tænkte: „Hm, hvad vil saadan en gammel, isgraa Træmand gøre med en ung, køn Brud?“

Da nu Brødrene var komne til en By, saa fandt de der syv Søstre, saa unge og saa smukke, som de kunde ønske sig, dem tog de, og den yngste tog de med til deres Broder. Vejen førte dem atter gennem Skoven, og den gamle stod atter foran sit Hus, som ventede han paa dem og sagde: „Ej, I brave Drenge! Det kan jeg lide, at I har medbragt mig saadan en ung, køn Brud!“ — „Nej,“ sagde Brødrene, „hun er ikke til dig, hun er til vor Broder hjemme, til ham har vi lovet hende!“

„Saa?“ sagde den gamle, „lovet? ja, jeg skal love Jer!“ og

saa tog han en lille, hvid Kæp og mumlede et Par Trylleord og rørte Brødrene og Pigerne med Kæppen — paa den yngste nær — da blev de alle forvandlede til Graasten. Men den yngste førte Manden ind i Huset, og det maatte hun passe

og holde i Orden, hvad hun ogsaa gerne gjorde, men hun var altid bange for, at den gamle snart kunde dø, og saa vilde hun ogsaa være lige saa ene i det ensomme Hus i den vilde Skov, som den gamle tidligere havde været. Det sagde hun til ham, og han svarede: „Vær du ikke bange for det, frygt ikke, og haab ikke, at jeg skal dø. Se, jeg har

intet Hjerte i Brystet; men døde jeg alligevel, saa finder du over Døren min hvide Tryllestav og rører du Graastenene med den, saa er dine Søstre og deres Kærester befriede, og du har Selskab nok."

„Men hvor i Alverden har du da dit Hjerte, naar du ikke har det i Brystet?" spurgte den unge Pige. „Skal du vide alting?" spurgte den gamle. „Naar du endelig vil vide det, saa sidder mit Hjerte i Sengetæppet."

Da syede og broderede den unge Pige, naar den gamle var borte og passede sine Forretninger, i sin Ensomhed de dejligste Blomster paa hans Sengetæppe, for at hans Hjerte skulde have Glæde deraf. Men den gamle smilte derover og sagde: „Du gode Barn, det var jo kun min Spøg; mit Hjerte, det sidder — det sidder —" „Naa, hvor sidder det da, kære Fader — „Det sidder i — Stuedøren!"

Da pyntede den unge Pige næste Dag, da den gamle var borte, Stuedøren meget kønt med brogede Fjer og friske Blomster og behængte den ogsaa med Kranse. Da den gamle nu kom hjem, spurgte han, hvad det skulde betyde. „Det gjorde jeg," svarede hun, „for at gøre dit Hjerte til Behag." Da smilede atter den gamle og sagde: „Mit Hjerte er et ganske andet Sted end i Stuedøren." Da blev Pigen meget bedrøvet og sagde: „Ak, Fader, saa har du dog et Hjerte og kan dø, og jeg vil da være alene." Da gentog den gamle alt, hvad han allerede to Gange havde fortalt hende, og hun trængte atter ind paa ham, at han skulde sige hende, hvor hans Hjerte dog egentlig var. Da sagde den gamle: „Langt, langt herfra ligger der i den dybeste Ensomhed en stor, ældgammel Kirke, som er fast tillukket med Jerndøre, rundt om den gaar der en dyb Voldgrav, der fører ingen Bro derover, og i Kirken flyver der en Fugl op og ned, den æder ikke og drikker ikke og dør ikke, og ingen for-

maar at fange den, og saa længe Fuglen lever, saa længe lever ogsaa jeg, thi mit Hjerte er i Fuglen.

Da blev Pigen bedrøvet over, at hun ikke kunde gøre sin gamles Hjerte noget til Behag, og Tiden blev hende lang, naar hun saadan sad alene, thi den gamle var næsten hele Dagen ude.

Da kom der engang en ung Vandringsmand forbi Hytten, han hilste hende, og hun hilste ham igen, og han syntes godt om hende og kom nærmere, og hun spurgte ham, hvor han rejste hen, og hvorfra han kom. — „Ak," sukkede den unge Mand, „jeg har stor Sorg. Jeg havde engang seks Brødre, der drog af Sted for at hente hver sin Brud, og til mig, den yngste, vilde de ogsaa medbringe en; men de er aldrig kommet igen, og saa er jeg nu ogsaa gaaet hjemmefra og vil søge efter mine Brødre."

„Ak, kære Svend!" raabte Pigen, „saa behøver du ikke at gaa videre! Sæt dig nu først ned og spis og drik noget,

og saa skal jeg fortælle dig det!“ Og hun gav ham at spise og drikke og fortalte ham, hvordan hans Brødre var kommet til Byen, og hvordan de havde villet føre hendes Søstre og hende selv hjem med som deres Fæstemøer, og at hun havde været bestemt for ham, der nu var hendes Gæst, og hvordan den gamle havde beholdt hende hos sig og forvandlet de andre til Graasten. Alt det fortalte hun ham oprigtigt og græd derover. Hun fortalte ogsaa, at den gamle var uden Hjerte i Brystet, og at det var langt, langt borte i en befæstet Kirke og i en udødelig Fugl. Da sagde den unge Mand: „Jeg vil af Sted, jeg vil opsøge Fuglen, maaske hjælper Gud mig, saa jeg fanger den.“ — „Ja, gør det, deri vil du gøre vel, thi da bliver dine Brødre og mine Søstre igen til Mennesker!“ Hun skjulte ham, thi det var allerede Aften; og da den gamle næste Morgen var gaaet bort, da indpakkede hun Mad og Drikke til Vandringsmanden og gav ham det med og ønskede ham al mulig Lykke og Guds Velsignelse med paa Rejsen.

Da nu Ungersvenden var gaaet et godt Stykke Vej, tænkte han, det kunde vel være Tid til at spise lidt Frokost, pakkede derfor ud af sin Rejsetaske, glædede sig over de mange Gaver og raabte: „Halløj! nu skal vi nyde! kom herhen, hvem der vil være min Gæst!“

Da lød der bag ved Ungersvenden et „Muuhu“, og da han saa sig om, stod der en stor, rød Okse og sagde: „Du har indbudt mig, jeg vil nok være din Gæst!“ — „Vær velkommen og tag for dig af Retterne, som du ser!“ Da lagde Oksen sig i al Magelighed ned paa Jorden og lod sig det smage vel og slikkede sig saa rigtig om Snuden med Tungen, og da den var mæt, sagde den: „Nu skal du have Tak, og hvis du engang trænger til en, der kan hjælpe dig i Nød og Fare, saa kald blot i Tanken paa mig, din Gæst.“ Den rejste sig op og forsvandt i Krattet. Svenden pakkede sine

Levninger sammen og vandrede videre; atter gik han et godt Stykke Vej, da syntes det ham, efter den korte Skygge at dømme, at det maatte være Middag, og hans Mave syntes det samme. Han satte sig nu atter ned paa Jorden, udbredte sin Dug, satte sin Mad og Drikke derpaa og raabte: „Velan! Middagsmad! Nu melde sig, hvem der vil spise med.“ Da raslede det stærkt i Buskene og et Vildsvin brød igennem; det gryntede: Oui, oui, oui og sagde: „Her er en, som har kaldt til Bords; jeg ved ikke, om det er dig, og om jeg er ment dermed?“

„Jo værs'artig, tag kun for dig,“ sagde Vandringsmanden, og de spiste begge vel til Mode med hinanden, og det smagte dem begge godt. Da rejste Vildsvinet sig og sagde: „Tak skal du have, behøver du Hjælpen min, saa kald paa det vilde Svin!“ og dermed travede det ind i Buskene. Nu vandrede Svenden atter en lang Vej og havde allerede tilbagelagt et godt Stykke, da det blev henimod Aften, og han blev atter sulten og havde ogsaa Mad nok endnu, da tænkte han: „Hvordan gaar det med Aftensmaden, jeg tænker, det kunde være paa Tiden!“ og han bredte atter sin Dug og lagde sin Mad derpaa, Drikke havde han da ogsaa noget af, og raabte: „Hvem, der har Lyst at spise med, er indbuden.“ Da bruste der over ham et mægtigt Vingeslag, og det blev mørkt paa Jorden som af Skyggen af en Sky, og der lod sig se en stor Grib, der raabte: „Jeg hørte en hernede, der indbød til Bords! Til mig vil der vel intet falde af?“

„Hvorfor ikke det? Sæt dig nu ned og tag til Takke, meget er det rigtignok ikke!“ raabte Ynglingen. Da satte Gribben sig ned og aad, til den blev mæt; da sagde den: „Behøver du mig, saa kald paa mig!“ hævede sig derpaa op i Luften og forsvandt. „Ej,“ tænkte Svenden, „den havde rigtig Hastværk; den havde ellers gerne kunnet vise mig

Vej til Kirken, ellers finder jeg den vel aldrig"; han pakkede sine Sager sammen og vilde endnu gaaet Stykke Vej, før han lagde sig til at sove. Og han havde ikke gaaet ret længe, før han paa engang saa Kirken ligge foran sig og var snart derhenne, det vil sige ved den brede og dybe Grav, der omgav den rundt om, men der var ingen Bro. Da udsøgte han sig en god Hvileplads, thi han var træt af den lange Vej, og sov. Næste Morgen ønskede han sig over Graven og tænkte: „Ja! naar den røde Okse var her og var rigtig tørstig, saa kunde den drikke Vandet ud af Graven, og jeg kom tør over." Næppe var Ønsket gjort, saa stod Oksen der allerede og begyndte at drikke af Graven. Nu stod Svenden ved Kirkemuren, der var meget tyk, og Taarnene var af Jern, saa tænkte han saadan i sine egne Tanker: „Ak, hvem der dog havde en Murbrækker! Det stærke Vildsvin kunde her maaske snarere udrette noget end jeg." Og se, straks kom Vildsvinet løbende, stødte heftigt imod Muren og kradsede med sine Hugtænder en Sten løs, og da først en var løs, saa rodede den stedse flere og flere Sten ud af Muren, indtil den havde rodet et stort Hul, hvorigennem man kunde komme ind i Kirken. Nu steg Ynglingen derind og saa Fuglen flyve derinde, men kunde dog ikke fange den. Da sagde han: „Naar nu Gribben var her, kunde den vist nok gribe dig, derfor hedder den jo Grib!" Og straks var Gribben der, og straks greb den Fuglen, der havde den gamle Mands Hjerte i sig, og den unge Svend gemte saa Fuglen rigtig godt, men Gribben fløj bort.

Nu skyndte Ynglingen sig saa meget, han kunde, for at komme hjem til sin unge Fæstemø; han kom der endnu før Aften og fortalte hende alt, og hun gav ham igen Mad og Drikke og sagde, han skulde krybe ind under Sengen tillige med sin Fugl, for at den gamle ikke skulde se ham. Det

gjorde han saa straks, efterat han havde spist og drukket; den gamle kom hjem og klagede over, at han følte sig syg, at det ikke længere var rigtig fat med ham — det forvoldte, at hans Hjertensfugl var fangen. Det hørte den unge Mand under Sengen og tænkte: „Den gamle har vel ikke gjort dig noget ondt, men han har forhekset dine Brødre og deres Kærester, og din Kæreste har han beholdt for sig selv, det er ikke saa lidt ondt endda," og saa klemte han Fuglen, og da jamrede den gamle: „Aa, aa, det klemmer mig; ak! Døden klemmer mig, Barn, — jeg dør!" Og han faldt ned fra Stolen og var besvimet, og før Ynglingen saa sig for, havde han klemt Fuglen ihjel, og da var det ude med den gamle. Nu krøb han ud, og Pigen tog den hvide Stav, som den gamle havde lært hende, og slog dermed paa de tolv Graasten; se, da blev de atter til de seks Brødre og de seks Søstre; der blev en Glæde og en Omfavnen og Trykken og Kyssen, og den gamle Mand var og blev død, der kunde intet Trylleri bringe ham til Live igen, om de ogsaa atter vilde have gjort ham levende. Da drog de alle bort med hverandre og holdt Bryllup, og levede godt og lykkeligt sammen i mange, mange Aar.

Dommeren og Djævlen.

I en By boede der en Mand, som havde alle Kister fulde af Penge og Gods, men han var selv fuld af alle Laster, ja, han var saa slem, at Folk undrede sig meget over, at Jorden ikke aabnede sig og slugte ham. Denne Mand var endnu oven i Købet Dommer, det vil sige en Dommer, der var fuld af al Uretfærdighed. Paa en Torvedag red han ud om Morgenen for at se til sin smukke Vinhave, da kom Djævlen hen til ham paa Hjemvejen, i rige Klæder og skabt som en meget fornem Herre. Da Dommeren ikke vidste, hvem den fremmede var, og dog gerne vilde vide det, saa spurgte han ham paa en just ikke høflig Maade, hvem han var, og hvorfra han kom. Djævlen svarede: „Det er Eder bedre ikke at vide, hvem jeg er, og hvorfra jeg kommer!“ — „Haahaa!“ raabte Dommeren, „I kan være, hvem I være vil, saa maa jeg dog vide det, eller I er fortabt, thi jeg er Manden her, har Magten, og naar jeg gør Eder noget ondt, saa er der ingen, der vil eller kan forhindre mig deri. Jeg tager Eders Liv og Gods, hvis I ikke giver mig Svar paa mit Spørgsmaal!“ — „Ja, er det saadan fat,“ svarede den onde, „saa maa jeg vel aabenbare Eder mit Navn, og hvorfra jeg kommer; jeg er Djævlen.“

„Hm!“ brummede Dommeren, „og hvad er din Forretning her, det vil jeg ogsaa vide?“ — „Se, Hr. Dommer,“ svarede den onde, „mig er given Magt til i Dag at gaa ind i denne By og tage det, der bliver givet mig i fuldt Alvor.“

„Velan!“ svarede Dommeren, „gør det, men lad mig være Vidne dertil, for at jeg kan se, hvad man vil give dig.“

„Forlang ikke at være til Stede, naar jeg tager, hvad der gives mig,“ gensvarede Djævlen; men Dommeren begyndte at besværge Helvedes Fyrste med kraftige Ord og sagde:

„Jeg byder og befaler dig ved Gud og alle Guds Bud, ved Guds Magt og Guds Vrede, og ved alt, hvad der binder dig og din Samvittighed og ved Guds evige Dom, at du lige for mine Øjne, og ellers ikke, tager, hvad man vil give dig for Alvor!"

Djævlen blev saa bange, at han rystede ved disse frygtelige Ord, satte et højst ærgerligt Ansigt op og sagde: „Ej, saa vilde jeg da ønske, at jeg ikke var til! Du binder mig med saa stærkt et Baand, at jeg næppe nogensinde har været i en større Klemme. Men jeg giver dig mit Ord som Helvedes Fyrste, og det bryder jeg aldrig, at det ikke vilde være dig til Gavn, hvis du holder fast ved din Hensigt. Afstaa derfra!"

„Nej, jeg afstaar ikke derfra!" raabte Dommeren. „Hvad der saa ogsaa skal ske med mig, det maa jeg lade ske; men jeg vil nu engang se dette, skulde det ogsaa koste mig Livet!"

Nu gik da begge, Dommeren og Djævlen, med hinanden ud paa Torvet, hvor der just var Torvedag, hvorfor mange Folk var samlede der, og overalt bød man Dommeren og hans Ledsager, som ingen vidste, hvem var, fulde Bægere og bød dem at gøre Besked. Dommeren gjorde det ogsaa efter sin Sædvane og rakte ogsaa Dæjvlen et Krus, men denne modtog ikke Drikken, fordi han godt vidste, at det ikke var Dommerens Alvor.

Nu hændte det sig, at en Kone gik og drev et Svin, der ikke vilde gaa efter hendes Hoved, men gik paa Kryds og paa tværs, da skreg Konen i Vrede og Forbitrelse til Svinet: „Ej, saa gaa Fanden i Vold, at han kan tage dig med Hud og Haar!"

„Hører du, Kammerat!" raabte Dommeren til Djævelen „Grib saa til og tag Svinet." Men Djævelen svarede: „Det er desværre ikke Konens Alvor, det hun siger. Hun vil sørge og græmme sig et helt Aar, tog jeg hendes Svin. Kun det, der bliver givet i fuldt Alvor, tør jeg tage."

Noget lignende skete kort efter med en Kone og et Barn. Dette gik heller ikke saaledes, som Konen vilde have det, saa hun begyndte ogsaa at raabe: „Gid Fanden vilde tage dig og dreje Halsen om paa dig!“ — „Hører du, Kammerat?“ spurgte Dommeren igen; „Barnet er dit, hører du ikke, at man giver dig det for Alvor?“

„Aa nej, det er heller ikke hendes Alvor,“ svarede Djævelen. „Hun vilde bitterligt klage sig og ikke slippe sit Barn, tog jeg hende paa Ordet.“

Nu saa de begge en Kone, der havde nok at gøre med et Barn, der skreg heftigt og opførte sig meget uartigt, saa Konen blev arrig og raabte: „Vil du ikke følge med mig, saa gid den Onde vilde tage dig, din Knægt!“

„Naa, tager du heller ikke det Barn?“ spurgte Dommeren ganske forundret, og Djævlen svarede: „Jeg har ingen Magt til at tage Barnet. Denne Kvinde tog ikke ti, ikke hundrede og ikke tusinde Daler og undte mig Barnet for Alvor; hvor gerne jeg ogsaa tog det, tør jeg ikke, thi det er ikke Konens rette Alvor!“

Nu kom de begge midt ind paa Torvet, hvor der var den største Trængsel; der maatte de staa lidt stille og kunde ikke komme igennem Vrimlen og Tummelen. Da fik en Kvinde Øje paa Dommeren; hun var fattig, gammel og syg og havde mange Lidelser; hun begyndte at græde højt og at skrige, og holdt følgende heftige Tale i hele Folkets Paahør: „Ve over dig, Dommer! Ve over dig, at du er saa rig og jeg saa fattig; du har berøvet mig, der er uskyldig, idet du har fornægtet guddommelig og menneskelig Barmhjertighed, min eneste Ko, der ernærede mig, hvoraf jeg havde hele mit Underhold. Ve over dig, der har taget den fra mig! Jeg anraaber og beder Gud, at han for sin Død og bitre Lidelse, som han bar for Menneskene og for os arme Syndere, vil forunde mig min Bøn, og den er, at Djævlen maa føre dit

Legeme og din Sjæl til Helvede!“ Til den Tale tav Dommeren bomstille, men Djævelen tiltalte ham haanende og sagde: „Ser du, Dommer, d e t er Alvor, og det skal du straks faa at se!“ Dermed strakte Djævelen sine Kløer ud, tog Dommeren ved Haartoppen og fo'r bort med ham gennem Luften, som Glenten med en Høne. Alt Folket blev forskrækket og forbavset, og vise Mænd udtalte den Lære:

Den maa være fra Forstanden,
Der vil gaa omkring med Fanden;
Den, der Djævlen har til Ven,
Gaar med ham til Helved hen.

Den lykkelige Hans.

Der var engang en Bondeknøs, der hed Hans, et skikkeligt Skrog, der ikke holdt sig for tabt bag en Vogn; han tjente tro og ærlig en stor, rig Herre en Række af Aar. Men til sidst fik han Hjemve, vilde gerne hjem til sin Moder og bad sin Herre om den fortjente Løn. Han gav nu Hans en Klump Guld, der var lige saa stor som Hans' Hoved, og Hans' Hoved hørte ikke til de tynde og smaa. Han var fornøjet hermed, pakkede den tunge Guldklump ind i et Tørklæde og begav sig paa Vejen gennem Lystskoven. Men Gangen blev ham altfor sur, han svedte, saa det drev nedad ham, for Guldklumpen var skrækkelig tung, han maatte bære den, som han vilde, paa Hovedet eller paa Skuldrene.

Da travede en Rytter let og vel til Mode forbi Hans, og han sad paa en spejlblank Hest. „Ej,“ raabte Hans, „ride er

en køn Kunst, hvem der kunde det og havde en Hest!“ Rytteren standsede sin Hest, fordi han havde hørt Hans' Tale, og spurgte ham, hvad det var, han med saa stor Møje slæbte paa.

„Ak! det er Guld, det pure, tunge Guld! Mennesket er et plaget Dyr!“ sagde Hans, idet han stønnede kastede Klumpen paa Jorden.

„Ej!“ sagde Rytteren, „naar du gerne vil ride, saa lad os gøre et Bytte. Giv mig din Klump, og tag du min Hest derfor!“ Det lod Hans sig ikke byde to Gange, han raabte glad: „Top, det er et Ord!“ og Handelen var sluttet. Rytteren tog Guldet og skyndte sig bort med det fra Hans, i den Tanke, at han kunde fortryde Handelen. Men Hans klavrede op paa Hesten

og red af Sted, saa det støvede, men ikke synderlig længe, for saa gjorde Hesten et Sæt, og Hans, der ikke kunde ride, faldt af som en Melsæk. Han kunde næsten ikke røre et Lem. En Bonde, der trak hen ad Vejen med en Ko, fangede den løse Hest og førte den hen, hvor Hans laa. Han græd og gned sine Ben. „Nej, aldrig ride mer, det er ikke sundt! Hvem der dog havde saadan en fredelig Ko, som I der, gode

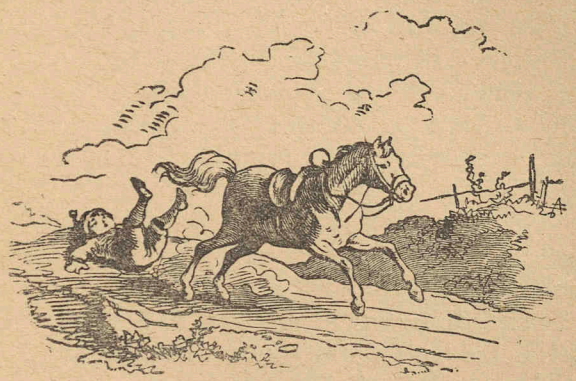

Ven! Saa kunde man hver Dag drikke Mælk og spise Smør og Ost og blev ikke kastet af."

„Ej!" sagde den fiffige Bonde, „hvis I synes saa godt om Koen, saa synes jeg ogsaa godt om Eders modige Hest, jeg giver Jer Koen for Hesten!"

„Det er et godt Bytte, det kan jeg lide," sagde Hans, tog Koen og drev den foran sig, medens Bonden satte sig op paa Hesten og vips! fo'r han af Sted som en Røg.

Da Hans kom til et Værtshus, fortærede han for de sidste Par Skilling, han mente nu, at naar han havde Koen, behøvede han ingen Penge og travede saa videre. Men det var den Dag meget varmt, og der var endnu et godt Stykke til

den Landsby, hvor Hans var fra, og hvor hans Moder boede, og Hans var saa tørstig. Da satte han sig til at malke Koen, men gjorde det saa ubehændigt, at der slet ikke kom nogen Mælk, og Koen til sidst gav ham et Spark, saa Hørelsen og Synet forgik ham, og han ikke vidste, om han var Dreng eller Pige. Da drev just en Slagter hen ad Vejen med et ungt Svin, han spurgte medlidende den slagne Hans, hvad der fejlede ham, og bød ham desuden noget at drikke af sin Flaske. Han fortalte sit Eventyr, og Slagteren gjorde ham opmærksom paa, at han ikke kunde vente nogen Mælk af saadan en gammel Ko, den maatte han slagte. „Hej!“ mente Hans, „den vil heller ikke give nogen synderlig god Steg, saadant gammelt Oksekød! Ja, hvem der havde saadan et net, fedt, lille Svin, det smager, og det giver Pølser!“

„Min gode Ven,“ sagde Slagteren. „hvis Svinet staar Jer an, saa lad os gøre et Bytte, det gaar lige op, I Svinet og jeg Koen. Ikke sandt?“ — „Ja vel,“ sagde Hans, ret hjertelig glad over sin Lykke. Han drog nu muntert af Sted og tænkte: „Du er dog ret et Lykkens Barn, Hans! Altid bliver Skaden igen erstattet! Aa, hvor denne Svinesteg skal smage.“

Kort efter kom der en Mand ad samme Vej og indhentede Hans; han bar en fed, stor, hvid Gaas under Armen, hilste Hans og da de kom i Samtale med hinanden, fortalte han ham, at Gaasen var bestemt til et Barselgilde. Det vilde blive en Steg, der ikke var Mage til. Og saa lod han Hans løfte paa Gaasen og beføle de store Fedtklumper under Vingerne.

„Den Gaas er god, men mit Svin er da heller ingen Hund!“ sagde Hans. „Hvor har du det Svin fra?“ spurgte Manden; og Hans fortalte, at han først for kort Tid siden havde tiltusket sig det. Da saa han sig betænkelig om og sagde: „Hør du, imellem os sagt, der henne i den sidste Landsby er der just nu blevet stjaalet et ungt Svin fra Sognefogden.

Tyven har narret dig det paa, og naar nu Markskytten kommer efter os (jeg synes, jeg allerede kan se hans Gevær blinke der over Kornet), saa antager han dig for Tyven, og du kommer med dit Svin i Hullet i Stedet for hjem til din Moder."

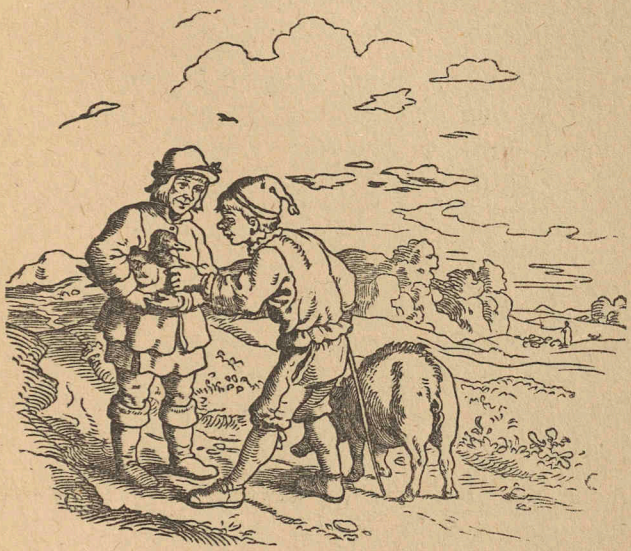

„Ak, du min Gud! Hvor jeg dog er ulykkelig," raabte Hans. „Hjælp mig dog for Guds Skyld, gode, kæreste Ven!"

„Ved du hvad," sagde Manden, „giv mig hurtig Svinet, og tag du min Gaas! Jeg kender en Smutvej heromkring, og jeg skal snart gøre mig usynlig!"

Som sagt, saa gjort, Handelen blev sluttet, og Øjeblikket efter var Mand og Svin og Hans ude af Sigte. „Jeg er dog en Lykkefugl!" lo Hans ved sig selv og bar Gaasen et godt

Stykke Vej. Han saa ikke noget til Markskytten eller ellers nogen, der satte efter ham. Hans tænkte paa den gode Steg, Fedtet, Fjerene og sin Moders Glæde; og saaledes kom han til den sidste Landsby før sin egen. Der stod en Skærsliber ved sin Kærre; han saa ganske fornøjet ud, sleb og fløjtede og sleb, saa det snurrede efter, og saa sang han en lystig Gadevise:

„Der kom en ung Skærsliber straks,
Og han sleb Kniv, og han sleb Saks,
Han sliber glad paa Stand,
Det gaar saa Aar paa Aar,
Hvad gaar det dig vel an?
Hvad mon du derfor faar?"

Hans blev ganske forundret staaende med sin Gaas og undrede sig over Skærsliberens Lystighed, derpaa sagde han: God Dag og spurgte: „Det gaar Jer vist rigtig godt, siden I kan være saa lystig og glad? Hvem der ogsaa kunde være det!"

„Aa ja, min gode Ven," sagde Skærsliberen, „jeg er altid lystig, altid Penge paa Lommen, det kan du jo ogsaa have med din Gaas. Hvor har du den Gaas fra?"

„Den har jeg faaet for et Svin," fortalte Hans. „Og Svinet?" — „Har jeg faaet for en Ko!" — „Og Koen?" — „Har jeg købt for en Hest!" — „Og Hesten?" — „For den har jeg givet en Klump Guld, der var saa stort som mit Hoved." — „Aa, din Gavtyv! Og hvor har Du Guldet fra?" — „Det har jeg tjent syv Aar for, det var min Løn." — „Din Skælm, du mangler ikke andet, end at du skulde være Skærsliber, som jeg, saa har du Penge i alle Lommer. Dertil behøves kun en god Hjerneslibesten; her har jeg endnu en liggende, den er vel allerede noget brugt, men den kan dog gaa med (naar du bærer den)! Den giver jeg dig for din Gaas. Vil du?"

„Om jeg vil? Ja, det vil jeg rigtignok!“ raabte Hans ganske glad. „Penge i alle Lommer, det er en smuk Profession.“

Den snilde Skærsliber gav den gode Hans en gammel Hvæssesten og en Flintesten, der laa paa Vejen, og Hans tog til Takke dermed; ganske lykkelig over, at alt var truffet saa heldigt, troede han, at han maatte være født under en lykkelig Stjerne.

Men Solen skinnede og brændte varmt. Hans var sulten og tørstig, mat og træt, og Stenene var tunge, næsten for tunge, som ogsaa Guldklumpen havde været, og han tænkte: „Aa, bare jeg dog ikke skulde slæbe paa denne Slibesten.“ Der var en Brønd ved Vejen, der vilde Hans slukke sin Tørst, bukkede sig, og idet han bukkede sig, faldt Stenene ned i Brønden. Hvem var gladere end den lykkelige Hans, at han saadan paa engang, uden selv at gøre noget dertil, var bleven fri for de tunge Sten! Glad sprang han op, fri for alle Sorger og Byrder, priste sig som det lykkeligste Menneske under Solen og kom vel til Mode hjem til sin Moder, — den lykkelige Hans!

Historien om Manden i Maanen

I ældgammel Tid gik der engang en Mand den kære Søndagmorgen ud i Skoven, huggede sig noget Brænde, et vældigt Knippe, bandt det sammen, stak en Kæp derigennem, tog Knippet paa Ryggen og bar det hjem.

Da mødte der ham undervejs en pæn Mand i Søndagsklæder, han vilde nok gaa i Kirke, men blev staaende, tiltalte Brændebæreren og sagde: „Ved du ikke, at det paa Jorden er Søndag, paa hvilken Dag den kære Gud hvilede, da han havde skabt Verden og alle Dyr og Mennesker? Ved du ikke, at der staar skrevet i det tredie Bud: Du skal helligholde Hviledagen?“ Men den spørgende var den kære Gud selv; Brændehuggeren var dog ganske forstokket og svarede: „Søndag paa Jorden eller Mandag i Himlen, hvad kommer det mig ved, og hvad kommer det dig ved?“

„Saa skal du ogsaa til evig Tid bære dit Risknippe!“ sagde den kære Gud, „og fordi Søndagen paa Jorden har saa lidt at betyde for dig, saa skal du fra nu af have evig Mandag (Maanedag) og staa i Maanen som et advarende Billede for dem, der vanhelliger Søndagen med Arbejde!“

Fra den Tid staar Manden med Træknippet endnu stedse i Maanen og vil vel ogsaa blive saaledes staaende i al Evighed.

De tre Bryllupsgæster.

Der var engang i en Landsby tre Gaardhunde, der var gode Venner med hverandre, og nu skulde der være et stort Bondebryllup, hvortil gamle og unge blev indbudne, og der blev kogt og bagt, braset og stegt, saa man kunde lugte det i hele Landsbyen. De tre Hunde var ogsaa kommet sammen og lugtede den dejlige Duft og talte om, hvordan de ogsaa vilde gaa hen til Bryllupet og se, om der ikke skulde falde noget af til dem. Men for at undgaa unødvendig Opsigt, besluttede de ikke at løbe derhen alle tre paa en Gang, men hver enkelt for sig, den ene efter den anden.

Den første gik, begav sig til Slagterhuset, snappede hurtigt et stort Stykke Kød og vilde løbe sin Vej dermed, men den blev greben og fik en ordentlig Dragt Prygl, efter at man først havde revet Kødet ud af Tænderne paa den.

Saaledes kom den sulten og ilde tilredt hjem i Gaarden til sine Venner og Naboer, der allerede hungrede efter gode Efterretninger og spurgte: „Naa, hvordan er det gaaet dig, og hvordan har det smagt dig?“ Men nu skammede Hunden sig for at tilstaa Sandheden, at dens Bryllupsmaaltid havde bestaaet i en skarp Ladning Prygl, og sagde derfor: „Aa, ganske godt! Men det gaar skrapt til der, og man maa kunne taale baade haardt og blødt?“

Kammeraterne mente, da de hørte det, at der blev spist og drukket overmaade meget ved Brylluppet, og at der faldt mange gode Stykker af, haarde og bløde, Kød og Ben, og straks løb den anden Hund i fuldt Firspring hen til Bryllupshuset, lige ind i Køkkenet og tog, hvad den fandt, — men førend den endnu kom af Sted igen, havde man allerede bemærket den, og en Potte kogende Vand blev hældt ned over dens Ryg, saa den, da den rendte derfra, dam-

pede som en Pudelhund, der lige kommer op af Vandet; men — omendskønt den blev skrækkelig forbrændt, undertrykte den dog sin Smerte. Da den nu kom ind i Gaarden, hvor dens to Kammerater ventede paa den, spurgte de straks: „Naa, hvad synes du om det?“ — „Aa, ganske godt,“ svarede Hunden, „men det gaar varmt til der, og man maa kunne taale baade koldt og varmt!“

Da tænkte den tredie Hund: „Bryllupsgæsterne er i fuldt Arbejde ved Gildet, og der skiftes med kolde og varme Retter;“ den vilde derfor ikke forsømme Tiden og i det mindste være ved Desserten, naar Kagen kom. Den skyndte sig derfor, det bedste den havde lært. Men næppe var den kommen ind i Huset, før en snappede den, klemte dens Hale mellem Stuedøren og garvede dens Skind ordentligt igennem og klemte saa længe, indtil Halen gik af, og Hunden beskæmmet undslap.

„Naa, hvordan synes du om Bryllupet?“ spurgte Vennerne, enhver af dem med Spot i Hjertet. Den ilde tilredte stak sin slaaede Hale, saa godt det lod sig gøre, mellem Benene, at man ikke skulde se den, og sagde: „Aa, ganske

godt, det gik ganske muntert til, og der vankede dejlig Mørbrad, men det gaar ud over ens Pels."

Og det tænkte de tre Hunde endnu længe paa, hvor dejligt Bryllupsmaden, Bryllupssuppen og Bryllupskagen havde smagt dem, og enhver af dem havde lugtet mere end nok af Stegen.

Taarekruset.

Der var engang en Moder og et Barn, og Moderen elskede sit eneste Barn af sit ganske Hjerte og kunde ikke leve

og aande uden Barnet. Men da sendte Herren en stor Sygdom, der rasede mellem Børnene, og den greb ogsaa dette Barn, saa det laa paa Lejet og var sygt indtil Døden. Tre

Dage og Nætter vaagede, græd og bad Moderen for sit elskede Barn, men det døde. Da greb en voldsom og navnløs Smerte den stakkels Moder, der nu var ganske alene paa Guds vide Jord, og hun spiste ikke og drak ikke, men græd og græd atter hele tre Dage og tre Nætter uden Ophør og kaldte paa sit Barn. Som hun nu saaledes sad den tredie Nat, fuld af den dybeste Smerte paa det Sted, hvor hendes Barn var død, træt af at græde og saa svag af Smerte, at hun var Afmagten nær, gik Døren sagte op, og Moderen forfærdedes, thi foran hende stod hendes afdøde Barn. Det var blevet en salig Engel og smilede sødt som Uskyldigheden og yndigt som i Forklarelse. Men det bar i sine Hænder et lille Krus, der var fuldt indtil Randen: Og Barnet sagde: „O, kære Moder, græd ikke mere for mig! Se! i dette Krus er dine Taarer, som du har udgydt for mig; Sorgens Engel har samlet dem i dette Kar. Naar du nu blot græder een Taare mere for mig, saa vil Kruset flyde over, og jeg vil da ikke have nogen Ro i Graven og ingen Salighed i Himlen. Derfor, o kære Moder, græd ikke mere for dit Barn, thi dit Barn har det saa godt, er saa lykkeligt og leger med Guds Engle.“ Dermed forsvandt det døde Barn, og Moderen græd fra nu af ikke een Taare mere, for ikke at forstyrre Barnets Ro i Graven og dets Fred i Himlen.

Haren og Ræven.

En Hare og en Ræv rejste sammen. Det var ved Vintertide, der var ingen grønne Urter, og paa Marken krøb der hverken Mus eller Lus. „Det er Vejr til at blive sulten i,“

sagde Ræven til Haren, „Tarmene skriger i Livet paa mig.“ — „Ja vel,“ svarede Haren, „Smalhans er overalt, og jeg kunde gerne æde mine egne Ører, hvis jeg ellers kunde naa med dem ind i Munden.“

Saaledes travede de sultne videre med hinanden. Da saa de langt borte en Bondepige komme, hun bar en Kurv i Haanden, og ud af Kurven duftede der Ræven og Haren en behagelig Lugt i Møde, Lugten af friskbagt Hvedebrød. „Ved du hvad!“ sagde Ræven, „læg dig hen, saa lang du er, og lad, som du er død. Pigen vil sætte sin Kurv for at

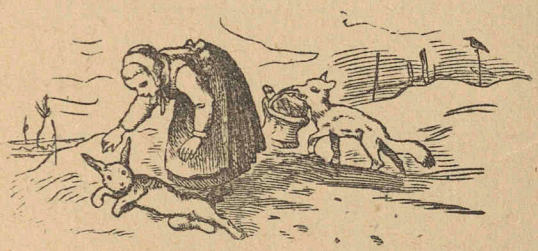

faa dit stakkels Skind, for Hareskind giver Handsker; imens snapper jeg Kurven med Hvedebrødet til Trøst for os!“

Haren gjorde efter Rævens Raad, lagde sig ned og anstillede sig død, og Ræven dukkede ned bag en Snebunke. Pigen kom, saa den friske Hare, der strakte alle fire fra sig og bukkede sig ned efter Haren. Nu smuttede Ræven frem, snappede Kurven og løb tværs over Marken dermed, straks var Haren igen levende og fulgte skyndsomst efter sin Ledsager. Men denne stod slet ikke stille og gjorde ikke Mine til at ville dele Hvedebrødet, men lod sig mærke med, at den vilde spise det alene. Det tog Haren meget ilde op. Da de nu kom i Nærheden af en lille Fiskedam, sagde Haren til Ræven: „Aa, det var dejligt, naar vi kunde skaffe

os et Maaltid Fisk. Vi havde saa Fisk og Hvedebrød lige som de store Herrer! Hæng din Hale en Smule ned i Vandet, saa vil Fiskene, der nu heller ikke har meget at bide paa, hænge sig fast ved den. Men skynd dig, før Parken fryser til."

Det kunde Ræven indse; den gik hen til Parken, der just begyndte at fryse til, og hængte Halen derned, og et Øjeblik efter var Rævens Hale frossen fast. Da tog Haren Kurven med Hvedebrødet, aad Brødet i Ro og Mag lige for Rævens Øjne, det ene Stykke efter det andet, og sagde til Ræven: „Vent nu, til det tøer igen!" Og den løb sin Vej, og Ræven gøede efter den som en slem Hund, der staar i Lænke.

Katten og Strikkepindene.

Der var engang en fattig Kone, der gik ud i Skoven for at sanke Brænde. Da hun var paa Hjemvejen med sin Dragt, saa hun en syg Kat ligge bag et Gærde, og den skreg saa ynkeligt. Den fattige Kone tog den medlidende op i sit Forklæde og bar den hjem. Paa Vejen kom begge hendes Børn hende i Møde, og da de saa, at Moderen bar noget, spurgte de: „Moder, hvad har du der?" og vilde straks have Katten; men den medlidende Kone gav ikke Børnene Katten af Frygt for, at de skulde plage den, men hun lagde den hjemme paa gamle, bløde Klæder og gav den Mælk at drikke. Da Katten havde vederkvæget sig og atter var bleven rask, var den paa engang borte og forsvunden. Nogen Tid efter gik den fattige Kone igen ud i Skoven, og da hun paa Tilbagevejen kom med sin Dragt Brænde til det Sted, hvor

den syge Kat havde ligget, saa stod der en meget fornem Dame, der vinkede ad den fattige Kone og kastede fem Strikkepinde i hendes Forklæde. Konen vidste ikke ret, hvad hun skulde tænke; dog tog hun de fem Strikkepinde og lagde dem om Aftenen paa Bordet. Men da Konen næste Morgen forlod sit Leje, laa der et Par nye, færdigstrikkede Strømper paa Bordet. Derover forundrede den fattige Kone

sig overmaade meget, og næste Afen lagdte hun atter Pindene paa Bordet, og Morgenen efter laa der atter et Par nye Strømper. Nu mærkede hun, at hun til Løn for sin Medlidenhed mod den syge Kat havde faaet disse flittige Pinde, og hun lod dem nu strikke hver Nat, til hun og Børnene havde nok. Siden solgte hun ogsaa Strømper og havde nok indtil sin salige Ende.

Den modige Fløjtespiller.

Der var engang en lystig Musikant, som spillede mesterligt paa Fløjte; han rejste derfor om i Verden, spillede paa sin Fløjte i Landsbyer og Stæder og erhvervede sig derved sit Underhold. Saaledes kom han ogsaa en Aften til en Forpagtergaard og overnattede der, fordi han ikke kunde naa den nærmeste Landsby, før Mørket faldt paa. Han blev venligt modtaget af Forpagteren, maatte spise med ham og efter endt Maaltid endnu spille ham nogle Stykker paa sin Fløjte. Da Musikanten havde gjort det, saa han ud ad Vinduet og bemærkede i kort Afstand ved Maanens Skin en gammel Borg, der til Dels syntes at ligge i Ruiner. „Hvad er det for et gammelt Slot?“ spurgte han Forpagteren, „og hvem har det tilhørt?“ Forpagteren fortalte, at der for mange Aar siden havde boet en Greve, som havde været meget rig, men ogsaa meget gerrig. Han havde ogsaa plaget sine undergivne, ikke givet nogen fattig en Skilling og var endelig død uden Arvinger (fordi han af Gerrighed ikke engang havde giftet sig). Derpaa havde hans nærmeste Slægtninge villet tage Arven i Besiddelse, men havde aldeles ingen Penge fundet. Man paastod derfor, at han havde maattet nedgrave Skatten, og denne maatte endnu ligge skjult i det gamle Slot. Mange Mennesker var for Skattens Skyld gaaet ind i den gamle Borg, men ingen af dem kom atter til Syne. Derfor havde Øvrigheden forbudt at betræde det gamle Slot og alvorligt advaret alle Mennesker i det hele Land derimod. Musikanten havde opmærksom hørt til, og da Forpagteren havde endt sin Fortælling, ytrede han, at han havde stor Lyst til ogsaa engang at gaa derind, thi han var modig og kendte ikke til Frygt. Forpagteren bad ham indstændigt, ja endelig næsten paa sine Knæ, at han

dog vilde spare sit unge Liv og ikke gaa ind i Slottet. Men her hjalp ingen Bønner eller Taarer, Musikanten var urokkelig.

To af Forpagterens Karle maatte tænde et Par Lygter og ledsage den modige Musikant til det gamle, gyselige Slot.

Derpaa sendte han dem atter tilbage med den ene Lygte, men tog selv den anden i Haanden og steg modig op ad den høje Trappe. Da han var kommet op ad den, kom han ind i en stor Sal, hvor der rundt omkring var Døre. Han aabnede den første og gik ind, satte sig ved et gammeldags Bord, som befandt sig der, stillede sit Lys derpaa

og spillede paa sin Fløjte. Men Forpagteren kunde af lutter Bekymring ikke sove den hele Nat og saa flere Gange ud ad Vinduet. Han glædede sig hver Gang usigeligt, naar han hørte Gæsten endnu spille derovre. Dog da Uret slog elleve og Fløjtespillet hørte op, forskrækkedes han heftigt og troede nu ikke andet, end at Aanden eller Djævelen, eller hvem det ellers var, der huserede i Slottet, nu ganske vist havde drejet Halsen om paa det kønne Menneske. Dog Musikanten var uden Frygt vedblevet at spille paa sin Fløjte; men da han endelig begyndte at blive sulten, fordi han ikke havde spist synderlig meget hos Forpagteren, gik han op og ned i Værelset og saa sig om. Da fik han Øje paa en Potte fuld af ukogte Linser, paa et andet Bord stod der en Skaal med Vand og en med Salt og en Flaske Vin. Han hældte i en Fart Vandet over Linserne, kom Salt deri, gjorde Ild paa Ovnen, da der ogsaa laa Brænde ved Siden af og kogte sig en Linsesuppe. Medens Linserne kogte, drak han sin Flaske Vin ud, og derpaa spillede han atter paa sin Fløjte. Da Linserne var kogt, flyttede han sig hen til Ilden, hældte dem ud paa et Fad, der stod paa Bordet, og spiste saa frisk væk. Nu saa han paa sit Ur, og Klokken var tolv. Da gik pludselig Dørene op, to lange, sorte Mænd traadte ind og bar en Dødningebaare, hvorpaa der stod en Ligkiste. De satte nu denne, uden at sige et Ord, foran Musikanten, der paa ingen Maade lod sig forstyrre i sin Madro, og gik atter bort, ligesaa lydløst som de var kommet. Da de nu var gaaet, stod Musikanten hurtigt op og aabnede Ligkisten. En gammel Mandsling, lille og sammenskrumpet, med graat Haar og graat Skæg, laa deri, men den unge Mand var ikke bange; han tog ham ud, satte ham ved Ovnen, og næppe syntes han at være opvarmet, før Livet begyndte at røre sig i ham. Han gav ham derpaa Linser at spise og var aldeles optaget af Mands-

lingen, ja madede ham som en Moder sit Barn. Da blev Manden atter fuldkommen levende og sagde til ham: „Følg mig!“ Manden gik i Forvejen, men Musikanten tog sin Lygte og fulgte ham uden Tøven. Han førte ham nu ned ad en høj, forfalden Trappe, og saaledes kom de endelig begge ned i en dyb, gyselig Hvælving.

Her laa der en stor Dynge Guld. Da sagde Manden til Ungersvenden: „Del mig denne Bunke i to ganske lige Dele, men der maa slet intet blive tilovers, ellers slaar jeg dig ihjel!“ Knøsen smilede blot, begyndte straks at tælle op paa to store Borde og bragte saaledes i kort Tid Pengene i to lige store Dele, dog til sidst — var der endnu en Mark tilovers. Men Musikanten betænkte sig ikke længe, tog sin Lommekniv op, satte den med den skarpe Side mod Marken og slog den itu med en Hammer, der laa ved Siden af. Da han nu kastede den ene Halvdel paa den ene og den anden paa den anden Bunke, blev Manden ganske fornøjet og sagde: „Du himmelske Mand, du har forløst mig. Allerede i hundrede Aar har jeg maattet bevogte min Skat, som jeg af Gerrighed har skrabet sammen, indtil det vilde lykkes en at dele Pengene i to lige store Dele. Endnu aldrig er det lykkedes nogen, og jeg har maattet kvæle dem alle. Den ene Bunke Penge er nu din, men uddel den anden blandt de fattige. Guddommelige Menneske, du har forløst mig!“ Derpaa forsvandt Manden. Men Musikanten steg op ad Trappen og spillede i sit forrige Værelse lystige Stykker paa sin Fløjte.

Da glædede Forpagteren sig over, at han igen hørte ham spille, og i det tidligste Morgengry gik han op paa Slottet (thi om Dagen turde enhver gaa derind) og modtog Ungersvenden fuld af Glæde. Denne fortalte ham nu Historien, derpaa gik han ned til sin Skat, gjorde som Manden havde befalet ham og uddelte den ene Halvdel blandt

de fattige. Men det gamle Slot lod han nedrive, og snart stod der paa det forriges Plads et nyt Slot, hvor Musikanten nu boede som en rig Mand.

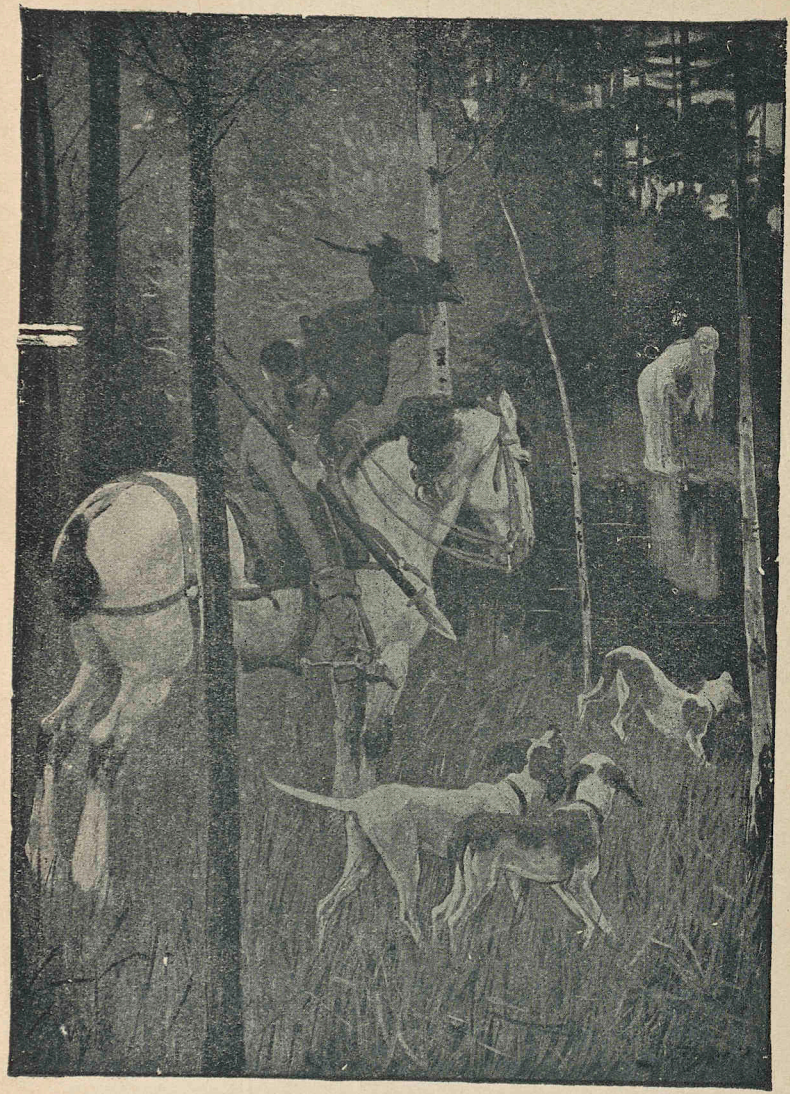

De syv Svaner.

De syv Svaner.

I et fjerntliggende Land boede en Gang en dejlig, ung Ridder, der var baade rig og mandig og ejede en prægtig Borg. En Gang red han med sine Hunde ud i Skoven paa Jagt, og der rejste sig en Hind, der var hvidere end Sne, og tog Flugten ind imod et Bakkedrag, der var dækket af vildt og højt Buskads. Men Ridderen fulgte efter, saa godt han kunde, og kom til sidst ind i en vild, mørk Dal, og der tabte baade han og hans Hunde Hinden af Syne. Han red lidt frem og tilbage; men da han ikke kunde opdage Hinden, kaldte han Hundene til sig igen. Derefter kom han ned til en Flod, hvor der stod en smuk Jomfru og vadskede sig med den ene Haand og holdt en Guldkæde i den anden. Da han fandt stor Behag i Jomfruen, steg han forsigtig ned af Hesten, sneg sig med stor Varsomhed nær til hende og tog Guldkæden ud af Haanden paa hende. Men i denne Kæde var der en ejendommelig Kraft og Trylleevne, og Jomfruen selv var en Fe af saa stor Skønhed, at han aldeles glemte Hinden og sine Hunde og blot tænkte paa at hjemføre Jomfruen som sin Hustru, og det lykkedes ham ogsaa at bevæge hende til at følge med hjem paa Borgen.

Den unge Riddersmand havde imidlertid en Moder i Live, og hun syntes ikke om Sønnens skønne Hustru, fordi

hun selv hidindtil ganske ene havde ført Regimentet og nu frygtede for, at hun selv blev nødt til at give Afkald baade paa Magt og Anseelse paa Slottet. Derfor hadede hun Svigerdatteren og formaaede ofte sin Søn til at elske sin Hustru lidt mindre, og hun vilde gerne have opvakt Ufred og Tvedragt imellem dem, men det formaaede hun ikke; thi hendes Søn vilde ikke fæste Lid til hendes Bagtalelse og blev hver Gang fortrydelig paa hende. Da hun nu opdagede det, opførte hun sig føjelig og tjenstvillig baade overfor sin Søn og overfor Svigerdatteren; men det var dog stedse af et falsk Hjerte, og hun pønsede endog paa grusom Ondskab mod den unge Hustru, skønt hun gav det Udseende af, at hun satte særlig Pris paa hende. Da hændte det en Nat, at den unge Frue fødte syv dejlige Børn, som alle bar gyldne Ringe om deres Hals; de seks var Sønner, og den ene var en Datter. Straks kom den gamle, onde Kælling, den unge Herres Moder, og tog de syv velskabte Børn, da Moderen sov, og bar dem bort og lagde syv Hundehvalpe i Stedet. Nu havde denne falske Kælling en Tjener, til hvem hun overgav de syv Børn med streng Befaling til at bære dem ud i den vilde Skov; derude skulde han dræbe dem eller kaste dem i Vandet og bagefter begrave dem i Jorden og udslette ethvert Spor af dem.

Tjeneren lovede at udføre hendes Befaling, bar Smaabørnene ud i Skoven, lagde dem under et Træ og traf Forberedelser til at dræbe dem. Men da gyste han alligevel tilbage for den grusomme Handling, lod Børnene ligge og gik hjem og fortalte den gamle Frue, at hendes Befaling var fuldbragt. Men alles Fader og Skaber, som stedse leder alt til det bedste, forbarmede sig over Børnene og sendte dem en trofast Plejefader. Det var en gammel Vismand, der levede som Eneboer i Skoven for at studere Visdom.

Han bragte Børnene hjem til sin Hytte og madede dem med Mælk fra en Hind, som i syv Aar daglig indfandt sig hos ham for at blive malket.

Da den onde Gamling havde faaet Børnene bort fra Moderen, førte hun sin Søn ind til hans unge Hustru, viste ham Hundehvalpene og sagde: „Se her, min Søn, de Børn, som din Kone har født, er Hundehvalpe!“ Alt dette gjorde hun af pure Ondskab, fordi hun saa, at hendes Søn holdt mere af sin Hustru end af sin Moder. Da han saa det, troede han sin Moder, og hans store Kærlighed til den unge Hustru forvandledes til Had og Afsky, og han vilde ikke høre et Ord til hendes Undskyldning; men han lod hende indespærre i en Jordhule i Gaarden foran Borgens Palads, og han lod sætte et Vadskefad med Vand lige over hendes Hoved og befalede alle sine Tjenere, at de skulde vadske sig over hendes Hoved og tørre deres Hænder i hendes smukke Haar. Dertil maatte hun nøjes med Hundekost.

Saaledes maatte den stakkels Hustru blive staaende i Nød og Angst i hele syv Aar i Gruben, og ingen turde have Medlidenhed med hende. Hendes Skønhed blev snart en Saga, hendes Klæder raadnede væk, og hendes Muskulatur hentørredes, saa hun til sidst ledte Tanken hen paa en Benrangle i en Skindpose.

Imidlertid havde de unge Børn allerede lært at skyde Vildt og Fugle i Skoven og at ernære sig af Kødet, og saa skete det, at deres Fader, Ridderen, igen en Gang drog ud paa Jagt i Skoven. Der fik han Øje paa Børnene, som løb og legede mellem Træerne, og som alle havde smaa Guldkæder om Halsen, og hans Hjerte higede af Længsel mod Børnene. Han vilde gerne have fanget et af dem, men de lod sig ikke fange, men forsvandt ind i Skoven. Hjemme fortalte han sin Moder og andre Herrer og Venner, at han

inde i Skoven havde set smaa Børn med smaa Guldkæder om Halsen. Derover blev hans Moder yderst forfærdet, tog den ovenomtalte Tjener afsides og udfrittede ham: „Har du den Gang dræbt Børnene, eller har du ladet dem leve?“ Da afgav Tjeneren den Bekendelse, at han ikke havde været i Stand til at dræbe dem med egen Haand; men han havde lagt dem under et Træ, og der havde de vist ret snart fundet Døden. Derefter befalede hun Tjeneren i største Hast at ride ind i Skoven for at opsøge Børnene, som aldeles ikke var døde, og saa sørge for at faa Guldkæderne fra dem; thi kunde det ikke lykkes, var der Fare paa Færde. Tjeneren blev bange og adlød og søgte tre Dage efter dem i Skoven, men fandt dem ikke. Først den fjerde Dag fandt han dem. De havde lagt Kæderne fra sig og havde forvandlet sig til Svaner og legede paa Vandfladen. Men Pigen havde beholdt sin menneskelige Skikkelse og sad og saa paa Svanerne, hvorledes de legede paa Vandet. Saa gik Tjeneren i al Hemmelighed hen og tog Kæderne; men Pigen løb sin Vej, saa han ikke kunde faa hendes Kæde.

Da Tjeneren nu bragte den gamle Kæderne, sendte hun dem til en Guldsmed, for at han skulde lave et Bæger af dem; men da Guldsmeden vilde støbe Kæderne om til et Bæger, gjorde han den Opdagelse, at Guldet var saa fint og ædelt, at det hverken kunde forarbejdes med Hammer eller blive flydende af Varmen. Kun den ene kunde han omarbejde, og deraf lavede han en Ring. De andre lagde han paa en Vægt og vejede dem, og saa lagde han dem til Side, men tog saa lige saa meget af sit eget Guld og lavede deraf et Bæger, som han gav Fruen tilligemed Ringen, og hun lagde begge Dele under Laas i sin store Pengekiste.

Men hine Svaner, som ikke igen kunde faa deres menne-

skelige Skikkelse, blev bedrøvede og sang med søde, klagende Stemmer vemodsfulde Sange, der lignede smaa Børns Graad og Klynken. Til sidst fløj de højt op i Luften for at se, hvor de skulde flyve hen. Da opdagede de en stor, spejlklar Sø, og i den søgte de Tilflugt. Men Søen omsluttede et højt Bjerg, og oppe paa dette hang en vældig Fjeldmasse, og paa denne laa en statelig Borg. Fjeldet var meget stejlt, og Vandet stod saa tæt ind mod Bjerget, at der slet ingen Adgang var til Borgen undtagen en ganske smal Sti. Det var netop den unge Ridders Borg, og Ridderen var hine Børns Fader, og Vinduerne i Borgens Spisesal vendte ud mod Vandet, saa Herren maatte snart faa Øje paa Svanerne.

Han beundrede dem ogsaa; thi han havde endnu aldrig set saa smukke Fugle. Derpaa kastede han Brød ud til dem og gav dem ogsaa andre Spisevarer, og han forbød alle sine Tjenestefolk at skræmme eller bortjage dem og gav Ordre til bestandig at kaste Brød ud til dem, indtil de blev hjemmevant i Søen og ikke mere tænkte paa at forlade den. Denne Befaling blev flittigt efterlevet, og Svanerne vænnede sig snart til at opsamle Brødet og blev saa tamme, at de af sig selv indfandt sig ved Spisetiderne for at faa deres Foder.

Den stakkels, ensomme Pige, deres Søster, havde nu rigtignok beholdt sin menneskelige Skikkelse; men hun var hjælpeløs og kom som Tigger til sin Faders Borg. Der fik hun Affaldet fra Bordet, og det delte hun med den stakkels Kone i Gruben; thi saa ofte hun saa hende, var hun nødt til at græde, og dog kendte den ene ikke den anden. Den medlidende Pige bragte ogsaa ofte gamle Brødskorper fra Borgen ned til Vandet og gav dem til Svanerne, hendes Brødre. Saa snart hun nærmede sig, kom Svanerne til, flyvende, flagrende og pludrende, og de aad Brødet fra

Pigens Haand eller tog det i hendes Forklæde. Hun kærtegnede dem venligt og tog dem ofte op i sine Arme, men hver Aften gik hun stedse op til Borgen og sov hver Nat lige indenfor den Grube, hvori hendes ulykkelige Moder stod, uden at hun vidste, at det var hendes Moder.

Alle Borgens Beboere saa med Forundring paa alt dette og saa, at hun bestandig græd, naar hun stod hos den stakkels, indespærrede Frue, med hvem hun i det ydre havde en paafaldende Lighed. Men ogsaa Ridderens Hjerte blev uroligt, naar han betragtede den lille Pige og saa den slaaende Lighed med hans forhen saa billedskønne Hustru; men saa fik han ogsaa Øje paa den lille gyldne Halskæde. Han kunde da ikke holde sin Nysgerrighed tilbage længere, men spurgte Pigen: „Mit Barn, sig mig en Gang, hvorfra du kommer? Hvem er dine Forældre, og hvorfra stammer denne Fortrolighed med Svanerne, der som tamme æder af dit Skød?"

Da brast Pigen i Graad og sagde: „Kære Herre! Jeg har aldrig kendt mine Forældre. Jeg ved heller ikke, om jeg nogen Sinde har set dem; men vil du vide noget om Svanerne, saa skal jeg sige Sandheden; thi de er mine Brødre, som sammen med mig er opdraget i Skoven, hvor en gammel Vismand gav os Mælken, som han malkede af en Hind; men saa skete det en Gang, at mine Brødre vilde bade, og saa lagde de Guldkæderne fra sig for at bade som Svaner; men da deres Guldkæder blev stjaalne, saa kunde de ikke igen komme ud af Svanehammen og faa deres menneskelige Skikkelse tilbage, men maatte vedblive at være Svaner." Denne Samtale kom gamle Mutter og Tjeneren for Øre, og de blev naturligvis meget forfærdet. Ridderen lagde sig Pigens Ord paa Sinde og tænkte derover, idet han gik ned fra Borgen for at spadsere; men den gamle Mutter søgte at bevæge sin betroede Tjener til at dræbe

Pigen, og han tog et Sværd og fulgte efter Pigen, da hun gik til Svanerne. Men Ridderen opdagede ham i Tide og traadte i rette Tid imellem og slog ham Sværdet ud af Haanden. Saa faldt Tjeneren ned paa sine Knæ og bekendte alt. Derpaa gik Ridderen ind til sin Moder og tvang hende ved Trusler til at sige Sandheden. Derpaa aabnede hun sin Pengekiste og gav Sønnen det Bæger, som skulde være forfærdiget af de smaa Guldkæder. Straks sendte Ridderen Bud efter Guldsmeden og spurgte ham alvorligt ud om Bægeret. Da ogsaa han frygtede for Straf, afgav han en uforbeholden Tilstaaelse: „Han havde endnu Kæderne i Behold paa een nær, som han havde dannet om til en Ring.“ Ridderen bød ham bringe Kæderne og gav dem til Jomfruen, og hun lagde een om hver af Svanernes Halse. Saa fik de alle igen deres menneskelige Skikkelse paa een nær; den maatte vedblive at være Svane. Nu bød Ridderen i største Hast den stakkels Hustru drage op af Jorden fra den levende Begravelse, og han lod hende vederkvæge sig med de kosteligste Retter og den sundeste og kraftigste Mad, der kunde skaffes, saa at hun igen blev en smuk Kone. Men sin falske Moder lod han sætte ind i samme Grube, hvori hans uskyldige Hustru havde vansmægtet i syv lange Aar, og hvori hun havde maattet døje alles Spot og Foragt.

Harevogteren og Kongedatteren.

Der var engang en rig Konge, som havde en meget smuk Datter; da denne vilde gifte sig, maatte alle Frierne, der havde indfundet sig, forsamle sig paa en stor, grøn Eng;

her kastede hun nu et Guldæble flere Gange i Vejret, og den, der greb det, og som kunde løse tre Opgaver, hun selv fandt paa, han skulde saa have hende til Gemalinde. Der var nu mange, der havde grebet Æblet, men ingen af dem alle var i Stand til at løse de tre Opgaver. Nu kom Turen til Hyrdedrengen, som den sidste og ringeste af alle Frierne.

Den første Opgave var denne: Kongen havde i en Stald hundrede Harer; den, som kunde føre dem ud paa Græsgangen, vogte dem der og igen om Aftenen bringe dem alle tilbage, havde løst den første Opgave. Da Hyrdedrengen hørte det, sagde han, at han først endnu en Dag vilde betænke sig derpaa, men den næste Dag skulde han bestemt sige, om han mente at kunne udføre det eller ikke.

Men Hyrdedrengen løb nu om mellem Bjergene og var saa bedrøvet, thi han var bange for det vovelige Foretagende. Da mødte der ham en gammel Morlille og spurgte ham om Aarsagen til hans Sørgmodighed. „Ak," sagde han, „mig

kan ingen hjælpe!" Da sagde den gamle Morlille: „Døm ikke saa rask; sig, hvad der ligger dig paa Hjertet, maaske kan jeg hjælpe dig." Og saa fortalte han hende om Opgaven. Da gav Konen ham en lille Fløjte og sagde: „Pas vel paa den, den vil være dig til Nytte!" og endnu før Dren-

gen havde sagt Tak, var den gamle forsvundet. Nu gik han glad til Kongen og sagde: „Jeg vil vogte Harerne!“ Og saa blev de lukket ud af Stalden. Men da den sidste var ude, saa man ikke mere den første, den var alt langt borte over Bjergene. Men Drengen gik ud paa Marken og satte sig paa en grøn Høj og tænkte: „Hvad gør jeg nu?“ Da huskede han paa Fløjten; han tog den hurtigt frem og blæste i den, da kom alle de hundrede Harer igen springende og græssede lystigt omkring ham paa den grønne Høj.

Men Kongen og den smukke Prinsesse var det slet ikke behageligt, at Hyrden løste Opgaven og vandt sig Prinsessen, fordi han var af saa ringe Stand og ikke højbaaren, og de pønsede paa, hvorledes de med List kunde bevirke, at Harevogteren ikke bragte sin Hjord fuldtallig hjem.

Da gik Kongedatteren af Sted; hun havde forklædt sig og forandret sit Udseende, at han ikke skulde kende hende, men han kendte hende dog. Da hun endnu saa alle Harerne, spurgte hun: „Kan man ikke her købe en af Harerne?“ Da sagde Knøsen: „Man kan ingen købe, men fortjene sig een.“ Da spurgte hun videre: „Hvad vil det sige?“ og Hyrdedrengen svarede: „Naar I vil være min lille Kæreste og skænke mig en sød Hyrdetime!“ Men det vilde hun ikke. Men da hun dog gerne vilde have en Hare, og han ellers ikke vilde give hende nogen, saa bekvemmede hun sig dog endelig dertil. Da han nu havde omfavnet og kysset hende nok, fangede han hende en Hare, stak den i hendes Haandkurv, og hun gik sin Vej. Da hun nu var kommen et godt Stykke bort fra ham, blæste han i sin Fløjte, og hurtig trykkede Haren Laaget paa Kurven op, sprang ud og kom atter springende hen til ham.

Det varede ikke længe, saa kom den gamle Konge og havde ogsaa forklædt sig, men Drengen kendte ham dog. Kongen kom ridende paa en Æsel og havde en Kurv hængende

paa hver Side. Kongen spurgte: „Bliver her ikke solgt en Hare?“ — „Nej, ikke solgt, men fortjent kan en blive,“ svarede Drengen ham dristigt. „Hvad vil det sige?“ spurgte Kongen. „Naar I kysser Æslet her under Halen, saa skal I faa een!“ Men det vilde Kongen ikke gøre, og han bød ham mange, mange Penge, naar han vilde sælge ham een; men Drengen vilde ikke. Da nu Kongen saa, at han ikke fik nogen Hare at købe, bekvemmede han sig endelig dertil og gav Æslet et dygtigt Smask under Halen; saa blev der fanget en Hare, som blev puttet i den ene af Kurvene, der hang paa Æslet, og Kongen drog af Sted. Men han var endnu ikke kommen langt, da blæste Drengen i Fløjten, og Haren hoppede ud af Kurven og kom igen. Derpaa kom Kongen hjem og sagde: „Det er en slem Fugl, jeg kunde slet ikke faa nogen Hare!“ Hvad han havde gjort, det sagde han ikke. „Ja!“ svarede Prinsessen, „det gik mig ligedan!“ Men hvad hun ellers havde bestilt, det sagde hun heller ikke. Da det var Aften, kom Drengen med sine Harer og talte dem for Kongens Øjne alle hundrede ind i Stalden.

Nu tog Kongen Ordet og sagde: „Den første Opgave er løst, og nu gaar vi over til den anden! Pas nu vel paa! Hundrede Skæpper Ærter og hundrede Skæpper Linser ligger der paa mit Loft; disse har jeg ladet ryste ud imellem hverandre og rigtig sammenblandet; naar du nu i een Nat uden noget Lys skiller dem fra hinanden, saa har du løst den anden Opgave.“ Drengen sagde: „Det skal jeg!“ Og saa blev han spærret inde paa Loftet, og Dørene blev godt tillukkede. Da nu alt var stille paa Slottet, blæste han i sin Fløjte, da kom der mange Tusinde Myrer krybende og kriblede og krablede saa længe, indtil Ærterne tilsidst laa i en Hob for sig og Linserne i en anden. Da nu Kongen tidligt om Morgenen kom og saa efter, var Opgaven løst,

men Myrerne saa han ikke, de var allerede borte igen. Kongen blev forundret og forstod ikke, hvordan Drengen

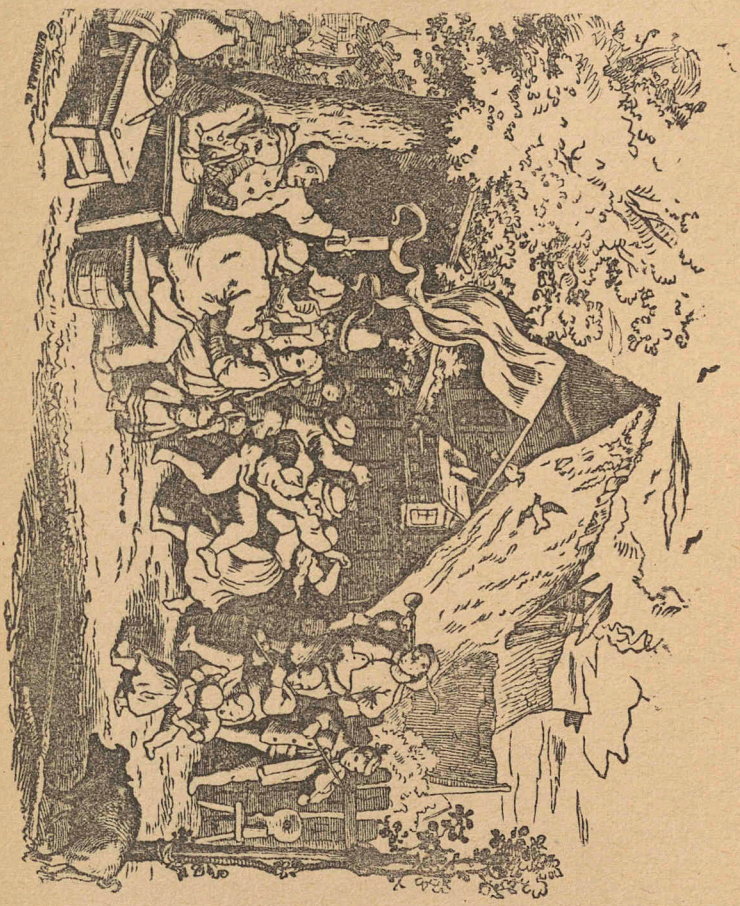

bar sig ad. Derpaa sagde han: „Jeg vil nu ogsaa sige dig den tredie Opgave. Naar du næste Nat kan spise dig igen-

nem et stort Kammer fuldt af Brød, saa der ikke bliver noget tilovers, saa har du løst den tredie Opgave, og saa skal du have min Datter."

Da det nu var blevet mørkt, blev Drengen puttet ind i et Brødkammer, der var saa fuldt, at der kun ved Døren var en lille Plads tom, hvor han gik ind. Men da alt var roligt paa Slottet, blæste han atter i sin Fløjte, da kom der saadan en Mængde Mus løbende, at det næsten syntes ham uhyggeligt; og da det dagedes, var alt Brødet opædt, saa der ikke var en Krumme mere tilovers! Men han dundrede paa Døren og raabte: „Luk op, luk op! jeg er sulten!" Saaledes var nu ogsaa den tredie Opgave løst.

Men Kongen sagde: „Sig os nu for Løjer en Pose fuld af Løgn, saa skal du faa min Datter." Nu begyndte Drengen og fortalte frygtelige Løgne en hel Dag igennem, men Posen vilde aldrig blive fuld. Da fortalte han endelig: „Jeg har ogsaa allerede haft en Hyrdetime med den allerdejligste Prinsesse, min Brud!" Ved disse Ord blev hun ildrød i Hovedet, Kongen saa paa hende, og omendskønt det skulde være Løgn, saa troede han det dog og tænkte sig allerede, hvorledes og hvor det maatte være sket. „Men Posen er endnu ikke fuld!" raabte han. Da begyndte Drengen: „Hans Majestæt Kongen har ogsaa kysset et Æ — —" — „Den er fuld, den er fuld! Bind til!" raabte Kongen, for han skammede sig og vilde dog ikke have aabenbaret, hvilken Ære der var blevet Æslet til Del ved hans kongelige Mund, da hele hans Hofstat stod rundt om i en Kreds. Og saa holdt Hyrdedrengen Bryllup med Kongedatteren, fjorten Dage i Træk, og det gik saa højt og saa muntert til, at den, som har fortalt dette, kunde ønske, at han ogsaa havde været med som Gæst.

De tre Musikanter.

Engang drog tre unge Musikanter bort fra deres Hjem og ud i den vide Verden; de havde alle tre lært at spille hos en Mester og vilde derfor nu ogsaa blive sammen og forsøge deres Lykke i fremmede Lande. De vandrede glade fra Sted til Sted, spillede op til Dans ved Gilder og paa Festdage og fik ved deres lystige Stykker mangen en køn Skilling foruden det stille og lydelige Bifald. Saaledes kom de da ogsaa engang til en lille By og morede om Aftenen Selskabet med køn Musik. Endelig hørte de da op at spille, begyndte at drikke og indlod sig ogsaa i Samtale med Gæsterne. Der blev nu snakket og fortalt mange forunderlige Ting imellem hverandre. Nærmest drejede Talen sig dog om et Trylleslot, der laa i Nærheden af Staden, og hvorom der blev fortalt lige saa mange prægtige som vidunderlige Ting. Snart hed det sig: Ja, der er uhyre Skatte, der er stedse Overflod af de kostelige Fødemidler, omendskøndt der ikke bor nogen Menneskesjæl derinde, — snart hed det sig atter: Men der er et forfærdeligt Spøgeri. Hvem, der gaar derind med en hvid Pukkel, vender tilbage med den baade brun og blaa, uden at have hævet Skattene eller løst Trolddommen. Dette og meget andet blev der fortalt om det fortryllede Slot. De tre Musikantere var ikke saa snart alene i deres Sovekammer, før de længe talte med hverandre herom og faldt tillige paa den Tanke nærmere at ville bese det gaadefulde Slot, ja, endog vove sig derind for om muligt at hæve de der skjulte og fortryllede Skatte. Nu blev de indbyrdes enige om, at hver enkelt, den ene efter den anden, skulde vove sig derind, og at det skulde gaa efter Alder, og at enhver skulde have en hel Dag til at bestaa sit Eventyr. Det første Forsøg tilfaldt Violin-

spilleren. Han begav sig modig og ufortøvet op paa Slottet og fandt, da han naaede dertil, allerede Portene aabne, som om man havde ventet ham; dog da han var traadt over Dørtærskelen, slog de tunge Døre i efter ham, og der sprang en kæmpestor Jernslaa for, skønt der ikke var noget levende Væsen at se, og det var dog, som om en stræng Portner her forrettede sit Embede og holdt Vagt — og der paakom Spillemanden en Gysen, saa Haaret rejste sig paa hans Hoved. Men han kunde hverken vende om eller tøve, og Tanken om den haabede Lykke, om Guld og Skatte, styrkede igen hans Mod. Trappe op og Trappe ned vandrede Ynglingen, gennem herlige Værelser, kostbare Sale, hyggelige Kabinetter — alt pragtfuldt udstyret og yderst renligt holdt. Men overalt var der en Dødens Stilhed, ikke engang den mindste Myg levede og boede her. Dog Ynglingens Mod voksede paany, især da han kom ned i Kælder, Køkken og de hvælvede Kamre, hvor der laa en Masse af de sjældneste og kosteligste Fødevarer, og hvor der stod hele Rækker af alle Slags syltede Frugter i store Glas. I det smukke, skinnende Køkken knitrede fortroligt en lystig Ild, og en usynlig Haand satte en Stegepande paa Ilden, medens en delikat Dyresteg dansede fra Hvælvingen ind i Køkkenet og hen i Panden; og mange andre Retter, fine Grøntsager og Postejer og dejlige Kager tilberedtes lige saa hurtigt som kostbart af usynlige Hænder, som derpaa bar dem ind i det smukkeste Værelse, hvor Ynglingen havde begivet sig hen, og satte dem foran ham paa et dækket Bord. Ynglingen greb først sit Instrument og lod dets klangfulde, smukke Melodier tone gennem de stille Sale, hvorefter han da uden Tøven satte sig ved det indbydende Bord og begyndte at gøre sig til gode. Dog det varede ikke længe, saa aabnede Dørene sig, og ind traadte en lille Mand, omtrent halvanden Alen høj, iført en skarlagenrød Dragt, med

et gustent Ansigt og et graat Skæg, der naaede lige ned til hans Sølvspænder paa Skoene. Og den lille Mand satte sig tavs ved Siden af Spillemanden og spiste med. Da nu Turen kom til den dejlige Dyresteg, tog Spillemanden Fadet og nikkede til Manden, at han skulde tage først, og denne tog smilende et Stykke Kød paa Gaflen og nikkede atter til ham og lod derved Kødet falde under Bordet. Den gode Spillemand bukkede sig da høflig for at tage det op igen; men i et Nu sad Manden med det lange Skæg paa hans Ryg og pryglede saa ubarmhjertigt paa ham, som om han vilde slaa ham ihjel. Og Spillemandens Mund blev ogsaa holdt tillukket, indtil han endelig under stadige Prygl blev skubbet ud af den store Indgangsport. Først udenfor kunde den halvdøde Spillemand atter trække Vejret, og sneg sig saa stønnende til Gæstgivergaarden, hvor hans Kammerater var. Det var allerede Nat, da han naaede dertil, og de sov allerede begge to. Næste Morgen saa de ganske forbavsede Violinspilleren liggende i Sengen og bestormede ham snart med mange Spørgsmaal; dog, han kløede sig bag Øret og paa Ryggen, gav meget korte Svar og sagde: „Gaa hen og se selv! Det er en kilden Sag!"

Den anden Musiker, en Trompeter, gik nu til Trylleslottet, fandt alt ligesom den afpryglede Spillemand og blev ogsaa beværtet lige saa godt med Postejer og Prygl, saa han den næste Morgen ligeledes laa som en død Sild paa sit Leje og klagede over, at der var blevet spillet saa besynderligt op for ham i en grov Tone. Alligevel havde den tredie, en Fløjtespiller, endnu Mod nok til at forsøge sin Lykke i Trylleslottet. Han var den snildeste. Uden Frygt gennemvandrede han det hele Slot, det forekom ham at kunne være ret behageligt for bestandig at eje disse smukke Sale, i Køkken og Kælder var der jo et rigeligt Forraad af Levnedsmidler. Et kostbart Taffel blev der nu ogsaa snart

dækket for ham, og da han længe nok havde vandret om muntert syngende og spillende paa sin Fløjte, tog han Plads og lod sig det smage godt. Da traadte atter den lille Mand med Skægget ind og satte sig ved Siden af Gæsten. Og den uforfærdede Musikant indlod sig med ham i en Samtale, og lod, ligesom om han allerede havde set ham her hundrede Gange; dog, den lille Mand var ikke meget snaksom. Endelig kom det da atter til Stegen, og Manden lod atter med Forsæt sit Stykke falde; men den godmodige Fløjtespiller var just i Begreb med at tage det op, da han bemærkede, at Dværgen straks vilde springe op paa hans Ryg. Da vendte han sig rask om, stødte ham ned og rystede og ruskede saa dygtigt i Mandslingens Skæg, at han til sidst ganske rev det af, og den lille gamle stønnende styrtede om. Men da Ynglingen havde Skægget i sine Hænder, følte han en overordentlig Styrke, og han bemærkede nu i Slottet endnu mange flere vidunderlige Ting end tidligere; den lille Mand derimod var næsten livløs; han jamrede og bad: „Giv mig, o, giv mig mit Skæg igen, saa vil jeg aabenbare dig al den Troldom, som findes i dette Slot, og hjælpe dig at løse Trylleriet, saa du derved kan blive rig og evig lykkelig.“ Men den kloge Fløjtespiller sagde: „Dit Skæg skal du faa igen, men du maa først aabenbare mig alt dette, ellers er du en Skælm. Og før kommer heller ikke Skægget ud af mine Hænder.“ Da maatte den gamle finde sig i først at opfylde sit Løfte, omendskønt det ikke havde været hans Hensigt, men kun med List at faa sit Skæg igen. Ynglingen maatte nu følge ham gennem mørke, hemmelige Gange, underjordiske Hvælvinger og frygtelige Fjeldkløfter, indtil de endelig kom ud paa en fri Mark, der saa ud som en langt skønnere Verden end vor. Og de kom til en Strøm, der bruste vildt af Sted; dog, den lille Mand trak en Stav frem og slog i Vandet, hvorpaa Bølgerne straks

skilte sig ad og stod stille, indtil de begge var kommet over til den anden Side med tørre Fødder. Derovre var der en Pragt! — Da gik det videre gennem grønne, herlige Løngange, overalt Blomster og Fugle med Sølv- og Guldfjer, der sang vidunderlig dejligt, og glimrende Biller og Sommerfugle sværmede og dansede rundt omkring, og andre nydelige Dyr legede i Buske og i Hække; og Himlen over

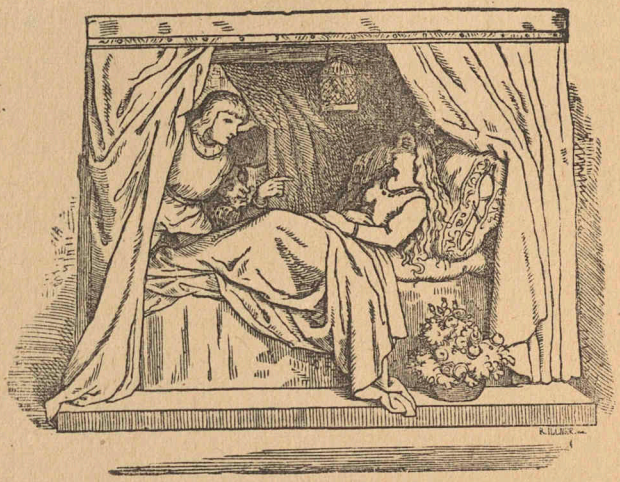

dem var ikke blaa, men den saa ud som bare Guldstraaler, og Stjernerne var langt større og dansede som i en Ringdans imellem hverandre.

Ynglingen forbavsedes, og han blev endnu mere forbavset, da den graa Dværg førte ham ind i en endnu langt gaadefuldere Bygning end det vidunderlige Slot. Ogsaa her herskede der ved Siden af al den Herlighed den dybeste Stilhed i Gemakkerne, og da de havde gennemvandret flere af disse, kom de ind i et, der var aldeles behængt med lange

Slør, og hvor der midt i Værelset stod en tæt tilhyllet Seng, hvorover der hang et smukt Fuglebur med en lille Fugl, hvis klare Sang skingrede gennem den ensomme Stilhed. Den graa Mandsling tog Slørene og Tæpperne til Side fra Sengen og førte Ynglingen nærmere; denne saa her en yndig Pige, der laa og sov paa de bløde Silkepuder, som var rigt udsyede med Guldtraad; hun var dejlig som en Engel, var iført en hvid Klædning, og de gyldne Lokker bølgede ned over hendes Bryst og Skuldre, og paa hendes Hoved straalede en Diamantkrone; men en dødlignende Søvn hvilede over de blide Træk, og ingen Larm formaaede at vække den hulde sovende. Da sagde Mandslingen til den forundrede Yngling: „Se her, dette sovende Barn! Det er en fornem Prinsesse. Dette prægtige Slot og dette velsignede Land er hendes Arvegods, naar hun bliver befriet; men hun har allerede i Aarhundreder sovet den faste Tryllesøvn, og i Aarhundreder fandt heller ingen menneskelig Sjæl den Vej, som fører herhen, som kun jeg daglig vandrede for at spise derovre paa Slottet, der er min Bolig, og opvarte de guldbegærlige Mennesker, der indfandt sig, med en Ret Prygl. Jeg er den sovende Piges Bevogter, og jeg maatte omhyggelig passe paa, at ingen fremmed trængte ind her, og dertil hjalp mig mit Skæg, hvori der bor saadanne overordentlige Kræfter, at jeg ligeledes ogsaa i Aarhundreder har formaaet at udøve denne Trolddom. Dog nu, da mit Skæg er taget fra mig, er jeg kraftløs og maa aabenbare og overlade dig den overvættes store Lykke, der begynder, naar den hulde Prinsesse vaagner. Og gør dig nu hurtig rede til at udføre Befrielsesunderet. Tag denne Fugl, der hænger over Prinsessen, og som først har sunget hende i denne Tryllesøvn, — tag den, slagt den og skær dens lille Hjerte ud, brænd det derpaa til Støv og giv Prinsessen det i Munden, straks vil hun vaagne derved og lyk-

saliggøre dig med Haand og Hjerte, med Land og Slot og alle sine Skatte.“ Mandslingen tav udmattet, og Ynglingen tøvede ikke med at skride til Forløsningens Værk. Hurtigt og godt blev alting udført, nøjagtigt efter den gamles Forskrift, og Pulveret beredt. Faa Minutter efter at Prinsessen havde faaet det, slog hun frisk og smilende Øjnene op, rejste sig op fra Lejet og sank til den lykkelige Ynglings Bryst, kyssede og takkede ham og tog ham til Gemal. Og i samme Øjeblik lød der en Dundren og en Knagen gennem hele Slottet, paa alle Trapper blev der muntert, og i alle Værelser hørte man Stemmer. Og endelig kom der en Skare Tjenere og Piger med venlige Ansigter ind i Værelset, hvor det lykkelige Par opholdt sig, og alle glædede sig og løb da flinkt til Køkken og Kælder, til Kamre, Sale og Gange til deres Arbejde, og alle var som nyfødte.

Men den graa Dværg forlangte nu strengt sit Skæg af Ynglingen og tænkte endnu stedse i sit onde Hjerte at ville spille de lykkelige et Puds. Thi naar først Skægget igen sad paa hans Hage, havde han Magt til at besejre alle dødelige. Men den kloge Fløjtespiller brugte endnu stedse Forsigtighed lige over for den listige Mandsling, han sagde: „Aa, dit Skæg skal du nok faa igen, var ikke bange, jeg vil overrække dig det til Afsked, men tillad, at vi begge, min hulde Brud og jeg, maa ledsage dig et lille Stykke Vej.“ Det kunde Mandslingen ikke afslaa. De gik nu langt med Dværgen gennem løvrige Gange og Blomsterbede og kom endelig til det uhyre dybe, brusende Vand, der i mange, mange Miles Afstand løb i en Rundkreds om Prinsessens Land og ligesom dannede Grænseskellet. Ingen Bro og ingen Baade fandtes der noget Sted, hvorpaa Mennesket kunde komme til den modsatte Bred; en dristig Svømmer vilde heller ikke være kommen over, thi Strømmen var altfor vild og brusende. Da sagde Ynglingen til Mandslin-

gen: „Giv mig din Stav, for at jeg endnu denne Gang til Ære for dig kan skille Vandet ad.“ Og Mandslingen maatte adlyde, fordi han manglede Kraften, der sad i Skægget, og tænkte ogsaa i Stilhed med ondskabsfuld Glæde: „Naar han giver mig Skægget derovre paa den anden Side Vandet, saa faar jeg ham dog i min Magt, tager igen Staven fra ham, og begge kan aldrig mere betræde deres underskønne Land.“ Men det gik ikke efter Dværgens onde Tanker. Den kloge, lykkelige Yngling slog med Staven i Vandet, det skilte sig hurtigt og stod stille, og Dværgen gik foran og kom over, og hurtigt bruste atter Bølgerne sammen bag efter ham; men Ynglingen var med sin kære Brud bleven tilbage paa den anden Side, han beholdt Tryllestaven og kastede nu Skægget over Vandet. Dværgen greb det derovre og satte det atter paa sig; og saaledes blev den gamle dog narret for sin Tryllestav og turde for Fremtiden aldrig mere betræde det herlige Land. Og den lykkelige Yngling vendte tilbage til Slottet med sin elskede, til bestandig Glæde og Lyksalighed; og hans Hjerte følte ingen Længsel efter nogen Sinde atter at vende tilbage til sine Kammerater. De sad længe i Værtshuset og ventede, men da han ikke kom igen, sagde de: „Han er gaaet fløjten,“ — og det er siden efter blevet til en Talemaade, naar en Ting er blevet borte og ikke kommer igen.

Mølleren og Havfruen.

Der var engang en Møller, som var rig paa Penge og Gods og levede et fornøjet Liv med sin Kone. Men Ulykken kan snart komme; Mølleren blev fattig og kunde til sidst næppe kalde Møllen, hvori han boede, for sin egen. Om Dagen gik han omkring fuld af Bekymring, og naar han om Aftenen lagde sig til Sengs, fandt han ingen Hvile, men laa vaagen hele Natten i sørgelige Tanker. En Morgen tidlig stod han op endnu før Dag og gik ud i det fri; han tænkte derved at blive lettere om Hjertet. Da han nu sorrigfuld gik op og ned paa Dæmningen ved Mølledammen, hørte han det paa engang bruse ude i Dammen, og da han saa derhen, steg der en hvid Skikkelse op deraf. Da indsaa han, at det maatte være Havfruen, der levede i Dammen, og han blev saa bange, at han ikke vidste, om han skulde gaa sin Vej eller blive staaende. Medens han saaledes tøvede, hævede Havfruen sin Stemme, kaldte ham ved Navn og spurgte ham om, hvorfor han var saa sørgmodig. Da Mølleren hørte de venlige Ord, tog han Mod til sig og fortalte hende, hvorledes han tidligere havde været saa rig og lykkelig og nu var saa fattig, at han for Nød og Bekymring ikke vidste hverken ud eller ind. Da tiltalte Havfruen ham med trøstende Ord og lovede ham, at hun vilde gøre ham endnu rigere, end han nogen Sinde havde været, hvis han derfor vilde give hende det, der just nu var bleven født i hans Hus. Mølleren tænkte, at hun vilde have en Unge af hans Hund eller en Kat, lovede hende altsaa, hvad hun forlangte, og skyndte sig med godt Mod hjem til sin Mølle. Hans Pige traadte just ud af Døren, gik ham i Møde med glade Miner og raabte til ham, at hans Kone just havde født en Dreng. Der stod nu Mølleren og kunde ikke glæde

sig over Barnets Fødsel, som han ikke saa snart havde ventet. Sørgmodig gik han ind i Huset og fortalte sin Kone og sine Slægtninge, der kom til, hvad han havde lovet Havfruen. „Al den Lykke, hun har lovet mig, kan for mig gerne blive borte," sagde han, „naar jeg blot kan frelse mit Barn." Men ingen vidste andet Raad, end at man om-

hyggeligt maatte passe paa, at Barnet aldrig kom Dammen for nær.

Drengen blev stor og voksede til, og Mølleren vandt imidlertid efterhaanden Penge og Gods, og det varede ikke længe, saa var han rigere, end han nogen Sinde havde været. Men han kunde dog ikke rigtig glæde sig over sin Lykke, da han stedse tænkte paa sit Løfte og frygtede for, at

Havfruen om kortere eller længere Tid vilde fordre dets Opfyldelse. Men det ene Aar gik efter det andet, Drengen blev stor og blev en Jæger, og fordi han var en køn Jæger, tog Herremanden ham i sin Tjeneste, og Jægeren tog sig en ung Kone og levede i Fred og Glæde.

En Gang forfulgte han paa Jagten en Hare, der endelig løb ud paa aaben Mark. Jægeren satte ivrig efter den og dræbte den. Straks begyndte han at tage Indvoldene ud paa den og lagde ikke Mærke til, at han befandt sig i Nærheden af den Dam, han som Barn havde maattet vogte sig for. Han var snart færdig med sit Arbejde og gik nu ned til Vandet for at vadske sine blodige Hænder. Næppe havde han dyppet dem i Dammen, før Havfruen steg op, omslyngede ham med sine vaade Arme og trak ham ned med sig, saa Bølgerne slog sammen over dem.

Da Jægeren ikke vendte hjem, blev hans Kone meget ængstelig, og da man søgte efter ham og fandt hans Jagttaske liggende ved Mølledammen, var hun ikke længer i Tvivl om, hvordan det var gaaet ham. Uden Rist eller Ro vankede hun om ved Dammen og raabte og jamrede Dag og Nat paa sin Mand. Endelig faldt hun af Træthed i en Søvn, hvori hun drømte, hvordan hun vandrede gennem en blomstrende Eng til en Hytte, hvori der boede en Troldkvinde, der lovede at skaffe hendes Mand igen. Da hun vaagnede om Morgenen, besluttede hun at følge Drømmen og opsøge Troldkvinden. Hun vandrede da af Sted og kom snart til den blomstrende Eng og derpaa til Hytten, hvori Troldkvinden boede. Hun fortalte hende sin Sorg, og at en Drøm havde lovet hende, at hun her vilde faa Raad og Hjælp. Troldkvinden gav hende den Besked, at hun ved Fuldmaane skulde gaa til Dammen og der med en Guldkam rede sit sorte Haar og derpaa lægge Kammen ved Bredden. Den unge Kone gav Troldkvinden rigelige Gaver og begav sig paa Hjemvejen.

Tiden til det blev Fuldmaane gik langsomt for hende; da det endelig var Fuldmaane, gik hun til Dammen og redte sit sorte Haar med en Guldkam, og da hun var færdig, lagde hun Guldkammen ned paa Bredden og saa derpaa utaalmodig ned i Vandet. Da suste og bruste det nede fra Dybet, og en Bølge skyllede Guldkammen fra Bredden, og det varede ikke længe, saa løftede hendes Mand Hovedet op over Vandet og saa sørgmodigt paa hende. Men straks kom der atter en Bølge brusende, og Hovedet sank ned, uden at have talt et Ord. Dammen laa atter rolig som tilforn og glimrede i Maaneskinnet, og den unge Kone var ikke kommet videre end før.

Trøstesløs vaagede hun Dag og Nat, indtil hun atter udmattet faldt i Søvn og drømte den samme Drøm, der havde henvist hende til Troldkvinden. Atter gik hun om Morgenen til den blomstrende Eng og til Hytten og klagede sin Nød for Troldkvinden. Den gamle gav hende den Besked, at hun ved Fuldmaane skulde gaa til Dammen, blæse paa en Guldfløjte, og derpaa lægge Fløjten paa Bredden.

Da det var blevet Fuldmaane, gik Jægerens Kone til Dammen, blæste paa en Guldfløjte og lagde den derpaa paa Bredden. Da suste og bruste det nede fra Dybet, og en Bølge skyllede Fløjten fra Bredden, og snart efter løftede Jægeren Hovedet over Vandet, og kom stedse højere i Vejret, indtil over Brystet, og udbredte sine Arme mod sin Hustru. Da kom der atter en brusende Bølge og trak ham tilbage ned i Dybet. Jægerens Kone havde staaet paa Bredden fuld af Glæde og Haab, men da hun saa sin Mand forsvinde i Vandet, henrank hun atter i dyb Sorg.

Men til Trøst for hende drømte hun atter den Drøm, der henviste hende til den blomstrende Eng og til Troldkvindens Hytte. Den gamle gav denne Gang den Besked, at hun skulde gaa til Dammen, saa snart det blev Fuldmaane,

der sætte sig til at spinde paa en Guldrok og derpaa sætte Rokken paa Bredden. Da Fuldmaanen kom, fulgte Jægerens Hustru Befalingen, gik til Dammen, satte sig ned og spandt paa en Guldrok og satte derpaa Rokken paa Bredden. Da suste og bruste det nede fra Dybet, og en Bølge skyllede Guldrokken fra Bredden, og kort efter hævede Jægeren Hovedet over Vandet og kom stedse højere i Vejret, indtil han endelig steg op paa Bredden og faldt sin Hustru om Halsen. Da begyndte Vandet at suse og bruse, oversvømmede Bredden vidt og bredt, og rev dem begge med sig, idet de holdt hinanden omfavnede. I sin Hjerteangst anraabte Jægerens Kone den gamle om Bistand, og paa engang var Konen forvandlet til en Skildpadde og Jægeren til en Frø. Men de kunde ikke blive sammen, Vandet rev dem bort til forskellige Sider, og da Oversvømmelsen var forbi, da blev de vel til Mennesker igen, men Jægeren og hans Kone var hver for sig i en fremmed Egn og vidste intet om hinanden.

Jægeren besluttede sig da til at leve som Hyrde, og hans Kone blev Hyrdinde. Saaledes vogtede de i mange Aar deres Hjorde, den ene langt borte fra den anden.

Men engang hændte det sig, at Hyrden kom derhen, hvor Hyrdinden levede. Egnen behagede ham, og han saa, at den skikkede sig vel til Græsning for hans Hjord. Han bragte alle sine Faar derhen og vogtede dem som forhen. Hyrden og Hyrdinden blev gode Venner, men de kendte ikke mere hinanden.

En Aften sad de ved Fuldmaanens Skin ved Siden af hinanden, lod deres Hjorde græsse, og Hyrden blæste paa sin Fløjte. Da mindedes Hyrdinden hin Aften, da hun ved Fuldmaane havde blæst paa Guldfløjte ved Mølledammen; hun kunde ikke holde sig længere, men brast i en lydelig Graad. Hyrden spurgte hende, hvorfor hun saaledes græd

og klagede, — indtil hun fortalte ham alt, hvad der var hændet hende. Da faldt det som Skæl fra Hyrdens Øjne, han genkendte sin Hustru og gav sig tilkende for hende. Nu vendte de glade tilbage til deres Hjem og levede sammen uforstyrret og i Fred.

Den lille Hyrdes Lykkedrøm.

Der var engang en meget fattig Bondemand, han var Hyrde i en lille Landsby, og det havde han allerede været i mange Aar. Hans Familie var lille, han havde en Kone og kun et eneste Barn, en Dreng. Dog denne havde han meget tidligt taget med sig ud paa Græsgangen og indprentet ham en trofast Hyrdes Pligter, og saaledes kunde han, da Drengen var vokset lidt til, ganske forlade sig paa ham, kunde betro ham Hjorden ganske alene og kunde imidlertid endnu fortjene nogle Skillinger hjemme ved at flette Kurve. Den lille Hyrde drev muntert sin Hjord ud paa Overdrevet og de grønne Enge; han fløjtede eller sang mangen lystig Vise og knaldede dertil dygtigt med sin Hyrdepisk; derfor faldt Tiden ham aldrig lang. Om Middagen lejrede han sig mageligt ved Siden af sin Hjord, spiste sit Brød og drak dertil af Kilden, og saa sov han vel ogsaa en Smule, indtil det var Tid at drive videre. En Dag havde den lille Hyrde lejret sig under et skyggefuldt Træ for at tage sin Middagshvile, sov ind og drømte en højst forunderlig Drøm: Han rejste af Sted, ja uendelig langt bort, — en høj Klingren, som naar en Masse Penge uophørlig faldt til Jorden — en Torden, som om der uafladelig knaldede Skud

— en utallig Skare Soldater, med Vaaben og i glimrende Rustninger — alt dette omkransede, omsværmede og omsuste ham. Dertil vandrede han stedse fremad og steg stedse op ad Bakke, indtil han endelig kom op paa Toppen, hvor der var bygget en Trone, som han satte sig paa, og ved

Siden af ham var der endnu en Plads, hvorpaa en skøn Kvinde, der pludselig kom til Syne, satte sig. Nu rejste den lille Hyrde sig op i Drømme og sagde ganske højtideligt: „Jeg er Konge af Spanien.“ Men i samme Øjeblik vaagnede han. Den lille grundede over denne besynderlige Drøm, medens han drev sin Hjord fremad, og om Aftenen fortalte han den hjemme til sine Forældre, der sad foran Døren og skar Pilegrene, hvormed han ogsaa hjalp

dem, og til sidst sagde han: „Sandelig, naar jeg endnu engang drømmer saaledes, gaar jeg til Spanien, jeg vil dog engang se, om jeg ikke kan blive Konge!“ — „Dumme Dreng,“ mumlede den gamle Fader, „dig skulde man gøre til Konge, gør dig dog ikke til Latter!“ Og hans Moder lo umaadeligt, slog Hænderne sammen og gentog ganske forundret: „Konge af Spanien, Konge af Spanien!“ — Den næste Dag om Middagen laa den lille Hyrde tidligt under samme Træ, og hvor vidunderligt! Den samme Drøm gentog sig atter. Næppe kunde han udholde indtil Aften at blive paa sin Post, han vilde gerne være løbet lige hjem og straks have begivet sig paa Rejsen til Spanien. Da han endelig drev hjemad, fortalte han om Drømmen, der havde gentaget sig, og sagde: „Men naar jeg drømmer saadan een Gang til, saa gaar jeg bort lige paa Stedet.“ — Den tredie Dag lejrede han sig da atter under samme Træ, og aldeles den samme Drøm kom for tredie Gang igen. Drengen rejste sig op i Drømme og sagde: „Jeg er Konge i Spanien,“ og derved vaagnede han atter, men samlede ogsaa straks Hat og Pisk og Brødpose op fra Jorden, drev Hjorden sammen og gik sporenstregs til Landsbyen. Her begyndte da Folkene at skændes med ham, fordi han saa snart og saa længe før Aften drev hjem med Hjorden, men Drengen var saa begejstret, at han ikke hørte paa Naboernes og sine egne Forældres Skælden, men snørede sine faa Klædningsstykker, som han bar om Søndagen, sammen i en Pakke, hængte dem paa en Nøddetræs Stok, tog dem over Skulderen og gik sin Vej uden videre Snak. Drengen var let til Bens; han løb saa rask, som om han allerede før Aften vilde være i Spanien. Dog naaede han kun den Dag en Skov; intet Sted var der nogen Landsby eller et enkelt Hus; og han besluttede at søge Natteleje i en tæt Busk. Men næppe havde han lagt sig til Ro og var indslumret, før en Larm væk-

kede ham; en Skare Mænd drog i en højrøstet Samtale forbi Busken, hvor han havde lagt sig til Hvile. Sagte krøb Drengen ud, og gik i en lille Afstand bag efter Mændene, og tænkte: „Maaske finder du dog endnu Husly; hvor disse Mænd sover i Dag, kan du vist ogsaa sove.“ — De havde ikke gaaet synderlig langt, før et temmelig anseligt Hus laa for dem, men saadan ret midt inde i den mørke Skov. Mændene bankede paa, der blev lukket op, og tilligemed Mændene smuttede Hyrdedrengen med ind i Huset. Derinde aabnedes der atter en Dør, og alle traadte ind i et stort, meget sparsomt oplyst Værelse, hvor der laa mange Halmknipper, Senge og Dyner rundt omkring paa Gulvet, og de syntes at være bestemt til Natteleje for Mændene. Den lille Hyrdedreng skjulte sig hurtigt under en Halmbunke, der var henkastet tæt ved Døren, og lyttede nu efter alt, hvad han kunde høre og iagttage fra sit Skjul. Snart kom han efter, da han desuden var klog og opvakt, at denne Skare Mænd var en Røverbande, hvis Høvedsmand var Husets Herre. Denne besteg, da de nys ankomne Medlemmer af Banden havde lejret sig, et noget ophøjet Sæde og sagde med dyb Basstemme: „Mine tapre Kammerater, aflægger mig Beretning om Eders Dagværk, hvem I har besøgt, og hvad I har faaet!“ Da rejste der sig først en lang Mand med et kulsort Skæg og svarede: „Min kære Høvedsmand, jeg har i Morges tidlig taget et Par Læderbukser fra en Adelsmand; de har to Lommer, og saa ofte man vender op og ned paa dem og ryster dem godt, saa ofte falder der en Hob Dukater ud.“ — „Det lyder meget godt!“ sagde Høvedsmanden. En anden af Mændene traadte frem og fortalte: „Jeg har i Dag stjaalet en trekantet Hat fra en General; denne Hat har den Egenskab, at naar man drejer den paa Hovedet, knalder der uophørlig Skud fra alle Kanter.“ — „Det lader sig høre!“ sagde Høvedsmanden

igen. Og en tredje rejste sig op og sagde: „Jeg har berøvet en Ridder hans Sværd; naar man støder det med Spidsen ned i Jorden, opstaar der øjeblikkelig et Regiment Soldater.“ — „En tapper Daad,“ sagde Høvedsmanden rosende. En fjerde Røver rejste sig og begyndte: „Jeg har trukket Støvlerne af en sovende rejsende, og naar man trækker dem paa, tilbagelægger man syv Mil ved hvert Skridt.“ — — „Rask gjort, det kan jeg lide,“ sagde Høvedsmanden

tilfreds, „hæng nu Eders Bytte paa Væggen og spis og drik og sov vel!“ Hermed forlod han Røvernes Sovekammer; disse holdt endnu et muntert Gilde og faldt derpaa i en fast Søvn. Da alt var stille og roligt, og Mændene sov allesammen, krøb den lille Hyrdedreng ud, trak Læderbukserne paa, satte Hatten paa, spændte Sværdet om sig, trak Støvlerne paa og sneg sig derpaa ud af Huset.

Men da han var kommen udenfor, viste Støvlerne allerede deres vidunderlige Kraft til den lilles Glæde, og det varede ikke længe, før Drengen vandrede ind i Spaniens store Residensstad; den hed Madrid.

Her spurgte han den første den bedste, han traf paa, om det største Hotel, men han fik til Svar: „Du lille Knægt,

gaa du hen, hvor dine Lige tager ind, og ikke hvor rige Herrer spiser.“ Dog et blankt Guldstykke gjorde ham straks høfligere, saa han nu gerne blev den lille Hyrdes Fører og anviste ham den bedste Gæstgivergaard. Da han var ankommet hertil, lejede Ynglingen straks de smukkeste Værelser og spurgte venlig sin Vært: „Naa, hvordan staar det til i Eders Stad? Hvad nyt her?“ Værten gjorde et langt Ansigt og sagde: „Min lille Herre, I er vel fremmed her i Landet? Som det synes, har I endnu ikke hørt, at hans Majestæt, vor Konge, ruster sig med en Hær paa tyve Tusind Mand? Se, vi har Fjender; aa, det er en meget slem Tid! Herren vil maaske være Militær?“ — „Ja vel, ja vel,“ sagde den spinkle Yngling, og hans Ansigt straalede af Glæde. Da Værten var gaaet, trak han straks sine Læderbukser af, rystede sig en Hob Guldstykker og købte sig kostbare Klæder og Vaaben og Stads, iførte sig det og lod derpaa bede om Audiens hos Kongen. Og da han kom ind i Slottet og af to Kammerherrer blev ført gennem en stor, herlig Sal, mødte der ham en dejlig, ung Dame, der med Ynde bøjede sig for den smukke Yngling, der gik midt imellem Herrerne og hilste hende med Anstand, og Herrerne hviskede: „Det er Prinsessen, Kongens Datter.“ Den unge Mand var ikke lidet henrykt over Kongedatterens Skønhed, og hans Henrykkelse og Begejstring gjorde, at han kæk og modig tiltalte Kongen. „Deres kongelige Majestæt,“ sagde han, „jeg tilbyder hermed underdanigst min Tjeneste som Krigsmand. Min Hær, som jeg bringer Eder, skal tilkæmpe Eder Sejren, min Hær skal erobre alt, hvad min Konge befaler at erobre. Men en Belønning udbeder jeg mig, nemlig at jeg, naar jeg har vundet Sejr, maa hjemføre Eders hulde Datter som min Gemalinde. Vil I det, min naadige Konge?“ Og Kongen forbavsedes over Ynglingens dristige Tale og sagde: „Velan, jeg gaar ind paa dit

Forslag; vender du hjem som Sejrherre, saa vil jeg indsætte dig som min Efterfølger og give dig min Datter til Gemalinde."

Nu begav den fordums Hyrdedreng sig ganske alene ud paa aaben Mark og begyndte at støde sit Sværd op og ned i Jorden, og i faa Minutter stod der mange Tusinde veludrustede Stridsmænd paa Stedet, og Ynglingen sad som Feltherre, kostbart bevæbnet og prydet, paa en herlig Ganger, der var behængt med guldbroderede Dækkener; Tøjlen glimrede af Ædelstene, og den unge Feltherre drog Fjenden i Møde, og der holdtes et stort, blodigt Slag; fra Feltherrens Hat tordnede uophørlig dødelige Skud, og hans Sværd fremkaldte af Jorden det ene Regiment efter det andet, saa Fjenden var i faa Timer slagen og adspredt, og Sejrsfanerne vajede. Men Sejrherren fulgte efter og erobrede endnu den bedste Del af Fjendens Land. Sejrrig og ærefuld vendte han derpaa tilbage til Spanien, hvor den saligste Lykke endnu ventede ham. Den dejlige Kongedatter havde ikke været mindre henrykt over den smukke Yngling, da hun mødte ham i Salen; og den allernaadigste Konge vidste ogsaa pligtskyldigst at vurdere den tapre Ynglings store Fortjenester, holdt sit Ord, gav ham sin Datter til Gemalinde og indsatte ham til sin Efterfølger og Tronarving.

Brylluppet blev holdt med stor Pragt og Stads, og den fordums Hyrdedreng var nu fuldkommen lykkelig. Kort efter Brylluppet lagde den gamle Konge Krone og Scepter i sin Svigersøns Hænder; han sad stolt paa Tronen og ved hans Side hans hulde Gemalinde, og Folket kom og bragte ham som deres nye Konge deres Hyldest. Da tænkte han paa sin Drøm, der saa herligt var gaaet i Opfyldelse, og han tænkte paa sine fattige Forældre og sagde, da han atter var alene med sin Gemalinde: „Min elskede, se, jeg har endnu Forældre, men de er meget fattige; min Fader er

Landsbyhyrde langt herfra, og jeg selv har som Dreng maattet vogte Kvæg, indtil det blev mig aabenbaret ved en vidunderlig Drøm, at jeg skulde blive Konge af Spanien. Og Lykken var mig gunstig, se, nu er jeg Konge, men mine Forældre vilde jeg ogsaa gerne se lykkelige, derfor vil jeg nu med dit Samtykke rejse hjem og hente mine Forældre." Dronningen var vel fornøjet dermed og lod sin Gemal rejse, og han drog rask af Sted, da han havde Syvmilestøvlerne paa. Undervejs afleverede den unge Konge de vidunderlige Ting, som Røverne havde taget, til deres retmæssige Ejermænd. paa Støvlerne nær, hentede sine fattige Forældre, der var ganske ude af sig selv af Glæde, og Støvlernes Ejermand fik et Hertugdømme i Stedet for. Saa levede han lykkelig og værdig som Konge af Spanien indtil sin Død.

Kongens Kirke.

Der var engang en Konge, som byggede en pragtfuld Domkirke til Guds Ære og Pris, og ingen maatte bidrage en Skilling til denne Bygning, ifølge Kongens Befaling, men han vilde bygge den ganske alene for sine egne Penge. Og saaledes skete det da ogsaa, og Domkirken var fuldendt smuk og værdig, med al Pragt og Prydelse. Og da lod Kongen opstille en stor Marmortavle, hvorpaa han med Guldbogstaver lod indgravere en Skrift, der forkyndte, at han, Kongen, alene havde bygget Domkirken, og at ingen havde bidraget noget dertil. Men da Tavlen havde været opstillet en Dag og en Nat, saa var Skriften bleven forandret om Natten, og i Stedet for Kongens Navn stod der er andet Navn derpaa, og det var Navnet paa en fattig Kone, saa

at der nu stod, at hun havde bygget hele den prægtige Domkirke. Det ærgrede Kongen i høj Grad; han lod Navnet udslette og sit igen indskrive. Men Natten efter stod der atter den fattige Kones Navn paa Tavlen, og enhver læste, at hun havde bygget Domkirken. Og for tredje Gang blev Kongens Navn skrevet paa Tavlen, og for tredje Gang forsvandt det,

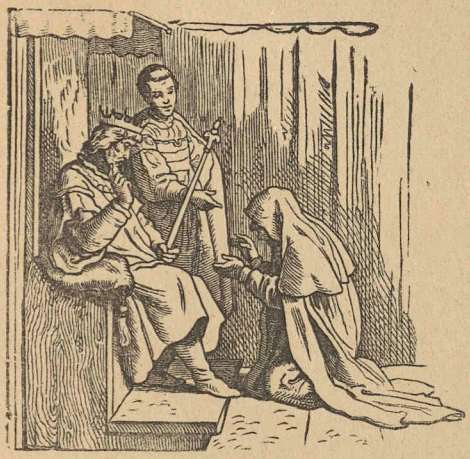

hint kom atter til Syne. Da mærkede Kongen, at det var Guds Finger, der havde skrevet det, og lod Konen efterforske og stille for sin Trone. Fuld af Angst og Forfærdelse traadte hun frem for Kongen, der tiltalte hende saaledes: „Kvinde, der har tildraget sig noget vidunderligt, sig mig nu Sandheden for Guds og for dit Livs Skyld. Har du ikke hørt min Befaling, at ingen maatte give noget til Domkirken? Eller har du alligevel givet noget til den?“

Da faldt Konen ned for Kongens Fødder og sagde: „Naade, min Herre og Konge! Jeg vil paa din Naade bekende alt! Jeg er en meget fattig Kone; jeg maa kummer-

ligt ernære mig ved at spinde, at jeg ikke skal dø af Sult; og da havde jeg endnu en Skilling tilovers, den vilde jeg saa gerne give til din Tempelbygning og Gud til Ære, men, o Herre, jeg frygtede dit Forbud og din strenge Trusel, og da købte jeg for Skillingen et Knippe Hø; det strøede jeg paa Gaden for Okserne, der trak Sten til din Kirke, og de aad det. Saaledes gjorde jeg, hvad jeg ønskede, uden at overtræde dit Bud.

Da blev Kongen meget bevæget over Konens Tale og saa, hvorledes Gud Herren havde skattet hendes rene Hjerte og modtaget det som et bedre Offer end Kongens rige Skat. Og Kongen gav den fattige Kone rigelige Gaver og agtede vel paa, hvorledes Herren havde straffet ham for hans Forfængelighed.

De syv Gedekid.

Der var engang en gammel Ged, der havde syv smaa Gedekid, og da den engang vilde til Skovs, sagde den: „I kære smaa, tag Eder i Agt for Ulven og luk ham ikke ind, ellers er I fortabte.“ Dermed gik den sin Vej.

En Stund efter rasler det atter ved Husdøren og raaber: „Luk op, luk op, kære Børn! Eders Moder er kommen hjem fra Skoven!“ Men de syv Gedekid mærkede straks paa den grove Stemme, at det ikke var deres Moder, og de raabte: „Vor Moder har ikke saa grov en Stemme.“ Og de lukkede ikke op.

En Stund efter rasler det atter ved Døren og raaber ganske fint og sagte: „Luk op, luk op, I kære Børn! Eders Moder er kommen hjem fra Skoven.“

Men de unge Geder kiggede ud gennem Dørsprækken

og saa et Par sorte Fødder og raabte: „Vor Moder har ikke saadanne sorte Fødder!“ og de lukkede ikke op.

Men da Ulven, for den var det, havde hørt dette, løb den hurtigt hen til Møllen og stak Fødderne ned i Melet, saa de blev ganske hvide. Derpaa gik den atter til Døren, stak Fødderne hen til Revnen og raabte ganske sagte: „Luk op, luk op, kære Børn! Eders Moder er kommen hjem fra Skoven.“

Og da Gedeungerne saa de hvide Fødder og hørte den sagte Stemme, mente de, at det var deres Moder, og lukkede hurtigt op. Men næppe havde de lukket op, før Ulven sprang ind. Ak! hvor forskrækkede blev da de stakkels Unger og vilde skjule sig! Den ene sprang ind under Sengen, den anden under Bordet, en bag ved Ovnen, en anden bag en Stol, en bag en stor Mælkepotte og en anden ned i Urkassen. Men Ulven fandt dem alle og slugte dem. Der-

paa gik den sin Vej, lagde sig i Haven under et Træ og begyndte at sove.

Da den gamle Ged siden kom tilbage fra Skoven, fandt den Huset aabent og Stuen tom; da tænkte den straks: „Nu er det ikke rigtigt fat," og begyndte at søge efter sine kære Unger; men den kunde ikke finde dem, hvor den saa end søgte, og hvor højt den saa end raabte, fik den intet Svar. Endelig gik den ud i Haven; der laa Ulven endnu under Træet og sov og snorkede, saa alle Grenene rystede; og da den kom nærmere hen til den, saa den, at der bevægede sig noget i dens Bug. Da blev den glad og tænkte, at dens Unger var vel endnu levende. Nu sprang den hurtigt ind i Huset, hentede en Saks og klippede Bugen op paa Ulven, og da kom dens syv Unger springende frem, den ene efter den anden, og de var endnu alle levende. Derpaa hentede den gamle hurtigt syv Rullesten, puttede dem ind i Ulvens Mave og syede den igen sammen.

Da Ulven nu vaagnede, var den tørstig og gik til Brønden for at drikke, men da den havde gjort eet Skridt, begyndte Rullestenene i dens Mave at støde sammen, og da sagde den:

„Hvad rumler,
Hvad tumler
Der i min Bug?
Jeg mente, det var Gedeben,
Og nu er det kun Rullesten!"

og da Ulven kom til Brønden og vilde drikke, trak Rullestenene den ned deri, og den druknede. Og den gamle Ged med sine Unger dansede omkring Brønden af Glæde.

Historien om Slaraffenland.

Hør nu efter, saa skal jeg fortælle Eder noget om et godt Land, hvorhen mangen vilde udvandre, hvis de vidste, hvor det laa, og havde en eller anden god Skibslejlighed. Men Vejen derhen er lang for de unge og for de gamle, hvem det er for varmt om Vinteren og for koldt om Sommeren. Denne dejlige Egn hedder Slaraffenland; der er Husene tækkede med Æggekager, Døre og Vægge er af Peberkager og Bjælkerne af Svinesteg. Hvad der hos os koster en Krone, koster der kun en Øre. Foran hvert Hus er der et Gærde, der er flettet af Medisterpølser og bajerske Pølser, som dels er stegte paa Risten, dels kogte, alt eftersom enhver holder mest af det. Alle Brønde er fulde af Malvasier og andre søde Vine, ogsaa Champagne, der saadan løber lige i Munden paa en, naar man holder den hen til Tuden. Hvem der altsaa gerne drikker saadanne Vine, han skulde skynde sig at komme til Slaraffenland. Paa Birketræerne og Piletræerne vokser Hvedebrød, ganske friskbagt, og mellem Træerne flyder der Bække med Mælk, hvor Hvedebrødet falder ned i og bløder sig selv ud for dem, der holder af det; det er noget for Fruentimmer og Børn, for Karle og Piger! Hejda Grethe, hejda Steffen! Vil I gaa med? Gaa saa til Bækken med Hvedebrødet, men glem ikke at tage en stor Mælkeske med.

Fiskene svømmer i Slaraffenland oven paa Vandet, de er allerede stegte eller kogte og svømmer ganske nær ved Landkanten; men naar en er altfor doven og en rigtig ægte Slaraf, saa behøver han blot at raabe pist! pist! — saa kommer ogsaa Fiskene spadserende op paa Land og hopper lige op i hans Hænder, uden at han behøver at bukke sig.

Og saa maa I tro, at Fuglene der flyver stegte om i Lufften, Gæs og Kalkuner, Duer og Kapuner, Lærker og Kramsfugle, og er det for besværligt at række Haanden ud efter dem, saa flyver de ogsaa lige straks ind i Munden. Pattegrisene der er hvert Aar overordentlig gode, og enhver af dem bærer en Forskærerkniv i Ryggen, for at hvem, der vil, kan afskære sig et friskt, saftigt Stykke.

Ostene vokser i Slaraffenland som Sten, store og smaa; Stenene selv er lutter fyldte Duer eller smaa Kødpostejer. Om Vinteren, naar det regner, saa regner det med lutter Honning i søde Draaber; da kan man slikke, saa det er en Lyst, og naar det sner, sner det med hvidt Sukker, og naar det hagler, hagler det med Sukkerkugler, blandede med Figner, Rosiner og Mandler.

I Slaraffenland kommer der ikke Hestepærer fra Hestene, men store Æg, hele Kurve fulde og i saadanne Masser, at man kan købe for een Skilling. Og Penge kan man

ryste af Træerne ligesom Kastanier. Enhver kan ryste det bedste ned og lade Smaapengene ligge.

Der er ogsaa store Skove i Landet, og der vokser de dejligste Klæder paa Buske og paa Træer: Frakker, Kapper, Veste, Benklæder og Vamse af alle Farver, sorte, grønne, gule (for Postilloner), blaa eller røde, og hvem der behøver en Klædedragt, han gaar ud i Skoven og kaster den ned

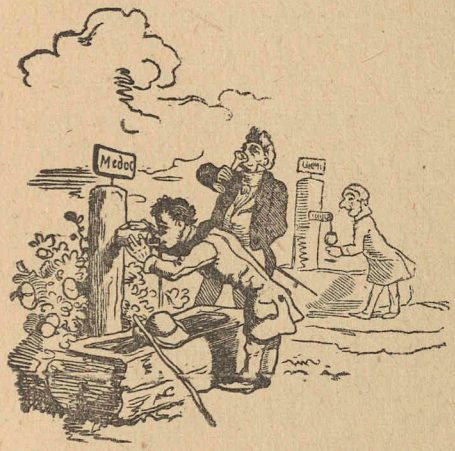

med en Sten eller skyder derop med Flitsbue. Paa Sletten vokser smukke Dameklæder af Fløjl, Atlask, Gros de Naples, Barége, Madres, Taft, Nankin o. s. v. Græsset bestaar af Baand af alle Farver, ogsaa skatterede. Enebærtræerne bærer Broscher og Chemisetnaale og Knappenaale af Guld, og deres Bær er ikke sorte, men ægte Perler. Paa Fyrretræerne hænger der Dameure og meget kunstige Halskæder. Paa Buskene vokser der Støvler og Sko, ogsaa Herre- og Damehatte, Straahatte med Fjer og alle Slags Hoved-

pynt, prydet med Paradisfugle, Kolibrier, Diamantbiller, Perler, Emaile og Guldborter.

Dette ædle Land har ogsaa to store Messer og Markeder med herlige Friheder. Hvem der har en gammel Kone og ikke mere kan lide hende, fordi hun ikke mere er ham ung og smuk nok, han kan bytte hende bort imod en ung og smuk og faar oven i Købet endnu Penge til. De gamle og grimme (thi et Ordsprog siger: naar man bliver gammel, bliver man grim) kommer i et Foryngelsensbad,

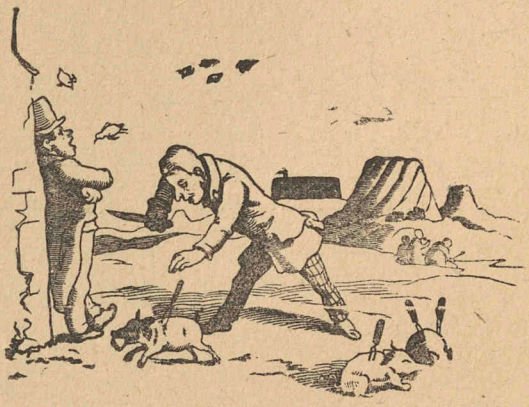

Landet er saa lykkeligt at eje, og det besidder stor Kraft; deri bader de gamle Koner sig en tre eller i det højeste fire Dage, saa bliver de til kønne, unge Piger paa en sytten, atten Aar.

Der gives ogsaa megen Morskab af alle Slags i Slaraffenland; hvem der her til Lands ikke har nogen Lykke med sig, han har det der i Spil og Lystskydning. Mangen en skyder her hele sit Liv igennem forbi og langt fra Maalet, men dèr træffer han dog det bedste, om han end var den, der var allerlængst derfra. Ogsaa for Sovetrynerne, der her

bliver fattige paa Grund af Dovenskab, saa de spiller Fallit og maa gaa om og tigge, er dette Land fortræffeligt. Enhver Times Søvn indbringer der en Specie, og enhver Gaben en Daler. Hvem der taber i Spil, faar atter Penge paa Lommen. Drankerne har den bedste Vin gratis, og for hver Slurk tre Mark som Løn, baade Fruentimmer og Mænd. Hvem der bedst kan narre og snyde Folk, faar hver Gang en Specie derfor.

Her til Lands lyver saa mange og faar dog ingen Ting for deres Ulejlighed; men der holder man Løgn for den bedste Kunst, derfor kan vel alle Haande Prokuratorer, Doktorer og andre „torer", Hesteprangere og visse Haandværksfolk, der stedse lover saa godt, men aldrig holder Ord, lyve sig ind i Landet.

Den, som der vil være en lærd Mand, maa have studeret hos en Grobrian. Saadanne Studenter gives der vel ogsaa her til Lands, men de har hverken Tak derfor eller Ære deraf. Han maa desuden være doven og graadig, det er tre skønne Kunster. Jeg kender en, som hvad Dag det skulde være, kunde blive Professor.

Den, der gerne arbejder, gør det gode og skyr det onde, han er ilde lidt af alle og bliver forvist fra Landet. Men den, som er tølperagtig, aldeles intet kan og desuden er fuld af dum Indbildskhed, han anses der for en Adelsmand. Den, som ikke kan andet end sove, spise, drikke, danse og spille, han bliver udnævnt til Greve. Men den, som den almindelige Stemmeret erkender for den dovneste og udueligste til alt godt, han bliver Konge over hele Landet og har store Indtægter.

Nu ved I, hvordan Slaraffenland er. Hvem der altsaa vil gøre en Rejse derhen, men ikke ved Vejen, han kan spørge en blind, men en stum er ogsaa god dertil, for han siger ham vist ikke nogen gal Vej.

Men rundt om hele Landet er der en Mur af Risengrød, saa høj som et Bjerg. Hvem der vil ind og ud, maa først spise sig tværs derigennem.

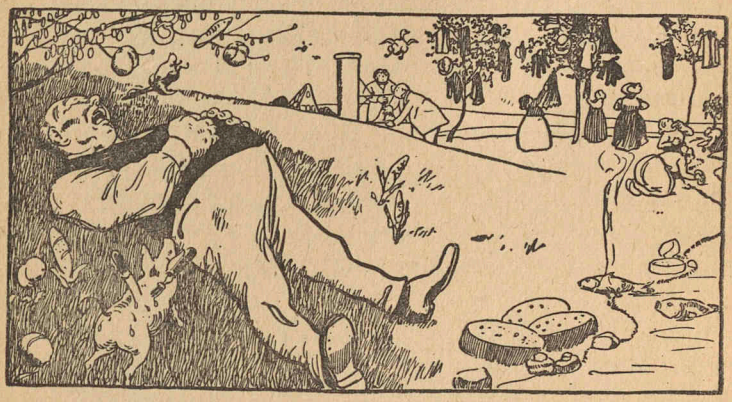

Musen og Ravnen.

I en stor Skov, hvor der var meget Vildt, stod der et stort Træ med mange Grene, i hvilket en Ravn havde sin Rede. Engang, som den sad i sin Rede, saa den en Fuglefænger komme og udspænde sit Næt under Træet, og saa sagde den til sig selv: „Mon denne Mand udspænder sit Net for din Skyld eller for andre Dyrs Skyld? Vi vil dog se ad!“ Imidlertid strøede Fuglefængeren Korn paa Jorden og satte sig paa Lur. Det varede ikke længe, saa kom en Due flyvende med en hel Flok andre Duer, hvis Anfører den var, og da de saa Kornene og ikke gav Agt paa Nettet, fløj de ned, og Nettet slog sammen over dem, og

vips, var de fanget. Fuglefængeren lo i Skægget, men Duerne flagrede urolig frem og tilbage. Da sagde den Due, som var Anfører, til de andre Duer: „Ingen maa stole paa sig selv, og ingen maa holde mere af sig selv end af de andre. Lad os alle paa en Gang flyve op, saa kan vi maaske løfte Garnet op med os, og vi kan alle slippe fri.“ Som sagt, saa gjort; Duerne fløj op og løftede Nettet med op i Luften. Fuglefængeren blev dygtig lang i Ansigtet og maatte tage Benene paa Nakken for at se, hvor Nettet faldt ned; men Ravnen tænkte ved sig selv: „Jeg vil dog ogsaa følge med og se, hvad Enden paa denne Historie vil blive.“

Da den kloge Due saa, at Fuglefængeren blev ved at følge efter, sagde den til de andre: „Se, Skovmanden følger efter os; bliver vi ved at flyve i den Retning, hvor Vejen gaar, vil han blive ved at kunne se os, og vi vil da ikke kunne undgaa ham; men flyver vi hen over Bjerg og Dal, saa ved jeg en Kløft, hvor der bor en Veninde af mig, en Mus, og naar vi kommer til den, vil den gnave Nettet over og befri os af vort Fangenskab.“

Det Raad var ikke saa ilde, og Duerne fulgte det gladelig; men Ravnen blev ved at følge efter, for det blev stadig interessantere, syntes den. Duerne kom lykkeligt og vel til Kløften og satte sig ned udenfor Musens Bolig, som vel havde hundrede Huller og Udgange, for at afværge enhver Fare, der truede den. „Mus, Mus, kom herud!“ raabte Duernes Anfører. „Hvem er du?“ sagde Musen. „Jeg er Duen, din Veninde.“ „Ah, det er en anden Sag; men man maa være forsigtig her i Verden. Den dumme Mus gaar i Fælden, den kloge bliver inde i sit Hul.“ Musen kom da trippende frem, og Duen fortalte den, hvorledes de havde ladet sig narre, og bad den at hjælpe sig ud. Musen gnavede da Nettet over, og Duerne fløj af Sted, dog ikke før Musen havde givet den en lille Advarsel med paa Vejen om en

anden Gang at være forsigtigere og ikke af deres Graadighed lade sig lede i Snarer; thi det var ikke altid sagt, at de kunde have en Ven ved Haanden til at hjælpe sig ud af Forlegenheden.

Alt det havde nu Ravnen siddet og hørt paa i et Træ i Nærheden, og den sagde til sig selv: „Hvo ved, om jeg ikke engang kan komme i en lignende Vaande som disse Duer? Da er det ret en herlig Ting at have gode Venner, som kan hjælpe os ud af vor Nød. Jeg gad gerne slutte Venskab med denne Mus.“

Og den betænkte sig ikke længe, men hoppede hen til Musens Hul og raabte derind: „Mus, Mus, kom herud?“ „Hvem er du?“ sagde Musen. „Jeg er en Ravn,“ sagde den, „og jeg har set, hvorledes du har hjulpet din Veninde, Duen; derfor er jeg kommen hid, for ligeledes at søge dit Venskab.“ Men Musen kom ikke frem; den stak blot lige den yderste Tip af sin Snude udenfor og sagde: „Nej, nej, min gode Ravn, imellem os to kan der intet Venskab være, en viis stræber kun at opnaa, hvad der er muligt, det umulige lader han fare. Man kan ikke sejle over Land og køre over Hav, og lige saa lidt kan du og jeg være Venner, eftersom jeg er Føden og du Æderen.“ „Forstaa mig ret, lille Mus,“ svarede Ravnen, „og mærk dig mine Ord. Hvad gavnede det mig, om jeg aad dig? Dit Liv vilde være mig til Baade, og dit Venskab vil være mere til min Fordel end dit Fjendskab.“ Da sagde Musen: „Begærlighedens Had er det værste af alt. Løven og Elefanten hader hinanden formedelst deres Styrke, og det er et ædelt Had, men den stærkes Had til den svagere er uædelt Had; saaledes hader Høgen Agerhønen, Katten Rotten, Hunden Haren og du — mig. Vilde jeg tage dig til Ven, kunde det let gaa mig, som det gik Hanen med Ræven.“

„Hvorledes gik det?“ spurgte Ravnen, og Musen fortalte da følgende:

„I en kold Vinternat krøb en sulten Ræv ud af sin Hule og gik ud paa Fangst. Da hørte den i en Mejerigaard en Hane, der galede i ét væk; den sad i et Kirsebærtræ og havde allerede galet den hele Nat. Nu listede Ræven sig

hen til Træet og sagde: „Hr. Hane, hvorfor synger du i denne kolde og mørke Nat?“ Hanen sagde: „Jeg forkynder Dagen, hvis Komme min Natur lærer mig at kende.“ Derfor vedblev Ræven: „O, Hane, saa har du noget guddommeligt i dig, da du kender det tilkommende!“ og straks begyndte Ræven at danse. Nu spurgte Hanen: „Hr. Ræv, hvorfor danser du?“ Ræven svarede: „Naar du synger, o

vise Mester, saa er det billigt, at jeg danser, thi det sømmer sig at glæde sig med de glade. O Hane, du Fuglenes ædle Fyrste, du er ikke blot begavet med at kunne flyve om i Luften, nej! ogsaa høje, profetiske Gaver gav dig Naturen! O! hvor foretrak den dig for alle andre Dyr! Hvor lykkelig vilde jeg være, hvis du forundte mig din Naade! Hvor gerne vilde jeg kysse dit af Visdom opfyldte Hoved! O, hvor herligt, naar jeg da kunde forkynde mine Venner: „Jeg var den lykkelige, hvem en Profet rakte sit Hoved til at kysse!" Den dumme Hane troede den snedige Rævs smigrende Ord, fløj ned fra Træet og bøjede sit Hoved hen til den, at den kunde kysse det. Med et Snap var det afbidt, og leende sagde Ræven: „Jeg har fundet, at Profeten var uden al Fornuft!"

Saaledes fortalte Musen Ravnen; men Ravnen sagde: „Jeg fatter vel Betydningen af din Fortælling, men der er Forskel mellem Hanen og mig; et Bæger af Guld varer længere end et af Glas. De slettes Venskab er intet Venskab, men du har et ædelt Gemyt, det har jeg set, og derfor længes jeg efter dit Venskab, og det kan være mig nyttigt, det maa du ikke glemme. Før du hører min Bøn, vil jeg ikke vige fra din Bolig og hverken æde eller drikke.

„Naar det er dit Alvor, saa vil jeg heller ikke nægte dig mit Venskab; men husk paa, at det ikke er mig, der har tilbudt dig det, men at det er dig, der har anmodet mig derom, for at du ikke skal sige: „Ha, ha, jeg har fundet en uforsigtig og ufornuftig Mus!"

Men Musen kom dog ikke længere end til Aabningen af sit Hul. Da spurgte Ravnen: „Hvorfor stiller du dig under Døren? Hvad gør dig saa ængstelig for at komme ud til mig? Nærer du endnu stedse Frygt for mig?" Derpaa svarede Musen: „Jeg har fattet Tiltro til dig, thi du behager mig, og Frygt for din Uredelighed afholder mig ikke fra at

komme frem. Men du har mange Kammerater blandt dine Lige, som maaske ikke har din Tænkemaade og ikke har Venskab for mig som du. Ser en af dem mig, maa jeg frygte for, at den æder mig.“ Dertil svarede Ravnen: „Til et trofast Kammeratskab hører dog fremfor alt, at man er sin Kammerats trofaste Ven og hans Fjendes Fjende; o, Veninde, vær forsikret om, at jeg ikke har nogen Ven, der ikke skal være din lige saa trofaste Ven som jeg selv. Desuden har jeg Magt og Kraft nok til at beskytte og beskærme dig!“ Nu endelig gik Musen frem af sit Hul og tilsvor Ravnen en ubrødelig Venskabspagt, og da det var sket, boede de sammen og ved Siden af hinanden fredeligt og venskabeligt og fortalte hver Dag hinanden smukke Eventyr.

Endelig sagde Ravnen nogen Tid efter til Musen: „Hør, min kære Veninde, din Bolig er alt for let kendelig og nær ved Vejen; jeg er bange for, at der engang skal komme en, der skyder eller skader dig eller mig; desuden falder det mig vanskeligt her at finde min Føde. Men jeg kender et dejligt og bedre Sted, der findes Vand og Enge, Frugter og Foder og der i Vandet bor ogsaa en gammel Veninde af mig, en rigtig trofast Skabning; jeg vilde ønske, at du vilde drage med mig derhen.“

„Deri vil jeg gerne føje dig,“ sagde Musen, „thi jeg er selv bange her og anser mig ikke for ret sikker, derfor ser du ogsaa de mange Ind- og Udgange paa min Bolig. Du kan tro, kære Ven, mig har allerede truet mange Farer, som jeg skal fortælle dig, naar vi kommer til vort nye Opholdssted.“

Derpaa tog begge Afsked fra deres gamle Bolig, og Ravnen tog med sit Næb Musen i Halen og fløj med den hen til det Sted, som han mente. Da dukkede et Dyr med Hovedet op over Vandet, men det blev bange for Musen, som

det ikke kendte, da Ravnen slap den, og det dykkede hurtigt under. Ravnen fløj op i et Træ og raabte: „Koraks, Koraks!“, da kom Dyret op af Vandet, det var hans Veninde, en Skildpadde, der glædede sig over at gense Ravnen og spurgte den, hvorfor den var bleven saa længe borte. Da fortalte Ravnen Historien om Musen og Duen og forestillede de to Venner for hinanden, og Skildpadden for-

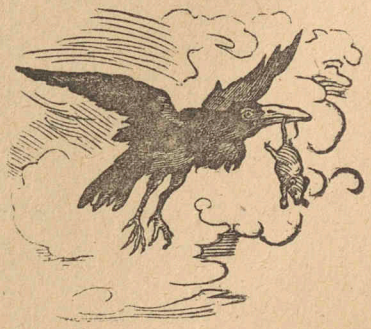

undredc sig over Musens store Fornuft og krøb hen til den, gav den Haanden og glædede sig over at gøre dens Bekendtskab. Og saaledes levede de sammen i Ro og Fred indtil deres Død.

Væddeløbet mellem Haren og Pindsvinet.

Denne Historie lyder rigtignok temmelig løgnagtig, men sand er den dog, for min Bedstefader, fra hvem jeg har den, plejede altid at sige, naar han fortalte den: „Sand

maa den dog være, mine Sønner, for ellers kunde man jo ikke fortælle den.“ Men Historien lyder saaledes:

Det var en Gang en Søndagmorgen i Høsttiden, just da Boghveden blomstrede. Solen straalede gyldent paa Him-

len, Morgenvinden strøg frisk hen over Stubbene, Lærkerne sang i Luften, Bierne summede i Boghveden, og Folk gik i deres Søndagsklæder til Kirke, kort sagt, alle Skabninger var fornøjede og Pindsvinet ogsaa.

Men Pindsvinet stod udenfor sin Dør, havde lagt Armene over Kors, kiggede ind i Morgenvinden og nynnede en Vise hen for sig, saa godt eller daarligt nu et Pindsvin formaar at synge den kære Søndagmorgen. Idet det nu saadan halvsagte nynnede for sig selv, faldt det paa den Tanke, at det, medens dets Kone vadskede Børnene og klædte dem paa, kunde spadsere en Smule ud i Marken og se efter, hvorledes deres botfeldske Roer stod. Roerne stod nærmest dets Hus, og det plejede at spise deraf tillige med sin Familie, og derfor ansaa det dem for sine egne. Pindsvinet

lukkede Husdøren i efter sig og slog ind paa Vejen, der førte ud i Marken. Det var ikke kommet langt fra Huset og vilde just dreje omkring Slaaenbusken, som staar der lige foran Marken, da det mødte Haren, som var gaaet ud i samme Forretning, nemlig for at se til sin Kaal. Da Pindsvinet fik Øje paa Haren, bød det den et venligt „Godmorgen". Men Haren, der paa sin Vis var en meget fornem Herre og dertil gruelig hovmodig, besvarede ikke Pindsvinets Hilsen, men sagde til det, idet den paatog sig en rigtig haanlig Mine: „Hvorledes kommer det dog, at du allerede saa tidligt om Morgenen løber om paa Marken?" „Jeg gaar og spadserer," sagde Pindsvinet. „Spadserer!" lo Ha-

ren, „det forekommer mig, du kunde vel ogsaa bruge Benene til noget bedre.“ Dette Svar ærgrede Pindsvinet, thi alt kan det taale, men ved dets Ben maa man ikke røre, just fordi de af Naturen er skæve. „Du bilder dig vel ind,“ sagde nu Pindsvinet, „at du kan udrette mere med dine Ben?“ — „Det tænker jeg,“ sagde Haren. „Nu, det kommer an paa et Forsøg,“ mente Pindsvinet, „jeg vædder, at jeg kommer først, naar vi løber om Kap.“ „Det er til at le sig fordærvet over, du med dine skæve Ben,“ sagde Ha-

ren, „men for min Skyld gerne, hvis du har saa overdreven stor Lyst dertil. Hvad vædder vi om?“ „En Guldlouisdor og en Flaske Brændevin,“ sagde Pindsvinet. „Ja vel,“ sagde Haren, „løb saa til, saa det kan straks begynde.“ „Nej saa stor Hast har det ikke,“ mente Pindsvinet, „jeg er endnu ganske fastende; først vil jeg gaa hjem og spise en Smule Frokost. Om en halv Time er jeg her paa Pletten.“ Derpaa gik Pindsvinet, da Haren var tilfreds hermed.

Under Vejs tænkte Pindsvinet ved sig selv: „Haren stoler paa sine lange Ben, men jeg skal alligevel nok magte ham. Han tror sig vel at være en fornem Herre, men han er dog en dum Karl og skal nok komme til at betale.“ Da nu Pindsvinet kom hjem, sagde det til sin Kone: „Kone,

klæd dig paa i en Fart, du maa med ud paa Marken.“ „Hvad er der da paa Færde?“ spurgte Konen. „Jeg har væddet med Haren om en Guldlouisdor og en Flaske Brændevin, jeg vil løbe om Kap med ham, og du skal ogsaa være med.“ „O min Gud, Mand!“ skreg Pindsoen til sin Mand, „er du ikke rigtig klog, har du mistet Forstanden? Hvorledes vil du løbe om Kap med Haren?“ „Hold din Mund, Kone,“ sagde Pindsvinet, „det bliver min Sag. Du skal ikke

ræsonnere i Mændenes Forretninger. Marsch, klæd dig paa og kom saa med!“ Hvad skulde Pindsoen gøre? Den maatte følge med, enten den vilde eller ej.

Da de nu var under Vejs, sagde Pindsvinet til sin Kone: „Pas nu paa, hvad jeg vil sige dig. Se, paa den lange Mark vil vi løbe om Kap. Haren løber nemlig i den ene Fure og jeg i den anden, og vi begynder at løbe ovenfra. Nu har du intet videre at gøre end at stille dig her nedenfor i Furen, og naar Haren ankommer paa den anden Side, saa raaber du til den: „Jeg er her allerede!“

Dermed var de kommet til Marken, Pindsvinet anviste sin Kone hendes Plads og gik nu op ad Ageren. Da det kom helt op, var Haren der allerede. „Kan det begynde?“ sagde Haren. „Ja vel,“ svarede Pindsvinet, „saa af Sted!“ Og dermed stillede enhver sig i sin Fure. Haren talte: „En —to—tre!“ og af Sted gik det som en Stormvind ned ad Marken. Men Pindsvinet løb kun omtrent tre Skridt, saa dukkede den sig ned i Furen og blev roligt siddende.

Da nu Haren i fuldt Løb var kommen helt ned, raabte Pindsvinets Kone til den: „Jeg er her allerede!“ Haren studsede og forundrede sig ikke lidet. Den mente, det var Pindsvinet selv, der raabte til den, thi som bekendt ser Pindsvinets Kone lige saadan ud som sin Mand.

Men Haren mente: „Det gaar ikke rigtigt til.“ Den raabte: „Endnu engang af Sted, om igen!“ Og af Sted gik det atter som en Stormvind, saa Ørerne fløj den om Hovedet. Men Pindsvinets Kone blev rolig siddende paa sin Plads. Da nu Haren kom op til den anden Ende, raabte Pindsvinet til den: „Jeg er her allerede!“ Men Haren, der var ganske ude af sig selv af Iver, raabte: „Endnu engang af Sted, om igen!“ „Mig ligemeget,“ svarede Pindsvinet, „for mig gerne, saa ofte du har Lyst.“ Saa løb Haren tre og halvfjerdsindstyve Gange, og Pindsvinet holdt stadig ud med den. Hver Gang, naar Haren var forneden eller foroven, sagde Pindsvinet eller dets Kone: „Jeg er her allerede!“

Men den fire og halvfjerdsindstyvende Gang kom Haren ikke til Enden. Midt paa Marken styrtede den til Jorden, Blodet flød den ud af Halsen, og den blev liggende død paa Stedet. Men Pindsvinet tog sin vundne Louisdor og sin Flaske Brændevin, kaldte sin Kone frem af Furen, og begge gik fornøjede hjem, og hvis de ikke er døde, lever de endnu.

Saaledes hændte det sig, at Pindsvinet løb Haren til Døde paa Bustehuder Hede, og siden den Tid er ingen Hare faldet paa igen at løbe om Kap med Bustehuder Pindsvinet.

Men denne Historie lærer for det første, at ingen, selv om han mener sig nok saa fornem, skal begynde paa at gøre sig lystig over den simple Mand, selv om han ogsaa var et Svin. Og for det andet, at det er raadeligst, naar en tager sig en Kone, at han tager hende af sin egen Stand, og at hun just ser ud som han selv. Hvem der altsaa er et Svin, han maa passe paa, at hans Kone ogsaa er et Svin.

De tre Gaver.

Der var engang en fattig Linnedvæver, til hvem der kom tre rige Studenter, og da de saa, at Manden var meget fattig, saa forærede de ham hundrede Daler til at anvende paa sin Haandtering. Linnedvæveren glædede sig meget over denne Gave, tænkte paa at anvende den godt, men vilde dog endnu en Tid lang fryde sine Øjne ved de blanke Dalere, sagde derfor intet om sin Lykke til sin Kone, der ikke havde været hjemme, og skjulte Pengene der, hvor ingen søger efter Penge, nemlig i Kludeposen.

Da han engang var borte, kom der en Kludekræmmer, og Konen solgte ham hele Forraadet for nogle Skilling. Da blev der stor Hjertesorg, da Linnedvæveren kom hjem, og hans Kone glad viste ham de Smaapenge, hun havde faaet for de solgte Klude.

Et Aar efter kom de tre Studenter igen og haabede nu at træffe Linnedvæveren i gode Omstændigheder, men fandt

ham endnu fattigere end før, og han beklagede sin Ulykke for dem. Med den Formaning at være forsigtigere, forærede Studenterne ham atter hundrede Daler; nu vilde han bære sig rigtig klogt ad, men sagde heller ikke denne Gang noget til sin Kone og puttede Pengene i Askepotten. Og nu gik det akkurat ligesom forrige Gang; Konen bortbyttede Asken hos en Askesamler for et Stykke Sæbe, just da hendes Mand var fraværende for at aflevere noget Lærred til

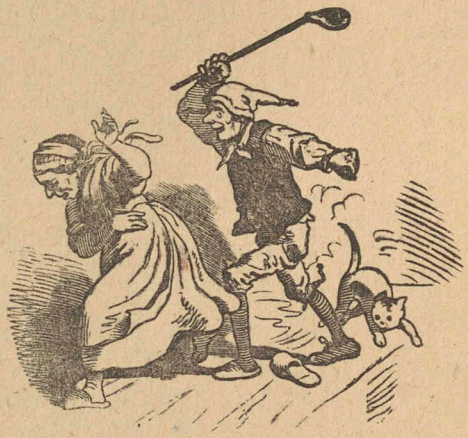

en Kunde. Da han kom hjem, blev han vred og vadskede sin Kone med ubrændt Aske.

Et Aar efter kom Studenterne for tredje Gang, fandt Linnedvæveren næsten som en Tigger og sagde til ham, idet de kastede et Stykke Bly hen for ham: „Hvad nytter det at kaste Perler for Svin? At give en Dumrian som dig Penge, vilde være dummere, end du selv er. Til dig kommer vi heller ikke mere.“ Dermed gik de ganske ærgerlige bort, og Linnedvæveren tog Blyklumpen op fra Jor-

den og lagde den i Vindueskarmen. Kort efter kom hans Nabo ind, som var Fisker, bød Goddag og sagde: „Kære Nabo, skulde I ikke have et lille Stykke Bly eller ellers noget tungt, som jeg kunde bruge til mit Net? Jeg har intet saadant mere.“ Da gav Linnedvæveren ham Blyklumpen, og Naboen takkede meget derfor og sagde: „Den første store Fisk, jeg fanger, den skal I faa som Betaling!“ — „Det er godt, lad gaa,“ sagde den tilfredse Linnedvæver.

Kort efter bragte Naboen virkelig en smuk Fisk paa en fire, fem Pund, og Linnedvæveren maatte modtage den. Han slagtede straks Fisken, og da fandt han en stor Sten i Maven paa den. Stenen lagde Linnedvæveren ogsaa i Vindueskarmen. Om Aftenen, da det blev mørkt, begyndte Stenen at glimre, og jo mørkere det blev, desto klarere skinnede Stenen, ligesom et Lys. „Det er en billig Lampe,“ sagde Linnedvæveren til sin Kone. „Vil du ikke skille os af med den, som du har skilt os af med de to Hundrede Daler?“ Og saa lagde han Stenen saaledes, at den oplyste hele Stuen.

Den følgende Aften red en Herre forbi Huset, saa Glimrestenen, steg af og traadte ind i Stuen, besaa Stenen og bød ti Daler for den. Væveren sagde: „Denne Sten er ikke til Fals!“ — „Heller ikke for tyve Daler?“ spurgte Herren. „Heller ikke,“ svarede Linnedvæveren. Men hin blev nu ved at byde og byde, indtil han bød tusinde Daler, thi Stenen var en kostbar Diamant og endnu meget mere værd. Da slog Væveren til og var den rigeste Mand i Landsbyen. Nu havde Konen det sidste Ord og sagde: „Ser du, Mand! Havde jeg nu ikke to Gange givet Pengene bort, hvad saa? Det har du dog kun mig at takke for!“

Munken og Fuglen.

Der var i et Kloster en ung Munk, der hed Urban; han var meget from og flittig, og Nøglen til Klostrets Bogsamling var betroet ham; han vogtede omhyggeligt denne Skat,

skrev selv mangen en god Bog og studerede meget i de andre Bøger og i den hellige Skrift. Da fandt han ogsaa et Skriftsprog hos Apostlen Peter, og det lyder saaledes: Een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tu-

sinde Aar som een Dag. Det forekom den unge Mand næsten umuligt; han vilde og kunde dog ikke tro det og pinte sig selv med bange Tvivl. Da hændte det en Morgen, at Munken gik ud af det mørke Bibliotek ind i den lyse, smukke Klosterhave; der sad en lille, broget Fugl i Haven, den søgte sig nogle Korn, fløj op paa en Gren og sang saa dejligt som en Nattergal. Den lille Fugl var heller ikke bange, men lod Munken komme tæt hen til sig, og han vilde gerne have fanget den, men den smuttede bort, fløj fra den ene Gren til den anden, og Munken fulgte et godt Stykke efter den; da sang den atter med høj Stemme, men lod sig ikke fange, endskønt den unge Munk endnu en god Stund forfulgte den ud af Klosterhaven og ind i Skoven. Endelig hørte han op dermed og vendte tilbage til Klostret; men alt hvad han saa, forekom ham at være forandret. Alting, Bygningerne og Haven, var bleven udvidet, større og smukkere, og i Stedet for den lille, lave, gamle Klosterkirke stod der nu en stolt Domkirke med tre Taarne. Det forekom Munken meget sælsomt, ja, som en Trolddom. Og da han kom til Klosterporten og med bange Tøven trak i Klokkestrengen, da traadte en ham aldeles ubekendt Portner ham i Møde og veg forfærdet tilbage ved Synet af ham. Nu gik Munken over Klostrets Kirkegaard, og der var saa mange Mindestene, han ikke kunde erindre nogensinde at have set. Og da han traadte ind for Brødrene, flygtede de alle for ham, fulde af Forfærdelse. Kun Abbeden, dog ikke hans Abbed, men en anden ung Mand, holdt Stand, men strakte dog straks et Krusifiks ud imod ham og raabte: „I den Korsfæstedes Navn, hvem er du, Spøgelse? Og hvad søger du, der er flygtet bort fra de dødes Huler, hos os levende?“

Da gyste det i Munken, og han vaklede, som en Olding vakler, og sænkede sit Blik mod Jorden. Se, da havde han

et langt, sølvhvidt Skæg, der naaede indtil Bæltet, hvorved Nøglebundtet til de tillaasede Bogskabe endnu hang. Munkene mente, at Manden var en forunderlig fremmed, og de ledede ham med sky Ærefrygt hen til Abbedens Stol. Der gav han en ung Munk Nøglen til Bogsalen, han lukkede op og kom frem med en Krønikebog, hvori der stod at læse, at for tre Aarhundreder siden var Munken Urban sporløst forsvunden; ingen vidste, om han var flygtet eller forulykket. „O, du lille Fugl, var det din Sang?" sagde den fremmede med et Suk. „Næppe i tre Minutter fulgte jeg dig og lyttede til din Sang, og tre Aarhundreder er imidlertid henrundne! Du har sunget mig Sangen om Evigheden, som jeg ikke kunde begribe! Nu begriber jeg den og tilbeder Gud i Støvet, selv et Støv!" Saadan talte han, bøjede sit Hoved, og hans Legeme faldt sammen og blev en Hob Aske.

Katten og Musen.

Der var engang en Mand, i hvis Spisekammer Musene gjorde megen Skade; da anskaffede han sig en Kat, der skulde fordrive og ødelægge Musene. Nu var der iblandt Musene en rigtig stor en, der ogsaa var stærkere end de andre, og da den saa, hvad der var sket, søgte den en Lejlighed til at tale med Katten fra et sikkert Sted og sagde nu til denne: „Jeg ved, at din Herre har ansat dig til at fordrive og dræbe mig og mine Venner. Nu glæder det mig at gøre dit Bekendtskab, og jeg vil gerne anbefale mig til din Gunst og leve i Fred med dig." Katten svarede: „Det glæder mig overordentlig at lære dig at kende, og det vil være mig i høj Grad behageligt, hvis du vil beære

mig med dit Venskab. Din Omgang vilde være mig kærest, men jeg tør ikke love dig noget, som jeg ikke kan holde. Se, højstærede Mus, min Herre har sat mig til at bevare dette Hus, for at du og dine Venner ikke længere skal tilføje ham nogen Skade; skaanede jeg nu dig, saa vilde man sige: „Det er en daarlig Kat!“ Derfor maa du helst ophøre med at skade min Herre, flytte fra Huset og søge dig et andet Opholdssted, thi ellers kan du ikke give mig Skylden, hvis du kommer til Skade.“ Musen svarede: „Jeg har bedt dig høfligt, og saaledes beder jeg dig endnu engang: Indrøm mig min Frihed og skænk mig dit Venskab.“ — „Ja,“ sagde Katten, „jeg har dig kær, men hvorledes skal jeg forene mit Venskab for dig med min Pligt, naar dine Venner tilføjer min Herre Skade? Lader jeg Eder leve, saa dræber han mig, det er billigt. Derfor giver jeg dig en Frist paa tre Dage, i hvilken du kan se dig om efter en anden Bolig.“ — Musen svarede: „Med et tungt Hjerte og højst ugerne forlader jeg denne Bolig; jeg skal nok vogte mig for at komme dig for nær, og jeg bliver her, saalænge det behager mig.“ Katten holdt Ord og skaanede Musen i tre Dage; da blev denne ganske tryg og lod nu, som om der slet ikke mere var nogen Kat i Huset; da de tre Dage var gaaet, og Musen atter ganske ubekymret løb ud af sit Hul, laa Katten i en Krog af Spisekammeret og lurede paa den, sprang til, fangede den og aad Musen med Hud og Haar.

KONG CHRISTIAN X

Smukt udstyret rigt illustreret og solidt indb. **2 Kr.**

En Bog for danske Drenge

I en nydelig udstyret Bog, der er udkommet paa E. JESPERSENS Forlag, har Forfatterinden JOHANNE von KOHL fortalt KONGENS Historie, fra han blev født og indtil nu. Bogen er beregnet for danske Drenge, og den er tilegnet Kongens Sønner.

Den populære Biografi, hvori der af Hensyn til Bogens Plan kun er medtaget, hvad en ungdommelig Læsekreds kan forstaa, begynder med en Skildring af Prins CHRISTIAN som en rask og munter Dreng, altid parat til Spøg, men ogsaa altid rede til at hjælpe de mindre; og den fortsætter med en Beskrivelse af, hvorledes Prinsen derefter blev Student, Rekrut, gennemgik Befalingsmandsskolen, avancerede som Officer lige til General, giftede sig og grundlagde sit eget Hjem og blev Konge.

Forfatterinden støtter sig enkelte Steder til Taler, Kongen har holdt paa Dage, der var særlig betydningsfulde for ham og Landet, og som hun meddeler Udtog af; og hun opliver Bogen med mange Anekdoter. Den er illustreret med udmærkede Billeder, dels tegnede eller malede af RASMUS CHRISTIANSEN og dels gengivne efter Fotografier. Den bliver nok en velkommen Julegave, ikke mindst blandt Spejderne.

(Nationaltid.)